

Kızıl Bayrak

15 Günlük Sosyalist Siyasal Gazete

7 Temmuz '96, Sayı:9, Fiyatı: 50 000 TL. (KDV d.)

Şovenizme Karşı Halkların Kardeşliği İçin..

**Zindan direnişçileri zaferi
canlarıyla örüyorlar**

**Kitlelerin Militan
Destegini Örgütleyelim!**

● Sayfa 4

**Burjuva siyaset
sahnesi toz duman
Zorunlu bir
seçenek: REFAHYOL**

● Sayfa 12

**Devrimci Güç
ve Eylem Birliği**

● Orta Sayfa

**İŞSP SSK Kurultayı'nı
14 Temmuz'da topluyor
SSK Kurultayı ve
Devrimci Sınıf Tavrı**

● Sayfa 18

Sivas'ın.. Maraş'ın.. Çorum'un.. 16 Mart'ın.. Gazi'nin.. Zindan direnişlerinde, işkencehanelerde şehit düşenlerin; Hesabını Soracağız!

Üç yıl önceydi; '93'te... Hepimiz biliyoruz, kimse unutmadı... 2 Temmuz'da... 35 aydın ve genç. Madımak Oteli'nde sıkıştılar. Kimi elinde bir fırça sapıyla, kimi yalın yumruk bekledi gericileri. Madımak Oteli merdivenleri bekleyişin resimlerini kazıdı belleklere. Ortaçağın kalıntıları giremediler ama karanlığın dumanını saldılar içeri. Duman ölüm oldu, 35 canın ciğerlerinden içeri süzüldü. Dışarıda "Allah.. Allah..!" sesleri, içeride kara duman... 35 can... 35 şehit... Sonsuzluğa uğurlandılar.

Üç yıl önceydi; '93'te... 3 Temmuz'da... 4 Temmuz'da... Sivas, Alibaba ve Caddebostan'da... Ankara'da... İzmir'de... İstanbul'da... binler, onbinler sokakta. Her yerde kitlesel gösteri, kararlı tutum, militan öfke ve doğru hedef; "Sivas'ın Katili Devletler!", "Sivas'ın Hesabı Sorulacak!" Hükümetin sosyal demokrat ortağı SHP itfaiyeciliğe soyunmuş. Madımak yangınında yapamadığı itfaiyeciliği kitlelerin devlete, düzene olan öfkesini soğutmak için yapıyor. Ama bu kez öfke durulmuyor. TBMM'nin önünde SHP Gn. Bşk. İnönü taşlanıyor. İtfaiyeciler tartaklanıyor, itilip kakılıyor.

İki yıl önceydi; '94'de... 2 Temmuz'da... Anma gösterileri yine sokaklarda ve alanlarda. Yine militan ve kitlesel. Hedef doğru; "Sivas'ın Katili Faşist Devletler!" Sosyal itfaiyeciler yine sahnede, "Hukuk içinde kalınmalı, taşkınlık yapılmamalı"ymış. Ve aynı yıl içinde; işte hukuk: Yakanların davasında komik bir yargılama. Yakanların cürmünde "kasıt"

yokmuş. Cezalar da yargılama kadar komik. Ortaçağ gericileri saldırıyı sürdürüyorlar. Tahrik unsuru... tahrik unsuru... tahrik...

Bir yıl önceydi; '95'te... Üç ay önce Gazi'nin alevi yoklamış toplumun tüm hücrelerini. Ardından Devrimci '95 1 Mayıs'ı Kadıköy caddelerini teslim almış. Sonra; 2 Temmuz'da... Ankara... Adana... İzmir... İstanbul, Kadıköy... Gazi'nin, 1 Mayıs'ın ruhuyla anıyoruz 35 şehidimizi. Hedef bu kez daha belirgin, daha net. Kavgaya daha somut bağlanıyor: "Gazi'nin, Sivas'ın Katili Devletler! Hesabını Soracağız!" İtfaiyeciler bu kez kolay konuşmuyor. Gazi'de düşmanımızla uzlaşmaya zorlamışlar. Zor kurtarmışlar. 1 Mayıs'ın devrimci ruhuna saldırmışlar. Sivas anmalarının militan içeriğine de saldırıyorlar.

1 hafta önceydi; '96'da... 2 Temmuz'da... Yıl boyunca bir çok kitlesel ve militan eylem olmuş. Her siyaset anti-faşist güç birliğinden dem vuruyor. Metin GÖKTEPE'nin

cenazesi anti-faşist bir gösteriye dönüşmüş. Hedef hiç şaşmıyor: "Katil Polis! Katil Devlet!" Zindanlarda direniş yılbaşı öncesinde boy vermiş. Devrime yeni şehitler verilmiş. Sahip çıkmışız. Her bir cenaze töreni korkusunu artırmış faşizmin... Bir ay önce, '96 devrimci 1 Mayıs'ının alevi kavurmuş toplumu. 2 Temmuz günü gelmiş... Alanlar boş, sokaklar polis işgalinde. Mezar başlarındaki törenler ve aileler onurlu seslerimiz oluyorlar. Evlatlarına sahip çıkan tutsak anaları, kayıplarını arayan Cumartesi Anaları sokaktalar. İtfaiyecilere bırakmıyorlar Sivas'ı anmayı. Onların göstermelik anmalarında kavgacılığın, faşizmin üstüne üstüne yürümenin, sokağı terketmemenin bedelini ödeyerek boy gösteriyorlar.

Ve bugün; '96'da... Temmuz ortasında... Mücadele sürüyor. Sivas'ta Madımak'ı tutuşturan kara alev hala devletin ellerinde, korumasında. Faşizm sıkışmış; Direnenlere, direnişe geçenlere karşı vahşice saldırmaktan başka bir şey

bilmiyor. Kaçınılmaz ölümünü bekleyen yaralı bir hayvan gibi saldırgan. Kitleler direnişi büyütme, faşist devletin üzerine yürümeye hazır. Öfke bin bir biçime bürünerek yol arıyor kendine. Kitle mücadelesi yol alıyor. Devrimci güçler direnişi büyütüyor.

Devrimci öncüye yaraşır çıkışlarla sürdürülmeli ve kitleleri katarak büyütülmeli direniş. Sermayenin üstüne yüründükçe kitleselleşmeli, kitleselleştikçe hesap sormalı. Arkasında, sorulan hesapların faşizmi kahreden sonuçlarını bırakarak yürümeli devrimci kitle eylemi. Hesabını sormalı; Sivas'ın.. Maraş'ın.. Çorum'un.. 16 Mart'ın.. Gazi'nin.. Zindan direnişlerinde, işkencehanelerde şehit düşenlerin..

Fotoğraflar: Magma Sanat Hareketi

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

15 Günlük Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:9 (11) ● ISSN 1300-8250 ● Fiyatı:50 000 TL. (KDV. dahil)

EKSEN Basım Yayın Ltd.Şti. ● Sahibi ve Y. İşl. Md: Gonca Dönmezer

Yönetim Yeri:

Laleli Cd. Çim Apt. No: 52, Kat: 5,
Aksaray/İSTANBUL
Tel-Fax: 0 (212) 638 28 83

Baskı:

SERLER Matbaacılık
İSTANBUL

Hacı Halil Mah. 1219. Sok. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No:33
Gebze/KOCAELİ Tel: 0 (262) 642 41 90

853. Sok. Bilen İşhanı No:27/604, Konak/İZMİR
Tel-Fax:0 (232) 445 21 50

İlkiz Sk. Ekmen İşhanı 22/14 Kat: 5 Sıhhiye/ANKARA
Tel: 0 (312) 229 40 19

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı, Vakıf İşhanı Kat:3 No:306
ADANA, Tel-Fax: 0 (322) 351 36 84

Kızıl Bayrak'tan

Sermayenin Faşist Zulmüne Karşı Mücadele Barikatlarına!

Sosyalizm Yolunda Kızıl Bayrak gazetesi üzerindeki saldırılar her geçen gün artarak sürüyor. Bunun en son örneği DHKP-C savaşçısı Adalet Yıldırım'ın cenaze törenine katılmak için Sarıgazi'de bulunan ve jandarma saldırısı sonucu gözaltına alınan muhabiriz Canan Kaya'nın işkenceli sorgulardan geçmesi ve burjuva medyada "terörist" olarak lanse edilmesidir.

Bu aynı süreçte sermaye devleti; gaztemizin 8. sayısı, devrimci tutsaklarla dayanışma için çıkarmış olduğumuz özel sayılarımız ve afişimiz hakkında toplatma kararı verdi. Ayrıca Kızıl Bayrak gazetesine üç ayrı davadan toplam üç ay kapatma kararı verildi. Eski yazışları müdürümüz bu davalardan toplam dört yıl hapis cezasına çarptırıldı.

Yayın çizgimize ve devrimci faaliyetimize ışık tutan şiarımız dün gibi bugün de aynıdır. Sınıfa Karşı Sınıf! Düzene Karşı Devrim! Kapitalizme Karşı Sosyalizm! Hiç bir terör uygulaması ve baskı bunu engelleyemez.

Sermaye devleti içinde bulunduğu

çözumsuzlüğü ve yaşadığı aczi terörü ile somutluyor. Zindanlardaki devrimci-yurtsever tutsaklara, Kürt halkına, işçi ve emekçilerin en meşru hak arayışlarına vahşice saldırıyor. Bu saldırıların odağında bugün tutsaklar yer almakta. Buna karşın devrimci tutsakların zindanlardaki başeğmez direnişleri sürüyor. 124 tutsağın süresiz açık grevleri, 65 tutsağın ölüm orucu yaşam sınırına gelmiş durumda.

Devrimci irade ve kararlılığın, bedel ödeme bilincinin ve feda ruhunun somutlandığı zindan direnişleri sermayenin saldırılarına verilmiş anlamlı bir yanıtıdır. Sadece devletin zindan politikalarına değil, aynı zamanda işçi ve emekçilere, tüm ezilen katmanlara yönelen saldırılara cepheden bir karşı koyuştur. Bu karşı koyuşu yaşamın her alanına; sokaklara, fabrikalara, okullara, semtlere taşımak önümüzde duran, ertelenemez bir görevdir. Tutsak yakınlarının, devletin tüm vahşi saldırılarına rağmen sürdürdükleri mücadele örnek olmalıdır. Bugün zindanlardaki faşist zulme karşı durmadan sermayenin topyekün saldırılarını engelemek mümkün olmayacaktır.

Şovenizme Karşı Halkların Kardeşliği İçin...

Sermaye, '96 devrimci 1 Mayıs'ı kirli bir provokasyonla önce kana bulayarak, ardından da devrimci güçlere karşı yoğun bir karalama kampanyasına konu etmişti. Burjuva medya başta olmak üzere, devletin tüm organ ve sözcüleri geniş emekçi yığınları devrimcilere karşı kışkırtmak için seferber olmuştu. Böylece bir yandan zindanlardaki devrimci tutsaklara dönük uzun bir zamandan beri planlanan imha ve teslim alma operasyonlarına yol açılmıştır. Diğer yandan, mücadeleyi giderek daha militan ve kitlesel bir tarzda yükselten ezilen emekçi katmanlara yönelik azgın saldırılara uygun bir zemin hazırlanmıştır.

1 Mayıs sonrası sermayenin ortaya koyduğu faşist kudurganlık yalnızca öncü, devrimci güçlere değil, toplumsal muhalefetin en geniş kesimlerine yönelmiştir. Sokaklar ve alanlar adeta faşist terörün ablukası altına alınmıştır.

Son günlerde ise devletin yeni bir provokasyonu yüzüye. HADEP kongresi ardından başlatılan şoven bayrak kampanyası eşliğinde faşist saldırılar yeni bir evreye sıçratılmaktadır. Bu kez hedef tahtasının başında kardeş Kürt halkı yer almaktadır. İrkçı-faşist propagandalarla halklar arası düşmanlık tohumları ekilmekte, ezilen emekçi yığınlar düşman kamplara bölünmek istenmektedir. Burjuva medya ve devlet beslemesi MHP'li faşistlerin aktif desteğiyle topluma pompalanan şovenizm eşliğinde HADEP yöneticileri gözüne alarak tutuklanmakta. HADEP araçları kurşunlanmakta, insanlar katledilmektedir. Kürtler, Ermeniler, Rumlar... topyekün hain ve düşman ilan edilmektedir.

Şovenizm zehiri ve kardeş halklar arası körüklenen düşmanlık herşeyden önce Türk, Kürt, Ermeni, Rum, Alevi, Sünni tüm Türkiye işçi ve emekçilerini ilgilendiren sorunlara karşı ortak mücadelenin meşru zeminini parçalamaya dönüktür. Başta işçi sınıfı olmak üzere çalışan yığınlar muazzam bir saldırı ile yüzüzedir. Bu saldırı topyekündür ve tüm emekçi kesimlere yöneltilmiştir. Ve tam da bu nedenle bugün sınıfın gündeminin odağında, özelleştirme, taşeronlaştırma, sıfır zam, sosyal güvenlik kurumlarının tasfiyesi, işsizlik, sefalet, katmerleşen sömürü ve azgınlaşan devlet terörüne karşı birleşik bir karşı saldırının örgütlenmesi ihtiyacı yer almaktadır. Burjuvazi, yükseltile şoven kampanyayla hem bu

gündem üzerinde toplanan dikkatleri dağıtmayı, hem de kendi iğrenç gündemini topluma dayatmayı hedeflemektedir. Sermayeye karşı birleşmesi gereken ezilen emekçi güçler, bizzat kendi içerisinde bölünmeye, koyu bir düşmanlık ekseninde birbirine düşürülmeye çalışılmaktadır. Topluma enjekte edilen "bayrak, millet, sakarya" demagogileriyle işçi ve emekçi yığınlar sömürgeci sermaye devletinin en iğrenç ve kanlı oyunlarına alet edilmektedir.

Kitleler nezdinde meşruluk zemini giderek zayıflayan kirli savaş tırmandırılırken, metropollerdeki Kürt emekçileri de ırkçı vahşetin hedef tahtasına oturtulmaktadır. 1 Mayıs'tan bu yana devrimci güçlere yönelik tırmandırılan imha politikası ve tüm toplumsal muhalefeti hedef alan faşist saldırılar yine bu aynı histerik kampanyadan beslenmektedir.

Sermaye devletinin şovenizm saldırısının diğer bir amacı da kendi çürümüş, kokuşmuş gerçekliğini bayrakla örtetek unutturmaktır. Vatansızlık gösterileriyle burjuvazinin kirli icraatlarını, katliamlarını ve işkencelerini, soygun ve vurgunlarını, talanlarını, rüşvet ve yolsuzluklarını saklamaktır.

Oysa bayrak çığırıklığı yapan sermayenin vatanperverliği bir ikiyüzlülüğten ibarettir. Onlar iktisadi, siyasi, askeri vb. her cephede emperyalizmle kölece bir bağımlılık ilişkisi içinde olan vatan satıcılarıdır. Bu ülkenin tüm değer ve zenginliklerini emperyalizme peşkeş çekmektedirler. Uşaklıkta kusur etmedikleri emperyalizmle girdikleri kölelik anlaşmaları doğrultusunda işçi ve emekçi kesimlere en koyu bir sefaleti ve baskıyı dayatmaktadırlar. Sınıfa kan kusturan İMF reçeteleri ve özelleştirme saldırısı buna en çarpıcı örneklerdir.

Oysa işçi sınıfının çıkarı ortak, emekçi halklar kardeşdir! Bugün de bizi sermayenin azgın saldırıları karşısında savunmasız bırakmayı amaçlayan, gücümüzü bölmeyi, mücadelemizi dağıtmayı isteyen şovenizm saldırısı karşısında birleşmeliyiz. Kardeş bir halka karşı sürdürülen kirli savaşa karşı enternasyonalist dayanışma bayrağını yükseltmeliyiz. Türk-Kürt, Rum-Ermeni, Alevi-Sünni, kadın-erkek tüm işçi ve emekçiler faşizme karşı omuz omuza durmalıyız. Sermayenin topyekün saldırısını püskürtmek için sokakları, alanları fethetmeliyiz.

RP'nin terbiyesi dönemi

RP-DYP hükümeti güvenoyu aldı. Bu sonuç, ABD'nin ve işbirlikçi sermayenin gelinen yerde artık RP'yi "deneme"ye karar verdiğini gösteriyor. Böyle olmasaydı, ABD ve sermaye kodamanları ağırlığını koyar, bir satılık insanlar borsasına dönüşen parlamentoda üç-beş kişi satın alarak hükümetin güvenoyu almasını engellerlerdi. Generallerin alışılmış usullerle biraz dış göstermesi bu sonucu elde etmeyi ayrıca kolaylaştırırdı. Fakat medyanın tüm gürültülü karşı kampanyasına rağmen, ABD'nin ve sermayenin böyle bir niyeti olmadığı açığa çıkmış bulunuyor. "Kerhen"de olsa artık RP'nin "denemesi"ni istedikleri anlaşılıyor.

Bu niyetin güvenoyu oylaması öncesinde bazı belirtileri de vardı. ABD emperyalizminin resmi sözcüleri başlangıçta duruma temkinli yaklaşıyorlar, güvenoyu oylamasının sonucunu bekleyeceğiz diyorlardı. Erbakan Türkiye'yi ziyaret eden bazı ABD'li memurlarla görüştükten ve onlar şahsında ABD'ye gerekli güven ve teminatı verdikten hemen sonra ise açık biçimde tutumlarını değiştirdiler. Bu kez, "Türkiye'deki demokratik sürecin işlemesi"nden duydukları memnuniyeti dile getirdiler ve hükümetle iyi ilişkiler geliştireceklerini açıkladılar. Bu aslında bir yeşil ışık.

İpleri Pentagon'un elinde olan ordu içinse, her zaman olduğu gibi, ABD ne istiyorsa olması gereken de odur. Başlangıçta ordu adına açığa "darbe" tehditi yapan general eskisi, çok geçmeden yeni kabineyi iyi bulduğunu ve hükümet programını beğendiğini açıkladı. Sonradan güven oylamasına katılmaması, ordunun "kemalist" ve "laik" şerefini kurtarmak için ihtiyaç duyulan bir basit jestten ibarettir.

"Sermaye piyasası" cephesinde de durum farklı olmadı. Büyük tekellerin, holdinglerin sözcüleri Refah hükümetinin ekonomi cephesinde yol açacağı "felaketler" üzerine büyük gürültü koparabilirlerdi, oysa büyük bir sessizlik ve sükuneti tercih ettiler. Dahası hükümetin kurulması borsayı olumlu etkiledi. Hükümetin güvenoyu almasının borsa endeksini yükselteceği beklentisi tüm "piyasaya" egemen oldu.

Güven oylamasında koalisyonun işini zora sokacak önemli bir gelişme Ecevit'in iki gün önceki hükümet programı görüşmeleri esnasında alternatif bir hükümet şekli önermesi olabilirdi. MGK'nın parlamentodaki has adamı Ecevit'in bunu yapmaması, düzen cephesinin RP'yi "kerhen" de olsa "deneme"ye karar verdiğinin bir başka göstergesiydi.

Güvenoyu aldıktan sonra Kürsüye çıkan Erbakan, Türkiye'de artık "yeni bir dönemin başladığını" ilan etti. Bu sistemin RP'yi hükümette terbiye etmeye çalışacağı, RP'nin ise sisteme hizmette öteki düzen partilerinden geri kalmadığını sistemin efendilerine göstermeye fırsat bulacağı bir dönem olacak.

Yeni hükümetin İçişleri Bakanı konrt-gerilla şefi Mehmet Ağar'dır. Bu RP'nin iç güvenlik sorunlarına yaklaşımına bir güvencedir. M. Ağar'ın dünkü yerini alan Adalet Bakanı Şevket Kazan'ın cezaevlerine ilişkin Ağavari açıklamaları, bu alanda tez elden ortaya konulan bir başka güvencedir. Kürt halkına karşı özel savaşın güçlendirilerek sürdürüleceği hükümet protokolü ve programının temel bir maddesidir.

Yıllardır "Çekiç Güç" üzerine demagogik bir muhalefet çizgisi izleyen ve kitlelerin anti-emperyalist duygularını istismar eden Erbakan, "bir karara varmak için önce şanlı ordumuzun durum hakkında vereceği bilgilerle bakacağız" diyerek daha şimdiden çark etmiş bulunuyor. ABD'nin güven oylaması öncesindeki belirgin tutum değişikliğinin gerisinde aynı zamanda bu var. (Bunda Erbakan'ın ABD'li memurlara ve muhtemelen ABD Büyükelçiliği'ne verdiği güvencenin önemli bir payı olmalıdır.)

Ülke çapında baskı ve terörün sürdürülmesi, Kürdistan'da özel savaşın tırmandırılması ve nihayet Çekiç Güç sorunu, RP'nin kendini orduya begendirmek için özel bir dikkat göstereceği başlıca konulardır.

İMF ve tekelere gerekli güveni vermek içinse, zamlara, özelleştirmeye, düşük ücret politikalarına devam edilecek, SSK'ya ve emeklilik haklarına yönelik saldırı sürdürülecektir. Uzun yıllardır İMF ve rantiyecilik karşıtlığı demagogisi yapan, yığınların yoksulluğunu ve acılarını istismar eden, oy desteğini önemli ölçüde buna borçlu olan RP, İMF'ye ve rantiyecilere hizmette kendinden öncekilerden geri kalmayacaktır. Hükümet protokolü ve programı tüm bunların böyle olacağını açıkça gösteriyor.

Dış politikada ABD çizgisi aynen korunacağından ise zaten kimsenin bir kuşku yok. Dahası RP buna kendi aşırı şovenist tonunu da katacaktır. İsrail ile girilen ilişkiler "kerhen" de olsa sürdürülecektir. ABD vatandaşı Tansu Çiller'in Dış İşleri Bakanlığı, sistemin dış politika çizgisinin aynen korunacağını simgeliyor. Yeni olarak, İslam ülkeleriyle ilişkilerde bazı jestlere girilecektir ki, İsrail ile imzalanan askeri işbirliği anlaşmasının ardından doğan gerginlikleri yatıştırmak için devletin zaten buna fazlasıyla ihtiyacı var. Refah'lı bir hükümet bu açıdan bir engel olmak bir yana bir olanak bile sayılabilir.

RP bir düzen partisidir ve sermayenin hizmetindedir. Bu nedenledir ki RP'li bir hükümetin düzenin temel iç ve dış temel politikalarını devam ettirmesinde şaşılacak bir yan yoktur. Peki RP ile sorun nerede çıkmaktadır? Sorun RP'nin dinci-şeriatçı kimliğinden gelmektedir. İşin özünde RP bir muhalefet partisi olarak kaldığı sürece sistemin bu kimlikten de herhangi bir rahatsızlığı yoktur. Rahatsızlığı olmak bir yana kitlelerin geri kesimlerinin ortaçağ ideolojisi ile dizginlenmesi devrimci gelişme karşısında düzen için büyük bir güvencedir.

Fakat hükümet olmak farklı bir durumdur. RP kendi şeriatçı kadro yapısını devlete egemen kılmak, sosyal ve kültürel yaşamın belli alanlarına kendi ortaçağ ideolojisine uygun bir biçim vermek eğilimi gösterecektir. Bu ise 70 yıldır kemalist-laik çağdaş bir devlet olduğunu iddia eden, emperyalist Batı dünyasıyla tam entegrasyon üzerine politikta yapan bir rejim için kaldırılamaz bir durumdur. Bu normal bir icraatın akışını da hayli zora sokacak önemli bir sıkıntı kaynağıdır. Hükümet şu andan itibaren bundan kaynaklanacak sürekli bir gerilimin basıncı içinde olacaktır. Dolayısıyla hükümetin kurulması görünürde hükümet krizini sona erdirmiş, gerçekte ise krizi bünyesinde taşıyan yeni bir hükümet ortaya çıkmıştır. Tekelci burjuvazi bir yandan başını RP'nin çektiği bu hükümetten en iyi biçimde yararlanmaya ve bu süreç içinde RP'yi terbiye etmeye çalışacaktır. Öte yandan ise ilerde gerekli gördüğü bir durumda bu hükümetin Refah'lı kimliğine bazı karanlık oyunlarını sahnelemek için bulunmaz bir imkan olarak kullanma yoluna gidecektir.

Zindan direnişçileri zaferi canlarıyla örüyorlar... Kitlelerin Militan Desteğini Örgütleyelim!

Adalet Bir Gün Size de Gerekebilir

(...)

Bugün ceza ve tutuklarından yükselen insan çığlıklarını duyun. Adaletsizliğe karşı koyun, kelle avcılarının iplerini pazara çıkarın ki, vicdanınız rahatlasın!

Her türlü siyasal kaos, çözümsüzlük ve bunalımla boğuşan sistem; toz ve duman içinde biz tutsaklara insani ihtiyaçlarımızı fazla görüyor. Nazi kamplarının uygulamalarını dayatıyor. "İnsanlığından vazgeçtin" diyor. Bu amaçla işbaşına getirilen M. Ağar ve ekibi 6-8-10 Mayıs genelgeleriyle cehennem koşullarını kabul etmemizi istiyor. Binbir yalan ve aldatmacayla halkın yanısıra siz basın mensuplarını da aldatarak yedeklemek istiyor. "Cezaevlerinde her şey yolunda, hiçbir sorun yoktur." diyor. "Cezaevlerini teröristler yönetiyor." deyip kamuoyuna yalan söylüyor. "İşkence ve kötü muamele söz konusu değildir." derken yüzü kırmıyor.

Doğruları görün, yalanlara aldanmayın!

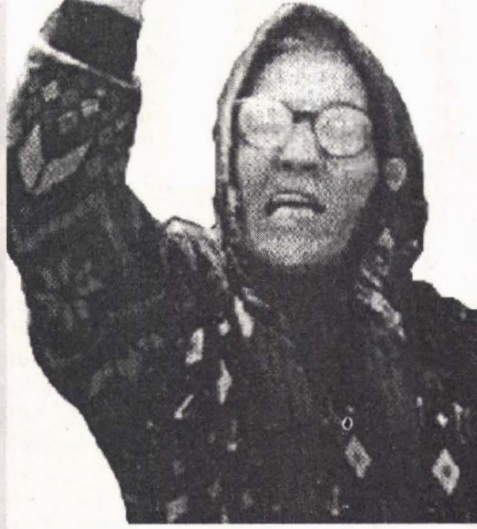
Genç bedenlerin tıkıldığı ceza ve tutuklarında itibarlı baylara; Horzum, Civan, Özallara yer yoktur. Onlar kanunsuzluklar ve adaletsizliklerle yaşarken, biz devrimcilere ve yurtseverlere ömürboyu hapis cezaları verilmeyle yetinilmeyip, öç alma politikalarıyla M. Ağar'ın Nazi kampları uygulamaları dayatılıyor. Teslim olmamız isteniyor. Bu çığılığı duyun! İnsan kasaplarının, kelle avcısı işkencecilerin suçlarına ortak olmayın!

Bedel ödemeye hazırız! M. Ağar ve ekibinin kirli oyunlarını bozmaya da. İş başına geldiği günden bu yana "sokağa hakim olacağım" histerisiyle, halka, emekçilere ve tutsak yakınlarına pervasızca saldıran polis şefleri kendilerinden öncekileri hatırlasınlar. "Marmaris sakini" K. Evren'i de... Onların uygulamaları, tehditleri ve rehabilite adı altındaki tek tip kişilik(sizlik) arzuları nasıl kursaklarında kaldıysa, Evren ve ekibi nasıl sokağa çıkamıyorsa, Ağar ekibinin de akıbeti farklı olmayacak.

Bugün 2 bin insan idealleri, düşünceleri ve özgür bir yaşam için süresiz açlık grevi genel direnişindeyiz. Bedel ödeyerek elde ettiğimiz kısmi insan haklarımızdan asla geri adım atmayaacağız.

Tabutluk genelgeleri iptal edilsin, ailelerimize yönelik baskı ve gözaltılar durdurulsun, adil yargılanma ve savunma hakkımız tanınsın, tedavimiz önündeki engeller kaldırılınsın gibi insani taleplerimizi öncekilerde olduğu gibi M. Ağar ve ekibinin de yalanla boğmaya ve geri almaya gücü yetmez.

**Ankara M. K. Cezaevi'nden
TKP(ML)-TİKKO, TİKB, TKP/ML,
EKİM, MLKP, DHKP-C dava
tutsakları**

Devletin devrimci tutsakları teslim alma ve imha saldırısı karşısında yükselen zindan direnişleri kritik bir aşamaya ulaştı. Süresiz açlık grevi 50. gününe dayanmışken zindan direnişçilerinin sağlık durumları giderek ağırlaşmaktadır. Adım adım ölüme yaklaşan devrimci tutsaklar insanlık onurunu zaferi için yaşamlarını ortaya koydular. "Diz çökerek yaşamaktansa ayakta ölmek yeğdir" şiarıyla ördükleri direnişlerini bir üst evreye sıçratma kararını veren devrimci tutsaklar ölüm orucu sürecini başlattılar.

EKİM ve TİKB davalarından yargılanan tutsaklar, kitlesel süresiz açlık grevini sürdürerek ileriki bir tarihte ölüm orucuna dönüştürme kararı alırken, DHKP-C, MLKP, TKP (ML), TKEP/Leninist, TKP/ML, TDP, Direniş Hareketi davalarından yargılanan tutsaklar da süresiz açlık grevinin 45. gününden itibaren kitlesel açlık grevini bırakarak, aralarından seçtikleri 156 kişiyle ölüm orucuna yattılar.

Zindan direnişinin ulaştığı bu evrede her yeni gün ölüm haberlerine gebe. Ancak devrimci tutsaklar ölümlerin en onurlusuyla kucaklaşsalar da, onların yarattığı değerler illebet yaşayacak. Bu sefer de onlar kazanacak, zaferi onlar yaratacaktır! Zira onlar en koyu faşist zulüm altında dahi inançlarını terketmediler. Köpeklesen düşmanın azgın saldırıları karşısında devrimci onurlarını teslim etmediler. Asla sindirme, kişiliksizleştirme, ajanlaştırma saldırılarına boyun eğmediler. İnsanlığı kurtuluşu onların yalnızca yitmeyen umudu değil, uğruna ölümü göze aldıkları kavgaları, yaşamları oldu.

Zamanında "cezaevleri sorunu bir kilo siyanüre bakar" deme cüretini gösteren sermaye devleti, direnişin içinde bulunduğu şu kritik safhada dahi tutsakların taleplerine duyarsız kalmaktadır. Faşist saldırılar yalnızca içerde değil, dışarda da tüm hızı ve azgınlığıyla sürmektedir. Gün geçmiyor ki, tutsak yakınları polis zulümüyle karşılaşsın, zindanlara dönük saldırıları protesto eden insanlar faşizmin hücumuna

uğramasın.

Oysa düşman zindan direnişçilerini teslim alamayacağını farkında. Hem tarih bilinçleri hem de karşı karşıya oldukları kararlılık onlara zaferin bir kez daha devrimcilerin olacağını öğretmektedir. Ne var ki faşist sermaye rejimi son ana kadar güçlü ve sarsılmazlık görüntüsünden taviz vermek istemiyor. Direniş ruhunun yayılmasını engellemek rejimin temel kaygısı haline gelmiş bulunuyor. Dışardaki destek henüz büyük ölçüde tutsak yakınları ve devrimci güçlerle sınırlı olduğu bugünkü aşamada, soruna giderek daha duyarlı hale gelmeye başlayan geniş emekçi kesimleri sindirmektir asıl amacı.

İşçi ve emekçilere dönük kapsamlı bir saldırıyı yürürlüğe koyan sermaye için zindan direnişinin en yakıcı boyutu, geniş emekçi kitlelerin alacağı tutumdur. Bu cepheden yükseltile kitlesel ve militan bir desteğin, topyekün saldırıya karşı politik bir karşı duruşu da ateşleyebileceğinin kaygısını taşıyorlar. İnsanlık onurunu savunan herkese en barbar, en pervasız tarzda saldırmaları bundandır. Böylece giderek daha fazla eylemlere dökülen, sokaklara ve alanlara taşan emekçi kitlelerin mücadelesini dizginlemek, devrimci kanallara akmasını engellemek istiyorlar.

Oysa zindan direnişçilerinin devrimci iradesi karşısında düşman da, ölüm de zavallılaşmaktadır. Bugüne dek hiç bir güç devrimci tutsakları teslim alamadı, alamayacak. Kazanan onlar olacak.

Ne var ki bu gerçek, dışarıdakilerin (özelde de devrimci güçlerin) sorumluluklarını hafifletmiyor. İçeride can bedelli sürdürülen direniş ölüm sınırına dayandı. Devrimci tutsakların bedenlerinden başka bir silahı yok.

Bunu da son hücrelerine, kanlarının son damlasına kadar ortaya koymuş bulunmaktalar.

Böyle bir durumda devrimci güçlerin halihazırda kendi grupsal varlıklarının ötesine taşmayan eylem çizgisinin aşılabilmesi anlaşılabilir güçtür. Geleneksel devrimci hareketin kollarını büyük ölçüde bağlayan olanaksızlıktan ziyade bakıştaki çarpıklıklarıdır. Oysa işçi ve emekçi yığınlardan yükselen kitlesel bir karşı koyuşu örgütlemek için harekete geçirilebilecek sayısız araç ve olanak mevcut. Yeter ki bugüne dek yaratılan mevziler değerlendirilebilsin. Devrimci güç birliğinin yaratılması başta olmak üzere tüm enerji ve araçlar kitlelerin harekete geçirilmesi için devreye sokulsun.

Gelinen aşamada devrimci kadroların zindan direnişçilerinin ve tutsak yakınlarının mücadelesinin yanında, kavranın içinde olması yeterli değildir. Bildirimizle, afişimizle, pankartımızla, her türlü propaganda ve ajitasyonumuzla kitlelere zindan direnişlerini taşımadığımız, kitlelere dönük aktif destek çağrılarımızı yaygınlaştırmadığımız, politik bir karşı koyuşu örgütleyemediğimiz koşullarda görevimizi de layıkıyla yapamamış olacağız.

Zindan direnişçileri dışarıdan kitlesel bir destek bulamadıkları koşullarda da, çok daha ağır bedeller ödemek pahasına da olsa düşmana diz çöktürecek. Ancak başta işçi sınıfı olmak üzere emekçi kitlelerin desteğinden yoksun kaldıkları ölçüde, kazanılan mevzilerin yeniden ve yeniden faşizmin saldırılarına uğramamasının hiç bir garantisi olmayacaktır. Dahası bu koşullarda tüm toplumu zapturapt altına almaya çalışan devlet terörünün karanlık örtüsü de kaldırılmayacaktır. Topyekün saldırı püskürtülemeyecektir. Unutulmamalıdır ki, kitleler bu mücadeleye katıldıkları ölçüde ve ancak o ölçüde zafer de ortak olacaklardır!

Tutsak Yakınları Ölüm Orucunda

Ali Rıza Eroğlu,
Güzel Şahin,
Nadire Çelik...

"Ne zaman ki analar
artık çocuk doğurmaz,
devrimciler ancak o zaman biter!"

GÜZEL ANA

İstanbul'dan Ankara'ya direniş ateşini büyütmek için gelen tutsak yakınlarından üçü. 3 Temmuz'da, binlerce tutsağın başlattığı ve bugün ölüm sınırına dayanmış açlık grevlerine destek için sabah ölüm orucuna yattılar. Önce sadece Güzel Ana ile Nadire Ana'nın bu eyleme girmesi kararlaştırılmış. Ama öğlen olmadan Ali Rıza Amca "ben de ölüm orucuna yatmak istiyorum" demiştir. Karşı çıkmışlar. Fakat Ali Rıza Amca dayatmış: "Ben de tutsak babasıyım; ben de yatacağım." Çıkar yol bulunamamış ve Ali Rıza Amca'nın da ölüm orucuna yatması kabul edilmiş.

Güzel ana diyor ki; "Çocuklarımız bugün ölüm orucuna başladılar. Diğer çocuklarımız süresiz açlık grevinde. Biz de ölüm orucuna başlıyoruz. Çocuklarımızı yalnız bırakmayacağız. Öleceksek beraber ölelim. Bizler cezaevlerinden ölü çıkmasını istemiyoruz. Bunun için direnişteyiz. 84'te 4 şehit verdik. Tekrar vermek istemiyoruz. Çocuklarımızın gaspedilen hakları geri verilene kadar biz varız, hiç bir yere gitmeyeceğiz..". Nadire ana da söze karışıyor; "Devlet bu hakları bize ve çocuklarımıza kendi vermedi. Çocuklarımız bedenlerini açlığa yatırarak aldılar. Bu sefer de böyle olacak. Onlar bize hak vermiyor. Bizler ve çocuklarımız hep beraber söke alacağız." Güzel ana; "Erbakan, 'güvenoyu alalım, sonra hallederiz' diyor. Bizim beklemeye tahammülümüz yok. Ölüm bile olsa tabutluklar kapatılana kadar, sonuna kadar direneceğiz. Hak verilmez alınır."

"Bize 'devrimcilerin kökünü cezaevinde, yargısız infazlarda kazıyacağız' diyorlar. Bu olamaz, ne zaman ki analar artık çocuk doğurmaz, ancak o zaman devrimciler biter" diyor Güzel ana. "Devrimcileri bitiremezler, çünkü devrimciler haksızlığa karşı çıkıyorlar. Onun için de çocuklarımız ekmeklerini 40 kişiyle paylaşıyorlar. Bizler onun için çocuklarımızın yanındayız."

Ali Rıza Amca söze giriyor bu sefer; "Eşkiyaların zoru elbet bir gün son bulacak. Bizler böyle çocuklarımız olduğu için gurur duyuyoruz."

Hepsi birden şunu söylüyor sonra; "Çocuklarımıza ne olursa, sorumlusu devlet ve katil çeteleridir."

Zindanlar Yıkılsın!
Tutsaklara özgürlük!

SY Kızıl Bayrak / Ankara

"Cezaevinde çocuğum yok. Ama ben bir şehit anasıyım. İçerdeki yoldaşlarımı ziyarete gidiyorum!"

Zindan kapısında. Analar, babalar, kardeşler, bebeler ve gençlerden oluşan 40-50 kişilik bir kalabalık kızgın güneş altındayız. İçerdeki bekleme odası boş. Ancak kapıdaki devlet bekçisinin yalnızca kulakları değil, yüreği de sağır. Giderek sertleşen ısrarlarımıza rağmen açmıyor kapıyı. Öfkemizi, hincimizi demir kapıdan alıyoruz. Ancak kapıyı yumruklamamız da fayda etmiyor.

Genç bir kız başlatıyor sohbeti: "Bize eziyet etmekten zevk alıyorlar. Sömürüye ve zulme karşı çıkan insanlarımızı içeriye tıktıkları yetmiyormuş gibi, bize de suçlu muamelesi yapıyorlar. Ne santıyorlar kendilerini." Onun bıraktığı yerde yaşlıca bir ana alıyor sözü: "Korkuyorlar bizden. Evlatlarımızı yalnız bırakmayacağımızı biliyorlar. Bu yüzden azgın köpek gibi hepsi!" Genç bir kızın, demir kafes içerisinde getirdiği muhabet kuşuna işaret ediyor. "Kuştan bile korkuyorlar. Bak göreceksin, sokmayacaklar içeri." Başka bir ana atılıyor: "Soksalar bile, bizimkiler kuşu kafeste koymazlar. Kendileri gibi tutsak edilmesine izin vermezler."

Bu arada yukardaki gözetleme odasından sivil polislerle askerler koyulaşan sohbetimizi izliyorlar. "İlere bak, devletin işkencecileri. Yine gözaltına alacaklar bizi çıkışta" diyen sesle birlikte gözler oraya çevriliyor. Genç bir kızın: "Alıştık artık, ama bizi yıldıramayacaklar. Onlar bizi gözaltına almaktan yorulacak, ama biz buraya gelmekten yorulmayacağız." sözlerini herkes onaylıyor. Gebze'den gelen bir ana şöyle anlatıyor: "Ben 5 kezdir gözaltına alınıyorum. Önceleri korkmuştum. Ama şimdi o kadar alıştım ki, daha polis arabasında çıkarıyorum örgümü. Çünkü bu hurka oğlum için. Evladımı aç koyan,

işkenceler yapan devlet beni engelleyemeyecek. Biz doğurduk, onlara öldürtmeyeceğiz!"

Saat 13.30'da nihayet kapılar açılıyor. Bu kez içerdeki bekleyiş başlıyor. İnsanlar beşer beşer görüşe alınırken biz sohbetimizi geliştiriyoruz. Tutsak yakınlarının hemen hemen hepsi zindan direnişlerinin yeterince sahiplenilmediğinden şikayetçi. Basın açıklamaları, kapalı mekanlarda destek açlık grevleri yetmez diyorlar. 50'sinde bir adam alıyor sözü: "Ben karayollarında işçilikten emekliyim. 30 sene işçilik yaptım. Ekmeğimi taştan çıkardım. Her türlü sömürüyü, zulmü gördüm. Ama mücadeleyi çocuklarımdan öğrendim. Şimdi sıra bizde. Emegiyle çalışan, ezilen herkes onların arkasında olmalı. Devrimciler her zaman mücadelemize destek verdi. Sanmayın ki, sadece çocuklarımızı öldürmeye çalışıyorlar. Hayır, aslında onlar mücadelemizi engellemek istiyorlar. Buna izin verilmemelidir. En başta işçiler buna karşı çıkmalı. Yoksa yarın, çok geç olacak. Hepimize en koyusundan bir zulüm, faşizmin dayatılacak!"

Bu arada hiç konuşmamış olan yanımdaki kadına yöneliyorum: "Senin de mi çocuğun içerde?" Dimdik kaldırıyor başını, göğsünü gere gere şöyle diyor: "Hayır, cezaevinde çocuğum yok. Ama ben bir şehit anasıyım. İçerdeki yoldaşlarımı ziyarete gidiyorum!"

Bir kavga türküsü gibi mırıldanıyorum kendi kendime bu sözleri. Daha iyi kavramaya başlıyorum bu yiğit kadınları. Evet onlar ana olmaktan çoktan çıktılar, mücadelenin orta yerinde bulunan birer militana, yoldaşa dönüştüler. Devletin yaşlı bedenlere indirdiği coplar boşuna değil. Boşuna değil 60'luk insanların postallar altında ezilişi. Zira onlar evlatlarının

mücadelesiyle onur duymakla kalmıyorlar. Bıraktıkları yerden devralacağız diyorlar.

Nihayet, içeriye alınıyorum. Yanımdaki arkadaşla birlikte gardiyanlar tarafından didik didik arıyoruz. Gardiyan arkadaşımın cebindekileri boşaltmasını istiyor. "Bu sizin göreviniz, siz çıkartın." cevabı karşısında epey şaşırıyor. Uzayan tartışma sonucunda, askerlerce arkadaşımın kimliğine el koyuluyorlar. Fakat dayatmamız sonucunda kimlik kontrolünden geçmemize izin veriyorlar.

Görüş yeri tıklım tıklım. Dar, havasız kabinlerde insanlar seslerini içerdekilere zar zor duyurabiliyorlar. Ama yine de görüş yeri şenlik yeri. Üstelik direnişle birlikte daha bir güzel.

Açlık grevindeki yoldaşlarımız zayıflamış, mor halkalar oturmaş gözlerinin altına. Ama moralleri çok iyi. Gülümsemelerini hiç eksik etmiyorlar. En önemlisi yürekleriyle dışardalar. Hep mücadeleyi, gelişmeleri merak ediyorlar. Anlatıyoruz. Sonra sorma sırası bizde. Direnişin gidişatı hakkında bilgi alıyoruz. Ölüm orucu konusunda karar aşamasındalar. "Bedeli ne olursa olsun bu zafer kazanılacak!" diyor yoldaşlar. Aralarındaki tek tartışma ölüm orucuna kimin katılacağı konusunda. Her biri bu onuru kendi cephesinden yaşamak istiyor. Fakat sonra hepsi de bu onurun tüm zindan direnişçilerine, tüm tutsak devrimcilere ait olduğu / olacağı konusunda birleşiyorlar. Ortak direniş ruhu hergün daha bir güçleniyor sanki.

Sağlık durumlarını soruyoruz. "Size buzlu limonata yaptık, gidip gardiyanlardan alın, terlemiştiniz iyi gelir." yanıtıyla karşılıyoruz. Gerçekten de iyi geliyor.

Bir müddet daha sohbet ettikten sonra vedalaşıyoruz. Cezaevinden çıkışta büyük bir ihtimalle gözaltı bekliyor bizi. Arkadaşımla gülümseyip: "Hadi bakalım! Ne elde edeceklerseniz?" diyoruz. Gerçekten de kapıdaki siviller dikkatle süzüyor bizi. Biraz ilerledikten sonra minibüse biniyoruz. Daha önce üst üste alınan yoldaşlarımızdan, minibüsten indirdiklerini biliyoruz. Hazırlıklıyız. Fakat nedense herhangi bir müdahaleyle karşılaşmıyoruz. Sonra öğreniyoruz ki, aynı gün bizimle kapıda bekleyenlerin çoğu gözaltına alınmış. Fakat biliyoruz, zulüm bizi yıldırılmaz. Haftaya yine o kapıda buluşacağız.

Tutsaklar içerde, biz dışarda faşist sermaye rejimine bu kez de diz çöktüreceğiz!

Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak!

Bugün 6 Temmuz Cumartesi. Yer Beyoğlu, Galatasaray Lisesi önü. Çevre polis tarafından ablukaya alınmış. Panzerler, silahlar ve etten bir duvar.

Bugün 57. hafta. Cumartesi anaları tam 57 haftadır burada evlatlarını arıyor. Çocukları, eşleri, kardeşleri, yakınları "kayıp". Düzene karşı oldukları, egemenlerden farklı düşündükleri için devlet tarafından kaybedildiler. Onları bulabilmek, failerinden hesap sorabilmek için buradalar. Elllerinde, yüreklerinde kayıplarımız; Hasan, Düzgün, Talat, Hüseyin, İsmail ve daha nice yiğit devrimci. Karşılarında polis copu, panzeri. Karşılarında gözaltı, tutuklama ve işkence. Son haftalarda evlatlarını arayan anaların yanına tutsak anaları da katıldı. "Evlatlarımızı öldürtmeyeceğiz!" diyen analarımız her türlü baskıya rağmen her hafta oradalar.

59. hafta da klasik sonla bitiyor. Yine polis saldırısı, yine terör, yine gözaltılar. Ancak analarımız, mücadele yoldaşlarımız gelecek hafta yine orada olacaklar. Her şeye rağmen; cop, silah, panzer karşı yürekleriyle karşı koyacaklar. Onların öfkesi ve inancı katilleri boğacak!

Bayrak, Şovenizm ve İşçi Sınıfı

12 Eylül'ün en karanlık dönemlerini aratmayacak fiili bir sıkıyönetim altında yaşıyoruz. Sermaye cephesi siyasal süreçlerinde tıkanmış durumda. Çürüme ve kokuşmuşluğunu gizleyemiyor. Ve birden gündeme HA-DEP Kongresindeki gelişmeler vesile edilerek "bayrak" sokuluyor. Sermaye tüm kurumlarıyla bu olayı bir içpolitika malzemesi haline getiriyor. Sadece gündem saptırmaya yönelik değil, aynı zamanda yeni saldırıların zemini olarak kullanmayı amaçlıyor bu fırsatı.

Mehmetçik basın yine ayağa kalkıyor. Bayrağa ve vatana sahip çıkma çağrıları kaplıyor sayfalarını. Şoven propagandanın her türlü geçeri akçe oluyor. İktidarından muhalefetine tüm burjuva partileri, bakanlar, milletvekilleri açıklamalar yapıyor. "Bayrak çekme" günleri ilan ediliyor. Zam paketleri, devlet terörü, zindanlarda tutsakların can bedeli direnişleri, işsizlik, özelleştirmeler vb. her şey bir anda unutuluyor, unutturulmaya çalışılıyor.

Sendika bürokrasisi de üzerine düşeni yapmakta gecikmiyor. 26 Haziran günü, başta Türk-Metal sendikası başkanı Mustafa Özbek olmak üzere, Türk-İş içerisindeki bir grup sendika bürokrati bir bayrak yürüyüşü gerçekleştirerek sermayeye desteklerini sunuyorlar.

İşçi kıyımlarına, sendikasıztırmalara, düşük ücret politikalarına, özelleştirmelere karşı seslerini çıkarmaya işçi sınıfını satanlar bu hainlerdir. İşçi ve emekçilere karşı kapsamlı saldırılar gündemde iken gıklarını çıkarmayanlar, Kürt halkına karşı yürütülen bu kirli şoven propagandayı var güçleriyle destekliyorlar.

Biz onların bu kirli yüzünü tanıyoruz. Geçtiğimiz yıl işverenlerin bile önermeye cesaret edemediği; "sıfır zam", "ücretsiz izine ayrılma" gibi önerileri gündeme getiren faşist Mustafa Özbek gibileri sermayenin uşaklarıdır. Mustafa Özbek kadar açıktan davranmasalar bile, bugün sendikaların başını tutmuş Bayram Meral, Rıdvan Budak gibi sendika bürokratlarının hepsi aynı kaptalar.

Sermayenin her türlü saldırılarının boyutlandığı; işçi ve emekçiler içinde huzursuzlukların, mücadele dinamiklerinin filizlendiği bu dönemde sendika bürokrasisinin rolü işçi sınıfının eylemini dizginlemek ve reformist-uzlaşmacı politikalarla boğmakla sınırlı değildir. Sendika ağaları bugün sınıfa sermaye politikalarını taşımak ve sınıfın politik arayışlarına set çekmek çabasındadır.

İşçi sınıfına yönelik bu şovenist propaganda sadece medya ve sendika bürokrasisi ile de sınırlı kalmıyor. İlginçtir, bugünlerde MHP ve Ülkücü İşçiler imzalı çeşitli bildiriler fabrikalarda, servislerde işçilere dağıtılıyor. Faşist hareket, yazılı ve sözlü materyalleri ile sınıfa politika taşımaya çalışıyor.

Sınıfa yönelen bu saldırıya devrimci cepheden yanıt vermek ve karşı saldırıyı örgütlemek sorumlulukları ile karşı karşıyayız. Yürütülen şoven propagandanın ve sendika bürokrasisinin teşhiri, sivil faşist hareketin sınıftan tecriti görevleri ile birlikte ele alınmalıdır.

Vatan Satıcılarının Bayrak Çığırkanlığı

HADEP kongresinde TC bayrağının indirilmesi üzerine sermaye rejiminin başlattığı histerik bayrak kampanyası tüm hızıyla sürüyor. Pislige boğazına kadar batmış, rüşvet, hırsızlık, vurgunculuk alanında birbiriyle yarışan Çillerler, Yılmazlar, Erbakanlar ve diğer düzen partilerinin 23 Haziran'ı bayrak bayramı ilan etmeleri boşuna değil. Gerçekten de bayram yapıyorlardı. Nihayet istedikleri fırsat ele geçmiş, rezil gerçekliklerini saklayacak bir örtü bulunmuştu. Düne kadar birbirine çamur atanlar, iktidar kavgasındaki hasımlarının kirli çamaşırlarını sergilemek için yarışanlar bayrak sevdasında birleşti.

Sermaye çevreleri, bu ülkenin tüm zenginliklerini yağmalayan, toprağı karış karış parselleyen, yeraltı ve yerüstü kaynaklarını emperyalistlere peşkeş çeken sanki kendileri değillermiş gibi büyük bir ikiyüzlükle bayrağa sarıldı.

Sermaye devleti, bayrak etrafında başlattığı ikiyüzlü "vatan, millet, sakarya" kampanyasıyla giderek daha fazla su yüzüne çıkmış içyüzünü saklama telaşında. Devletin tüm kademelerine yuvalanmış, karar mercilerini tutmuş mafya ve kontr-gerilla gerçeğinin yalnızca çok küçük bir parçasını ortaya koyan Söylemezler olayı böylece unutturulabilir belki. Devletin örtülü ödeneğinden Parsadan gibi dolandırıcılara milyarların hortumlandığı ve dosyalar savaşıyla örtüsü aralanmış buna benzer yüzlerce rüşvet, yolsuzluk olayının üzerine sünger çekilebilir. Sermaye devletinin HADEP kongresindeki bayrak olayı üzerine balıklama atlaması ve en iğrenç çarpıtmalara konu etmesi bundandır.

Ancak bayrak çığırkanlığının tek amacı gündemi değiştirmek değildir. Kuşkusuz insanların gözü devletin pisliklerinden başka bir yana çekilmek isteniyor. İşçi ve emekçi sınıflara dönük kapsamlı saldırılar, başta zindandaki devrimciler olmak üzere tüm muhalif güçlere yönelen azgın devlet terörü bayrağın gölgesi altına itilmek isteniyor. Fakat ondan çok daha önemli olan, devletin bayrak provokasyonu ile Mayıs sonrası dizginlerinden boşalan faşist kudurganlığını yeni bir evreye sıçratma isteğidir.

Bayrak çığırkanlığıyla asıl amaçlanan, devletin faşist saldırganlığı karşısında güçlü bir toplumsal muhalefetin gelişmesinin önüne geçmek, sermaye devletinin giderek yitirdiği meşruluğunu yeniden tesis etmektir. Son dönem yükselen toplumsal muhalefet, militan kitle mücadeleleri, sokak eylemleri ezilmek, devrim ve düzen güçleri arasındaki denge yeniden düzen lehine çekilmek istenmektedir. Bayrak kampanyası eşliğinde yürütülen saldırılar bunun açık göstergeleridir.

HADEP kongresinin hemen ardından devlet geceyarısı operasyonları düzenliyor. Bu partinin genel başkanı ve üyeleri

gözü altına alınıyor, durumu protesto eden insanlara azgınca saldırılıyordu. Ertesi günlerde sokaklar yine koyu bir terörle zapturapt altına alınıyordu. Kürdistan'lı insanlar rastgele gözaltına alınıyor, HADEP binaları bombalanıyor, araçları kurşun yağmuruna tutuluyordu. Bu saldırılar sonucunda yüzlerce insan yaralanıyor, 3'ü şehit oluyordu.

Topluma enjekte edilmeye çalışılan düşmanca atmosfer ve şovenizm histerisi onu izleyen günde EP'e yönelik girişilen vahşi saldırıya da uygun bir zemin hazırlamıştır. Emek Partisi'nin kapatılma girişimlerini protesto etmek isteyen yüzlerce insan adeta linç edilircesine polis saldırganlığına maruz kalmıştır. Devletin kolluk güçlerinin sergilediği tutum çokça alışık olduğumuz "kitleyi dağıtma" tavrının çok ötesine taşmıştır. Adeta öldürmek amacıyla saldıran polis bilinçli, planlı bir tarzda hareket etmiştir. Olayın seyrettiği sıralarda ellerinde Türk bayraklarıyla oraya toplanan MHP'li faşist gürhün gerçekleştirdiği gösteri de buna kanıttır.

Faşist sermaye rejimi fiili sıkıyönetimi uzun bir zamandan beri işletmektedir. Gözaltında kayıplar, yargısız infazlar, işkenceler, zindanlardaki devrimci tutsaklara yönelik imha operasyonları, kirli savaş, sesini yükselten her kesime dönük azgın saldırılar uzun bir dönemin gerçekliğidir. Ancak hiç bir zaman devlet bu saldırıları bu denli pervasız gerçekleştirme, bu denli cüretkar savunma cesaretini göstermemiştir. Bayrak çığırkanlığının borozanlığını yapan medya faşist rejimin kudurganlığını ortaya koyan bir ayna sanki. Televizyondan verilen HADEP kongresindeki Murat Bozlak'ın konuşmasından bir bölüm ("bizi kurşunluyorlar, bizi bombalıyorlar, bizi işkenceden geçiriyorlar") dinletildikten sonra spiker şöyle diyebiliyor: "Tabii ki bombalayacaklar, tabii ki öldürecekler!" EP'e yönelik saldırıları izleyen günlerde medyanın tavrı yine benzer olmuştur, muhalifliği bilinen bu legal parti her türlü vahşeti hak eden bir terör örgütü olarak lanse edilmeye çalışılmıştır.

Bayrak kampanyası özellikle halklar arası düşmanlığı kışkırtmak için

kullanılmıştır. PKK ve HADEP şahsında yalnızca açıktan Kürt düşmanlığı yapılmamıştır, "Ermeni ve Rum uşakları" türü söylemlerle Türkiye coğrafyasında yaşayan azınlıklara karşı da toplum kışkırtılmaya çalışılmıştır.

Toplum düşman kamplara bölünmek isteniyor. Başta ulusal kurtuluş uğruna mücadele eden Kürt halkı, zindan direnişçileri, tepkilerini sokaklara taşımaya başlayan ezilen emekçi kesimler ve tüm diğer muhalif güçler hain ve düşman ilan edilmektedir. İşçi ve emekçi kesimler vatanını, bayrağını sevenlerle sevmeyenler olarak bölünmektedir. Vatanını sevmenin ise tek bir ölçüsü vardır. O da her türlü sefalete, baskıya, zulme boyun eğmek, hatta ona alkış tutmaktır.

İşçi sınıfı bugün akıllalmaz saldırılarla yüzyüzedir. Kazanılmış haklar gasedilmekte, kitlesel tensikatlar, sıfır zamlar, mezarda emeklilik, SSK'nın tasfiyesi, taşeronlaştırma ve tüm bu saldırılara zemin hazırlayan özelleştirmeler ile en koyu bir sefalete itilmek istenmektedir. Böylece sistemin içinde bulunduğu krizin tüm yükü onların omuzlarına yıkılacaktır. İşçi sınıfının bu saldırıyı püskürtmesinin tek bir koşulu vardır. Birleşik ve militan bir mücadele çizgisi tutturmak. Bu başarıldığında, işçi sınıfı tek bir cephe olarak birleştiğinde, mücadelenin en önünde yerini alarak tüm diğer ezilen kesimlere önderlik ettiğinde sermayenin de saldırılarının önüne set çekmiş olacaktır.

İşte faşist sermaye rejiminin asıl engellemeye çalıştığı budur. Biliyor ki, işçiler kendi ortak çıkarlarını bir yana bırakıp sermaye devletinin bayrağına sarılıp "vatan, millet, sakarya" diye haykırdıklarında, onlar vatani daha rahat satabilecek. Emperyalistlerle yaptıkları anlaşmaları, İMF'nin saldırı paketlerini ciddi bir direnişle karşılaşmadan uygulayabilecekler. Bu vatanı istedikleri gibi çalıp çırpıya devam edecekler. ABD gizli istihbarat servisi CIA'nin işbirliği ve talimatları doğrultusunda ezilen emekçi kesimlere zulüm kusacaklar.

Biliyor ki, işçi sınıfı Türkler ve Kürtler olarak bölünüp birbirine düşmanlık beslediği, kardeş halklar arasına ekilen kin tohumları filiz verdiği ölçüde, onlar işçi

sınıfının ve emekçi halkların hiç bir çıkarının olmadığı kirli savaşı daha da tırmandırma olanağını bulacak. İşçi ve emekçileri en iğrenç insanlık suçlarına ortak edecek. Üstüne üstlük bu savaşın gün be gün yuttuğu trilyonlarca liralık faturayı gene onlara ödettirecektir. Dahası, bizzat sınıfa dönük özelleştirme, mezarda emeklilik, sendikasılaştırma gibi saldırılar karşısında işçiler bir bütün olarak davranamayacak, ortak bir mücadele çizgisi tuturamayacaklardır. Kısacası rahatça ezilip geçilebileceklerdir.

Sermaye, işçileri, zindan direnişçilerinin, özgürlük ve ulusal kurtuluş mücadelesi verenlerin, devrimcilerin, muhaliflerin "hain" ve "düşman" olduğuna inandırabildiği ölçüde, mücadeleden uzak tutabileceğini biliyor. Yarın işçiler mücadele bayrağını kaldırdığında ise aynı karalamalara başvuracağına hiç kuşku yoktur. Sınıfın mücadele tarihi bunun bir çok örneğiyle doludur. Dahası işçi sınıfı tüm bu kirli, kanlı provokasyonları sessizce seyretmeye ve alet olmaya devam ettiği ölçüde, yarın mücadeleye atıldığında tümüyle yalnız kalacaktır. Onu destekleyebilecek tüm güçleri (komünistler, devrimciler, Kürt halkı, kamu emekçileri, gençlik vb.) sermayenin faşist terörüne teslim etmiş olacaktır.

Sermaye devletinin bayrak çığırkanlığı tümüyle ikiyüzlüdür. Zira herkes biliyor ki, onlar vatan satıcılarıdır. Emperyalistlere uşaklıkta kusur etmedikleri gibi bu vatani bizzat onlara peşkeş çekmektedirler. Türkiye işçi sınıfının uzun mücadeleler sonucu ve can bedeli kazanılmış haklarına azgın bir saldırı anlamına gelen özelleştirme politikası bunun başlıca kanıtıdır. Özelleştirme saldırısı emperyalist kuruluşların emirleri ve yönlendirmeleri altında devreye sokulmuştur. Bir çok

büyük işletme uluslararası sermayeye peşkeş çekilmiştir. Bugün sözde Türk bayrağının göndere çekildiği bir çok yer emperyalistlerin gizli işgali altındadır. İncirlik üssünden ABD uçakları kalkmaktadır, Kürdistan Çevik Güç'ün denetimindedir, en önemli sanayi kuruluşları emperyalistlerin ellindedir. vb. vb.

Kısacası burjuva takımının tümünün tek bir vatani vardır. O da paradır. Onlar bize kan kusturarak kazandıkları paraları ABD'de, Avrupa'da yaptıkları konaklara, villalara yatırıyorlar. Rüşvet ve dolandırıcılıkla, vurgun ve soygunla elde ettikleri kazançlarını İsviçre bankalarında akıyorlar. Devletin en önemli kademelerinde iktidar sahibi olan mafya babaları dış ülkelerden Türkiye'ye kaçak soktukları uyuşturucularla gençlerimizi zehirliyorlar. Yaptıkları kadın ticaretiyle toplumumuzu yozlaştırıyorlar. Tabii bu arada da en büyük vurgunları yine onlar yapıyorlar. Kardeş Kürt halkı üzerine Alman tanklarıyla yürüyorlar. İşkencehanelerini ABD'den ithal ettikleri aletlerle donatarak gençlerimize en iğrenç eziyetleri ediyorlar, tabutluk olarak ünlenmiş zindanları "Avrupa standartlarında" imal ediyorlar... vb. vb.

Sonra da karşımıza geçiyor "vatan elden gidiyor" diye bağınıyorlar. Tüm bunlara göz yumup, alet olup Türk bayrağına sarılmamızı istiyorlar.

Oysa vatani da, bayrağı da para olan sermayenin çıkarları ile işçi sınıfının çıkarları tümüyle zıttır. Sermaye diktatörlüğü, bu iğrenç talan ve soygun düzeni, bu kan ve zulüm hükümlüğü işçi sınıfına sefalet ve zulümden başka bir şey vermemektedir. Bu düzen yıkılmadan, işçi sınıfı sosyalizmin ve devrimin kızıl bayrağı altında birleşmeden kurtuluş da olmayacaktır.

Tek Yol Devrim! Kurtuluş sosyalizm!

Yeni İller İdaresi Yasası OHAL Türkiye Geneline Yayılmak İsteniyor!

Sermaye, içinde bulunduğu krizin faturasını işçi ve emekçilere yüklemeye devam ediyor. Bugünün şartlarında bunu uygulayabilmesi için en yoğun ve kaba terör uygulamalarıyla ekonomik saldırıların yolunu düzlemek zorundadır. Ortaya çıkacak toplumsal muhalefeti azgın faşizan saldırılarla bastırmak dışında bir seçeneği kalmamıştır.

12 Eylül darbesini gerçekleştiren zihniyet rejimden çekilmek bir yana, rejim ve onun bürokratik aygıtları içindeki konumunu giderek güçlendirmiş ve güçlendirmeye de devam etmektedir. Son genel seçimlerde generaller, MİT ajanları ve kontrgerilla şeflerinin parlamentoya sokulmasıyla başlayıp, cezaevlerine yönelik saldırgan genelgelerle devam eden ve bugün İller İdaresi Yasa Tasarısı'na ulaşan süreç bunun en çarpıcı örneğidir. Bu tasarı, tüm valiliklere OHAL valisinin yetkilerine benzer, geniş yetkiler veriyor. Genişletilen yetkiler doğrultusunda valiler:

- * Belirli yerlerde kişilerin toplanmalarını, yürümelerini yasaklayabilecekler;
- * Sokağa çıkma yasağı koyabilecekler;
- * Her derecedeki resmi ve özel öğretim kurumlarında öğrenimi tatil edebilecekler;
- * İşçi grevlerini yasaklayabilecek ve buna itiraz edilemeyecek;
- * Sendikaları kapatabilecek, sendikacıları tutuklatılabilecek;
- * İşçi grevlerini ya da eylemlerini "kamu güvenliği aykırı" olduğu gerekçesiyle "terör eylemi" olarak ilan edebilecekler;
- * İl içinde ya da dışında, hatta sınır ötesine taşınan olaylarda ordu birliklerinden yardım isteyebilecekler ve tüm komutanlıklar (hava, deniz, kara, jandarma) en kısa zamanda ve gerekçesini sormadan valiliklerin emirlerini yerine getirmekle yükümlü olacaklar;
- * Polis ve ordu arasında koordinasyonu sağlayacaklar;
- * Tüm kararlarını, sonradan yazılı hale getirmek suretiyle, sözlü olarak uygulatabilecekler; vb.

Bu maddelerden de görülebileceği gibi amaçlanan Kürdistan'da uygulanan OHAL uygulamasının tüm ülkeye yayılmasıdır. 1 Mayıs sonrası yaşanan fiili sıkıyönetim uygulamalarının yasal bir çerçeve etrafında yaygınlaştırılması istenmektedir. Amaçlanan sermayenin sosyal ve ekonomik saldırılarına uygun toplumsal zemini yaratılmaktadır. 12 Eylül faşist cuntasının, 24 Ocak kararlarının uygulanabilmesi için hazırladığı zemin gibi.

Özellikle 1 Mayıs'ta alanları dolduran işçi-emekçi kitlelerin mücadeleleri ve onların devrimci hareketle giderek güçlenen bağları düzen güçlerini bu tür önlemler

almaya itiyor. İller İdaresi Yasasıyla düzen bir süredir kendini sokak eylemleri üzerinden ifade eden kitle muhalefetinin önünü kesebilecek istiyor. Düzen bu doğrultudaki uygulamalarını fiilen bir süredir sergilemekte. 1 Mayıs sonrası gerçekleşen her tür sokak eylemine azgınca saldırıyor. Özellikle tutsak yakınları ve kayıp ailelerinin eylemleri engelleniyor. Yoğun bir gözaltı ve tutuklama furyası ile kitlelere gözdağı verilmeye çalışılıyor.

İşçilerin her türlü grev ve iş yavaşlatma eylemini yasa dışı sayıp, engelleyebilecek; sendikaları kapatabilecek; öncü işçileri ve sendikacıları istediğinde tutuklayabilecek yasal çerçeve bu tasarı ile hazırlanıyor. Böylece sermayenin saldırılarını püskürtülecek temel gücün, işçi sınıfının örgütlenme ve mücadele etme kanalları kapatılmış oluyor.

Bu yasa tasarısıyla sivil mülki erkan ile MGK arasındaki organik bağlar pratik anlamda daha da güçlendiriliyor, faşist militarist uygulamaların ardına gizlendiği sivil yönetim şemsiyesi daha da büyütülüyor. Bir süredir oldukça açıkta bir biçimde MGK'nin elinde toplandığı görülen yetkiler sanki sivil idari kurumlara dağıtılmış gibi gösteriliyor.

Yasa tasarısı aynı zamanda Kürdistan'da yürütülen kirli savaşa yönelik taktiksel bir açılımı da içeriyor. Birincisi, sadece Kürdistan toprakları ile sınırlı olmayan Kürt ulusal hareketine yönelik terör politikalarını ülke çapında yaygınlaştırabilmektir. Ayrıca, Kürt halkına yönelik süren sömürgeci kirli savaşa karşı oluşabilecek toplumsal muhalefetin önünün bu yolla kesilmesi de amaçlanıyor. İkincisi; Kürdistan'daki OHAL uygulamasının yıllara yayılması, artık sıradan insan zihninde bile bu topraklarda başka şartların hüküm sürdüğü, farklı dengelerin var olduğu, burasının Türkiye'den ayrı bir yer olduğu düşüncesinin yerleşmesine neden olmuştur. Zihinlere pompalanmaya çalışılan "misak-ı milli" topraklarının bölünmez bütünlüğü demagojisine karşın OHAL uygulaması bölünmüşlüğü kanıtı durumuna gelmiştir. İller İdaresi Yasası ile yasal çerçevede bu farklılaşma ortadan kaldırılmış olacaktır.

Sermayenin bu yeni saldırısını püskürtmenin yolu da yine sokaktan yani mücadeleyi yükseltmekten geçiyor. Sermayenin faşist diktatörlüğünün bu dayatmaları fiili olarak hiçe saymak, yasalarını birer paçavraya dönüştürüp yırtmak ellerimizde. Eylemlerimizin ve örgütlülüğümüzün gücünden korktukları için bu tür girişimlerde bulunuyorlar. O halde onların korkularını boşa çıkarmayalım. Bu gücümüzü kullanarak hesaplarını boşa çıkaralım.

BAYRAK-II TATBİKATI

Medya-polis-MHP üçlüsünün yarattığı bayrak krizinin, gene bu üçlünün organizasyonu ile faşizan bir gösteriyle tırmandırılma çabası, bizzat burjuva medyanın ifadeleriyle "fiyaskoyla sonuçlandı".

Resmi-sivil polislerin dükkanlarına bayrak asma eylemine ses çıkaramayan esnaf, sıra kendi inisiyatifiyle bir eyleme katılmaya geldiğinde geri çekildi. Tandoğan Meydanı'ndaki randevuya gitmedi. Elbette salt esnaf da değil, 3-5 faşist dışında gelen bir tek "vatandaş" bile yoktu alana. Böylece iptal edilmek zorunda kalındı "bayrağa saygı mitingi".

Oysa, yorumcusundan spikerine, köşe yazarından muhabirine kadar bütün bir medya "cemaati" nasıl da histeriyle ayağa fırlamıştı. Sivil polislerin organizasyonu ile bir araya getirilen üçbuçuk ülkücü genç, sesleri duyulabilen diye nasıl da canhıraş bağırışmışlardı. Türk-İş ve Türk Metal patronları sermayeye, devlete ve bayrağına uşaklıklarını kanıtlamak için nasıl da telaşla koşuşturmuşlardı. Bir yandan devlet dairelerine telefon zinciriyle bayrak astırılırken, öte yandan medyada "bu yönde hiç bir karar olmadığı halde, bütün devlet daireleri bayraklarla donatıldı" çığırkanlığı yapılıyordu. Bir yandan siviller esnafa tehditler savururken, diğer yandan televizyonlar esnafı ırkçı bir ayaklanma içindeymiş gibi yansitan programlar yapmaya özen

gösteriyorlardı.

Medyanın gücü su götürmez. Ne var ki, polis tehdidine muhatap olanlar medya kışkırtmasına muhatap olan bu aynı kişiler olunca işler biraz karışıyor. Tehditle bayrak asan ya da tehdide rağmen asmayan esnaf, akşam televizyonda kendisinin ve kendisi gibilerin ırkçı bir histeriye kapılmış olarak yansıtıldığını görüyordu. Sabah telefon emriyle bayrak astırılan devlet memuru, akşam televizyondan gözünün içine baka baka yalan söylendiğini görüyordu. Yine bu aynı süreçte, devletin suçlarına örtü yapılmak üzere örülen bir koalisyonun kirli hesaplarını seyrediyordu. Yolsuzluk ve hırsızlıkların ünlendirdiği iki burjuva partinin birbirini aklama operasyonu olarak yürütülen koalisyon çalışmalarını izliyordu. Sistemin her icraatı, bu kesimleri sistemden soğutan bir işlev görüyordu.

Böyle bir süreçte sınıf devrimcileri, iç yüzü iyice su yüzüne çıkan sisteme karşı teşhir çalışmasının yanısıra eylem ajitasyonunu daha da yükseltmelidir. Faaliyetini ve çağrılarını en geniş emekçi kitleler içinde yaygınlaştırmalı ve onların sisteme karşı mücadelesini örgütlemelidir. Sorun, sistemin körüklediği karşı devrim rüzgarlarını tersine çevirmekte, dengeyi devrim lehine bozmaktadır!

Zonguldak ve şovenist saldırı kampanyası

Ülkenin her yanında şovenist bir rüzgarın estirmeye, halklararası düşmanlığın egemen kılınmaya çalışıldığı günlerden geçiyoruz. Kürt halkına düşmanlık ve Türklüğün kutsanması temelinde yivş yivş bir ideolojik saldırı kampanyası yürütülüyor.

Bu şovenizm saldırısı her kentte ortak ya da orjinal biçimler altında üretilmeye çalışılıyor. Bu saldırı, 29 Haziran günü bir devlet mitingi denemesiyle Zonguldak'a da taşınmaya başlandı. 150 kişilik, bayraklarla donanmış bir kitlenin katıldığı bu toplantı düzenleyicilerini bile rahatsız etti. İki konuşmacıdan birisi yeterince kitle katılmadığı için yine kitleden özür dilerken, diğeri ona "Bu milli mitingi duyup da katılmayanlar özür dilesin!" diye cevap veriyordu. Coşkusuz, sloganların kürsüden neredeyse zorla atıldığı bu açık hava toplantısına katılan kitlenin bir bölümünün sivil polislerden oluştuğu da ortadaydı. 20 dakika kadar süren eylem, katılımın azlığının faturası Zonguldak halkının milli meselelere karşı duyarsızlığına çıkartılarak bitirildi.

Bu etkisiz miting(cik) fiyaskosunun ardından 2 Temmuz'da bir deneme daha yaşandı. Zonguldak Demokrasi Platformu iki hafta önce 2 Temmuz anması gerçekleştireceğini açıklamıştı. Saat 12.30'da işçi anıtı önünde yapılacak bir basın açıklamasından sonra vilayet binası önüne kadar yürüyüş yapılacak, burada yapılan konuşmalarla eylem bitirilecekti.

Zonguldak'ın merkezindeki işçi anıtı etrafında saatler öncesinde sivil polisler tarafından önlemler alınmıştı. Fakat bir hareketlilik yoktu. Bundan sonrasını muhabirlerimiz şöyle anlatıyor: "... 300-400 metre yürümüştük ki, büyük caminin yan yolunun 20 çevik ve bir o kadar silahlı asker ile kesildiğini gördük. Bizim aklımıza ilk gelen güzergahın değiştiği oldu. Ama yeni yürüyüş güzergahı sandığımız bu yere yöneldiğimizde gördük ki, camide cenaze namazı için hazırlıklar yapılıyor. 'Tunceli de bayrak töreni sırasındaki patlamada ölen Kilimli'li bir askerin cenaze töreni' yapılıyor."

... Uzunca bir süre anıtın etrafında dolaştık. Eskort seslerini duyunca baktık. İki polis, bir Jandarma jipi ve iki sivil oto cenazeyi götürüyor. Aileden ya hiç kimse yoktu ya da farkedilemeyecek kadar azdılar. Bu töreni kimlerin, ne için istediğini gösteriyordu.

Gelişmelerle ilgili haber almak için parti ve sendikalara ulaştığımızda, Vilayet binası önünde, Demokrasi Platformu adına Baro Başkanı Kaya Taşçakmaz'ın basın açıklaması okuduğunu ve oradan da lokaldeki 2 Temmuz ile ilgili resim sergisine gidildiğini öğrendik. Eylemdeki, bu değişikliğin nedeni olarak da cenaze töreni gösteriliyordu."

Düzen güçleri bir taşla iki kuş vurmaya denediler. İlk kuş vurdular da. Ama diğeri vurmayı bu kez de başaramadılar. Hem Sivas şehitleri anmasıyla tazelenebilecek sol morale bir darbe vurmaya, hem de şovenist gösteriye dönüşecek bir resmi cenaze töreni yapmayı istiyorlardı. Sivas anmasının havasını bozdular ama, umdukları gibi, halkın da katıldığı şovenist bir gösteriyi bu kez de örgütleyemediler.

Açıktır ki her iki ömekte de devletin tüm propaganda olanakları kullanıldı. Buna rağmen, Zonguldak işçi sınıfı yüzündeki onurlu kömür karasını Kürt halkına düşmanlık temelindeki şovenizm onursuzluğuyla lekelemeyi reddettiğini gösterdi.

Yaşasın Halkların Kardeşliği!
Yaşasın Özgürlük, Yaşasın Sosyalizm!
SY Kızıl Bayrak / ZONGULDAK

Bir Panel.. Bir Sendika.. Bir Politika.. İşçi Sınıfının Kurtuluşu Kendi Eseri Olacaktır!

29 Haziran'da Zonguldak Belediye Sineması'nda "Özelleştirme Sürecinde Zonguldak Nereye?" başlığı altında bir panel yapıldı. DİSK/Yeraltı Maden-İş Sendikası Başkanı Çetin UYGUR'un yönettiği paneli yine Yeraltı Maden-İş düzenledi. Panelist olarak DSP Zonguldak Milletvekili Prof. Dr. Mümtaz Soysal, DİSK Gn. Başkanı Rıdvan Budak ve TMMOB-Maden Mühendisleri Odası Zonguldak Şube Bşk. Prof. Dr. Vedat Didari konuşular.

İşçi ve emekçilerin belli bir ilgi gösterdiği ve kitlenin neredeyse yansınan maden işçileri ve kamu emekçilerinden oluştuğu paneli yaklaşık 250 kişi izledi.

Panel genel olarak, sağdan Rıdvan Budak'ın halk düşmanı refleksleriyle, soldan Soysal'ın ütöpik-vatansever Zonguldak'ı kurtarma tezleriyle beslenen kemalist-cumhuriyetçi bir atmosferde geçti. Budak, alaycı ve yukardan bakan tavırlarla, sol bir jargonla soru soran herkese saldırdı. Soru soran ve muhtemelen de bir işçi ya da emekçinin çocuğu olan bir gence "Öğrenciler işçi sınıfının sorunlarını bize bırakınlar, bizim işçilerimize falan karışmayınlar." türünden bir çıkışla yanıt verdi. Yaşlı bir emekçinin bütünlükten yoksun, ama öfke dolu, devleti ve egemenleri suçlayan çıkışlarına da aynı saygısız üslupla "Bu da yaşlısı!" diyerek saldırdı. Hakça bölüşüm, adalet, sosyal devlet kavramlarının arasından sırtan "Bu ülke hepimizin, hepimiz aynı gemideyiz." tiradlarıyla kafa bulandırarak ne kadar "işçiden yana, işçi sınıfının çıkarlarını savunan" bir bakışa sahip olduğunu sergiledi.

Panelde konuşulanları, özellikle Vedat Didari'nin anlattığı Zonguldak'taki akılalmaz devlet politikalarını ve Mümtaz Soysal'ın bir tür "Zonguldak'ı kurtarma projesi" üzerine demogojilerini bir kenara bırakalım. Şimdilik bu sorunu "Zonguldak Nasıl Kurtulur?" başlıklı bir başka yazıda ele alacağımızı duyurmakla yetinelim ve bu panelin gösterdiği bir başka olguya, Yeraltı Maden-İş'teki politika değişikliğine gözümüzü çevirelim;

Doğrusu panelin sonu gelmeden bu durumu pek farketmemiştik. DSP'li belediye başkanlarının, il ya da ilçe yönetimlerinin panele gönderdiği çelenkleri çok fazla önemsememiştik. Ancak panelin sonuna gelindiğinde Yeraltı Maden-İş genel başkanı Çetin Uygur tarafından açıkça "Biz DSP'yi destekliyoruz." ya da "DSP bizi destekliyor." anlamına gelen bir tiyatro sergilendi. DSP'li belediye başkanına (?) bu panelin yapılmasındaki yardımlarından dolayı teşekkür edildi. Protokol sıralarında oturan diğere DSP milletvekili ve tüm DSP'li yöneticiler, kimisi bir seçim mitingindeymiş edasıyla kollarını havaya kaldırarak, kimisi de orkestra şefleri gibi reverans yaparak, "Panelimize onur verdiler" gibisinden izleyicilere tanıtıldı.

Yeraltı Maden-İş'e umut bağlamış (ya da en azından bu sendikayı belli bir ilgiyle izleyen) bazı öncü işçiler ve bu sendikada işçi sınıfı politikası yaptığını düşünen genç

DİSK/YERALTI MADEN-İŞ

özelleştirme sürecinde
**ZONGULDAK
NEREYE...!**

29 Haziran 1996, Cumartesi
16.30-19.30
Belediye Sineması
Zonguldak

PANEL

Konuşmacılar

Prof. Dr. Mümtaz SOYSAL
Zonguldak Milletvekili
TBMM DSP Grup Başkan Vekili
Rıdvan BUDAK
DİSK Genel Başkanı
Prof. Dr. Vedat DIDARI
TMMOB-MMO Zonguldak Şube
Başkanı

Yöneten

Çetin UYGUR
DİSK/Yeraltı Maden-İş Sendikası
Genel Başkanı

devrimciler ne düşündü, bilemiyoruz. Ama, doğrusunu söylemek gerekirse, biz bu tiradı mide krampları ile izledik. Türkiye işçi sınıfının genelinde olduğu gibi, Zonguldak işçilerinde de bağımsız bir politik tutum almak geleneği ve refleksi zayıftır. Sınıf tarihimizde, 15-16 Haziran ve DGM direnişi gibi bazı istisnalar dışında tutulursa, politik bir sınıf tutumu almanın pek az örneği vardır. Sınıfın politik öncü kurmay olan devrimci sınıf partisinin henüz yaratılmamış olmasının bunda özel bir rolü vardır. Tam da bu yüzden sınıfı burjuva politik güçlerle uzlaşma ya da ittifak temelinde yönlendirmenin, akli başında her devrimcide mide kramplarına yol açacağı iyi anlaşılmalıdır.

Sınıf devrimcileri olarak, elbette, sınıfın bağımsız politik tutumunu örgütleme görevini Yeraltı Maden-İş'ten beklemiyoruz. Ancak, başta bu panele önemli sayıda öncü işçi ve emekçi geldiğini yazmıştık. Sözümüz onlardır:

Zonguldak işçi sınıfı tarihi burjuva devletin politik iç çekişmeleri arasında gel-gitlerin tarihidir. Yaşanan bu gel-gitlerin yarattığı kafa karışıklığı ve sis perdesi içinde ihanetler tezgahlandı, yenilgiler boyverdi. Bu tarih, aynı zamanda yarım kalmış zaferlerin de tarihi oldu.

Zonguldak'ın geleceğe umudunu yitirmeyen, sınıf davasına inançlı öncü işçileri olarak yarım kalan tüm zaferleri tamamlamak istiyorsak eğer, yolumuzu uzatacak bu türlü bulanıklıklara açık bir tutum alınmalıdır. "Bu sendika olmadı, şu sendikaya gidelim. CHP olmadı DSP'yi deneyelim." türünden yaklaşımlar devrimcilik adına, işçi sınıfı adına savunulamaz. İşçi sınıfı politikası yapmak şu ya da bu burjuva partisinin peşinden gitmeye indirgenemez. Türkiye işçi sınıfı, kapitalist saldırıların gittikçe daha da azgınlaştığı bu tarihsel kesitte, çok değerli zamanını burjuva partiler arasında gidip gelerek ve onlara oy desteği sunarak harcayamaz. Bütün sorun kendi bağımsız sınıf çıkarlarını koruyabilecek bir mevzide durmaktır. İhtiyacımız olan sınıfın bağımsız politikasını temsil edecek, tüm burjuva güçler karşısında işçilerin günlük ve tarihsel savaşını yönetecek bir politik partidir. Komünistler böyle bir partinin yaratılması mücadelesi içindedirler. Zonguldak'ta da, Türkiye'nin tüm kentlerinde de öncü işçilerin görevi bu mücadeleye katılmak, omuz vermek olmalıdır.

İşçi Sınıfının Kurtuluşu Kendi Eseri Olacaktır!

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Zonguldak ve Bursa Büroları Açılıyor!

Sancak-Tül'de tensikat saldırısı püskürtülemedi... Direniş Bitti! Sınıf Mücadelesi Sürüyor!

Sancak-Tül'de çalışan ve başından itibaren sendikal faaliyetin örgütleyicileri arasında yer alan *SY Kızıl Bayrak* okuru komünist bir işçiyle fabrikadaki direniş deneyimi üzerine yaptığımız söyleyişi yayınlıyoruz.

SYKB: Geçtiğimiz hafta içerisinde işçi kıyımı karşısında direniş geçtiniz. Fabrikanın tarihi ve mücadele geleneği hakkında bilgi verirmisiniz.

Sancak Tül'ü tanımak için önce patronların niteliklerini biraz anlamak gerekir. Fabrikanın ilk sahibi Mutar Bayrak, II. Dünya Savaşı sırasında Naziler'le işbirliği yaparak Yugoslav partizanlara karşı savaşmış ve savaş sırasında yüklü miktarda malla beraber Türkiye'ye kaçmış biri. Buraya geldikten sonra 1962'de şimdiki Sancak Tül arazisini insanların elinden gaspla almış. Hatta arazinin bir kısmının devlete ait olduğu söyleniyor. Fabrikayı kurduktan sonra, dönemin hükümetleri ile işbirliği içine girmiş, 1970'lerde Çanakkale'de salça fabrikası kurarak o bölgeden Adalet Partisi milletvekili seçilmiş. 1975'lerden itibaren Türkes'le işbirliği yapmış, Türkes'in adamlarına eğitim kampı olarak kullandırmıştır fabrikayı. Aynı zamanda Ayvalık Tatil Köyü'nü de onlara kullandırmış.

'80 döneminde fabrika 27 ay grevde kalıyor ve o zaman çalışan sayısı 3000. Bu süreçte, bir çok çatışmalar çıkıyor. '80 darbesinin ardından M. Bayrak yurtdışına çıkıyor ve vatandaşlıktan çıkarılıyor. Şu anda M. Bayrak şeriatçıların finansman kaynaklarından biri (Almanya'da). Şimdiki sahibi M. Bayrak'ın oğlu Mustafa Bayrak, MHP ile sıkı ilişkiler içinde. Korumalarını ve güvenilir elemanlarını Ülkü Ocakları'ndan temin ediyor.

Fabrika'da üç vardiya artı 8:00 - 18:00 olmak üzere toplam dört vardiya çalışıyor. Günlük 7 ton polyster iplik üretiliyor. Toplam 400 işçi çalışıyor. Bunlardan yaklaşık yüz tanesi kaçak işçi. Bu işçiler sigortasız, vergisiz çalıştırılıyor, sadece asgari ücretle.

SYKB: Direnişinizi koşullayan şartları aktarır mısınız?

Çalışma şartlarının olumsuzluğu, yalnızca fabrikamızı değil, bütün işçi sınıfını kapsayan bir sorun. Bir taraftan sermayenin saldırıları ekonomik ve siyasal kanadıyla gün be gün artarak devam ediyor. Diğer taraftan kirli bir savaş yürütülerek, kardeş bir halk (Kürt Halkı) katlediliyor. Tüm bunlar işçi sınıfının örgütsüzlüğü ile bağlantılıdır. Bugün işçi sınıfının tüm üyeleri bu şiddeti, sömürüyü iliklerine kadar hissediyor ve bireysel olarak tepkilerini dile getiriyor. Bu verilerin ışığında fabrikada işçilere sınıf bilinci vermek, tarihsel misyonunu kavratmak doğrultusunda sendikal faaliyete başladık.

SYKB: Bu çalışmayı nasıl başlattınız?

Bu çalışmayı ilk başta üç öncü işçiyle

başlattık. Fakat tümümüz de şu kaygı vardı. Fabrika %90 göçmen, özellikle Boşnak işçilerden oluşuyor. Kilit noktalarını ise patronun tescilli uşakları tutuyor. Bu işçiler arasında güvensizliğe yolaçıyor. Başta yeni işçilere ulaşım sayıyı çoğaltmamız problem oldu. Ancak biz, tescilli faşistler hariç tüm işçilerin çıkarlarının ortak olduğu, mücadelelerinin de ortak olması gerektiği bakışı ile hareket ettik.

Yine işçileri bir araya getirmek sorunu ile yüzyüze geldik. Bölgedeki bir sendikayı toplanma merkezi olarak kullanmaya başladık. İlişkiye geçtiğimiz tüm işçileri toplantıya çağırıyorduk. Fabrikanın vardiyalı oluşu, tüm işçileri toplantıya çekmek noktasında bir engel oluşturuyordu.

SYKB: Çalışmayı yürütürken, fabrikada iş işleyişi nasıl sağlıyordunuz? Örneğin sendikalaşma komiteniz var mıydı?

Çalışmanın başından itibaren bir komite vardı. Fakat bu komite sürekli değişiklik yaşıyordu. 300 işçi ile tek başına ilgilenmek çok zordur. Bunun yerine görev bölüşümü yapmak, yani komite kurmak gerekiyordu. Bunun dışında hafta içleri komite toplantıları yapıyorduk.

SYKB: Komite toplantılarında neler tartışıyordunuz?

Komite toplantıları, seçilmiş öncü işçilerden oluştuğu için kendi dar sorunlarının ötesini görmekte zorlanan işçilerle yaptığımız toplantılardan daha politik olabiliyordu. Politik gündemler işleyebiliyorduk. Somut pratik görevler saptıyorduk. Sorun zaten tam da burada yaşıyordu. Yapılması gerekiyor deniliyordu, fakat pratikte hayata tam olarak geçirilemiyordu. Çünkü işçilerin bir yaşam biçimi vardı. Kahvehane, birahane kültürü ağır basıyordu. Defalarca, burdan, bu yaşamın değiştirilmesinin gerekliliğinden, bunun burjuvazi tarafından işçilerin sınıf bilincine ulaşmaması için bilinçli olarak dayattığı bir olgu olduğunu konuşuyorduk. Bu kabul de görüyordu. Fakat hayata geçirilemiyordu.

SYKB: Tüm bu veriler ışığında süreç nasıl ilerledi?

Özellikle son iki aya kadar çalışma katılım anlamında oldukça dar tutuluyordu. Fakat çalışmanın uzun sürece yayılması, öncü işçiler üzerinden sürecin ilerlemesi gerektiği noktasından bir basınca yol açıyordu. Çabuklaştırılmı, işçileri katalım ve bitirelim türünden yaklaşımlara götürüyordu. Biz Temmuz'un 15'ini çalışmanın bitirileceği tarih olarak belirlemiştik. Çünkü 1 Temmuz'da fabrika bütün işçileri izne çıkarıyordu. Bu izin süresinde gidilmeyen tüm işçilere ulaşım, izin bitiminde (15

Temmuz) çalışmayı sonuçlandırmayı hedefliyorduk.

SYKB: Oysa direniş bu tarihten önce patlak verdi. Neden?

İşçilerin son süreçte toplantılara geliş güzel çağırılması sınıf ihanetçilerinin de buraya katılmalarını olanaklıyordu. İşçilerden birinin, toplantıya katılanların bütün isimlerini ve çalışma hakkındaki bütün raporları patrona vermesi üzerine hazırlıksız bir anda işveren saldırıya geçti. Cuma günü, içinde benim de olduğum 3 işçiyi işten attı. Benim dışındaki 2 işçi çıkışları imzaladılar. Tehditlerle, zorlamalarla atılmış imzalar. Aynı tehditler, komandoların baskısı ve 1 saate yakın pazarlıklara rağmen ben imza atmadan çıkış saatinde işten ayrıldım. Ertesi gün sendikada durumu değerlendiren bir toplantı yaptık. Pazartesi saat 07:00 vardiyası değişiminde, çıkan vardiya ile gelen vardiya işten çıkmayacak, çalışılmayacak ve fabrika atılan işçilerin geri alınması için işgal edilecekti.

Fakat Pazar akşamı saat 11:00'da 170 kişinin çıkışı verildi. Bu plan da böylece suya düşmüş oldu. Gece saat 11:00'den itibaren 30 kadar erkek ve bayan işçi fabrika önünde beklemeye başladık. O saatte patron bekçi kulübesinde milyarları dökmüş, çıkışını verdiği herkesi paralarını alıp gitmesine zorlamak için bütün müdürlerini, korumalarını toplamıştı. Bu karışıklık esnasında birkaç işçi çıkışını imzalayıp paralarını alıp gitmişti.

SYKB: Bu durum direnişi ve işçileri nasıl etkiledi?

İşçiler üzerinde moralsizliğe yol açtı. Fabrika önüne hemen düzenin kolluk güçleri toplandı. Gelen polislerle bazı işçiler birbirini tanıyorlardı. Aynı bölgede oturuyorlardı, beraber içki içmişlerdi. "Abi"li konuşmalar ve tavırlar uyarılarımıza rağmen sürdürüldü. Şunu da belirtmek gerekiyor. Buradaki öncü işçi vurgusu fabrika örgülündedir. Yoksa, böyle bir süreci ilk defa yaşayan ve ilk defa bir direnişe geçen insanlardı.

Gece saat iki gibi Terörle Mücadele ekipleri geldi. Tehtitkar bir dille işçileri dağıttılar. Ancak sabah 6:30'da gelen vardiyayı içeri almamak üzere tekrar fabrikanın önüne geldik. İşçilere bize destek olmaları gerektiğini, yarın ayın şeyin kendi başlarına geleceği yönünde uyarılarda bulunduk. Ancak etkili olmadık.

Saat 7:15 civarında polis bizi "şimdi patron yok" diyerek ve zor kullanarak bir kez daha dağıttı. Saat 8:00'e doğru tekrar fabrika önüne geldik. Ve saat 8:00 vardiyasına da uyarılarımızı yaptık. Fakat onlar da gereken desteği sunmayıp içeri girip çalıştılar.

Bir kısım atılan işçi daha imza atıp,

paralarını alıp gittiler. Bu sırada sayımız 70 civarıydı. Genel tavır yavaş yavaş moralsizliğe doğru gidiyordu. Kitlenip kalınan nokta sendikamızın başarısız olmasıydı. İşten atılan işçilerin sendikaya üyeliklerinin geçersiz oluşuydu. Bu noktada direnişin devamı ancak içeriden işçilerin desteği ile olabilecek bir şeydi.

Patronun geri almak gibi bir derdi de yoktu. Etrafımızda öbek öbek sivil faşistler cirit atıyordu. Bu da işçiler üzerinde bir basınçtı. Yine bir büyük olumsuzluk, fabrika üretiminin %100'e yakın olarak tadilat nedeniyle durmuş olmasıydı. Bu durumun kendisi içeriye girip üretimi durdurmak tavrını geçersiz kılıyordu. Zaten içeride üretim yoktu. Sadece bir makine ya çalışıyor, ya çalışmıyordu.

Tüm bu veriler ışığında işçilerle toplandık ve direnişi bitirdik.

SYKB: Toplam olarak yaşadığımız sürecin zaafı, eksiklikleri neler oldu?

Bu bir sınıf savaşımı. Sömürücü, asalak, barbar olan kapitalizm tarihin çöplüğüne atılana kadar bu mücadele devam edecektir. Sancak Tül işçileri, en azından bu çalışmanın içinde olan işçiler için söylüyorum, sınıf savaşımına bir noktada katılma olanağını buldular. Sınıf olmanın farkına vardılar. Evet, çalışma başarıyla sonuçlanabilirdi. Bir çok zaafımız oldu. Birincisi komite işlevli çalışmadı. Komitedekiler bir bütün olarak üzerlerine düşeni pratikte yerine getiremediler. Çok rahat davrandık. Oysa anayasada yeralmasına rağmen sendikal çalışmanın dahi gizli yürütülmek zorunda kaldığı bir ülkede yaşıyoruz. İşçileri diğer devrimci materyallerle beslemek gibi bir çalışma yürütülmedi (bildiri, afiş, broşür vb.)

Yine, sanki belli bir zaman içerisinde bitirilmesi gereken bir çalışma olarak gördük. Oysa işyeri özgüllükleri bunu 1 yıla 2 yıla da çıkarabilirdi.

Sorumluluk tamamen öncü işçilere aittir. Bugün Türkiye işçi sınıfı bir çok yerde mücadele geliştiriyor. Fakat hala işçi sınıfı öncüsüdür, partiszdir. Acil sorun ihtilalci sınıf partisinin yaratılması ve öncü işçilerin buraya kendilerini katabilmeleridir. Bugün sömürü anlamında yaşadığımız her şeyin çözümü devrim ve sosyalizm mücadelesindedir.

Atılan işçiler, yaşanan mücadeleden dersler çıkarabilmeli, gittikleri fabrikalarda sınıf kinleri bilenmiş olarak daha deneyimli, daha ısrarlı ve sınıf perspektifiyle donanmış olarak mücadelelerine komünistlerle birleşerek devam etmeleri gerekir.

Sınıfa Saldırı Aralıksız Sürüyor!

verilecektir.

Ülke ekonomisinin, enerji, ulaştırma, telekomünikasyon, kömür ve madenler gibi stratejik tüm işletmeleri özelleştirilecektir. Emperyalizme bağımlı ülke ekonomisi tümüyle yabancı sermayenin talanına açılacaktır. Korkunç bir borç denizinde yüzen, borçlandıkça emperyalizme bağımlılığı daha da artan bu ülkede REFAHYOL hükümetinin programı kelimesi kelimesi şu formülasyonu içeriyor: "... dış borçlanma imkanları artırılacak ..."tır.

Tüm bunlar ANAYOL'un düstur edindiği IMF reçetelerinin REFAHYOL iktidarı altında en pervasız tarzda uygulanacağını kanıttır. Yine sermayenin işçi ve emekçilere dönük en kapsamlı saldırılarından olan sosyal güvenlik kurumlarının tasfiyesine hız verilecektir. En kârlı işletmelerin, sağlık ve eğitimin özelleştirilmesi, sosyal güvenlik kurumlarının tasfiyesiyle elde edilecek muazzam kazançlar ise "... adalet, güvenlik yatırımlarına zaman ve kaynak sağlamak amacıyla ..." kullanılacaktır. Kısacası "... herkes devlet hizmetinden yararlandığı

ölçüde bedel ödeyecek... "tır.

İki anlamda. Birincisi; işçi ve emekçilerin bugüne dek "sosyal güvenlik" adı altında ödedikleri primlere sermaye el koyacaktır. Ezilen emekçi kitleler sağlık, eğitim, sigorta gibi en temel insanlık haklarından ancak "paraları kadar" yaralanabilecektir. İkincisi; buna karşı mücadeleyi yükseltenler ise devlet hizmetlerinden bir başka türlü yaralanacaktır. Özelleştirmelerle sağlanan paralarla teçhizatlandırılan polis ve jandarma işçi ve emekçilerin sırtında daha çok jop kırabilecek, mücadeleyi sokaklarda yükseltenlerin üzerine daha fazla panzer, daha fazla kurşunla gidebilecektir. Tabii bunun bedelini gözaltı, işkence, kan ve canla ödeyecek olan yine emekçi kitleler olacaktır. Böylece saldırı programının ana kuralı olarak tabir edilen "... devletin ekonomi faaliyetinden çekilmesi, asli görevlerine dönmesi ..." de yerine getirilecektir.

Sosyal hizmet yükünü üstünden atan devletin asli görevlerinden ne kastedildiğini anlamak için devletin son icraatlarına bakmak yeterlidir. İşçi-emekçilerin, ezilen yığınların ve devrimci güçlerin mücadelesinde haklı ve meşru olan ne varsa dağıtmak, bastırmak, saldırmak. Kardeş bir halka karşı sürdürülen ve faturası işçi-emekçi yığınlarımıza ödetilen kirliliği bir savaş daha da tırmandırmak. Şovenizm zehiriyle sınıfı bölmek. Yeni koalisyonlar etrafında döndürdüğü siyasal gündemle sınıfın dikkatini dağıtmak. Koalisyon üzerinde kopan tartışmaların, yeni

hükümetle yaratılmak istenen sahte umutların, bayrak histerisinin tozu dumana karıştırdığı atmosferden yararlanarak gönüllerince çalıp çırmak. Sınıfın şaşkınlığından yararlanarak ekonomik krizin faturasını işçi-emekçi kesimlere yüklemek. Öncüsüzleştirme, sendikasılaştırma, tensikat, taşeronlaştırma vb. saldırılar yoluyla sınıfı savunmasız bırakmak. En azgın devlet terörüyle ve İller İdaresi Yasası gibi yasal kılıflarla toplumu zapturapt altına almak.

Liste daha da uzatılabilir. Açık olan şu ki, işçi sınıfına dönük topyekün saldırılar aralıksız sürmektedir. İşçi ve emekçilerin içinde bulunduğu sömürü koşulları gün be gün ağırlaşmakta, sefalet mutlak yoksulluk sınırından daha aşağıya, varlık-yokluk, ölüm-kalım noktasına çekilmektedir.

Halihazırda ise işçi sınıfı bu kapsamlı saldırıları püskürtebilecek bir direniş çizgisini inşa etmek şöyle dursun, mücadele alanlarında varlığını dahi hissettirmemektedir. Tekil ve mevzi direnişler seslerini duyuramamakta, donanımsızlık, sendikal ihanet ve sermaye devletinin saldırıları çemberi içerisinde eriyip gitmektedir.

Oysa sermaye tek ve aynı programda, işçi sınıfına saldırıda, birleşmektedir. İşçi sınıfı da tek ve aynı hedefte, "Saldırıya Karşı Saldırı!"da, bütünlüşmelidir. Saldırı topyekündür, mücadele de topyekün olmak zorundadır. Yalnızca sınıfın örgütlü birliğini gerçekleştirmek anlamında değil, ekonomik-sosyal-politik tüm toplumsal sorunlara dönük proleter sınıf tavrının geliştirilmesi anlamında da. Bugün nasıl ki uygulanan kemer sıkma politikası kirliliği savaş gerçeğinden kopuk değilse, ekonomik hak mücadelesi de kardeş Kürt halkının özgürlük mücadelesine destek vermekten bağımsız ele alınamaz. İşçi sınıfına dönük baskı ve zulüm her türlü toplumsal muhalefete yönelen faşist saldırıların bir uzantsıysa, devlet terörüne karşı mücadele de bir öz savunma olmaktan çıkmalıdır. İşçi sınıfı zulümle sindirilmek istenen herkesin, zindan direnişçilerinden kamu çalışanına, gençlikten kent yoksuluna dek tüm ezilenlerin yanında olmalıdır. Sermayenin tek bir hedefi vardır: Ya ezmek, ya ezilmek. Öyleyse barışçıl, uzlaşmacı, yasalci politikalarla sınıfın varabileceği herhangi bir yer yoktur. Kazanmanın yolu birleşmekten, örgütlenmekten ve militan bir mücadele yükseltmekten geçiyor. Gün beklemenin zamanı değil, hazırlıkları bizzat mücadele içerisinde tamamlayarak karşı saldırıya geçme zamanıdır. Sorumluluk büyüktür. Sözkonusu olan yalnızca işçi sınıfının kendi kazanımlarına sahip çıkması, hak ve özgürlükler mücadelesini yükseltmesi değildir. Proletarya misyonuna sahip çıkmalıdır. Üretimden aldığı güçle, sınıf disiplini ve ihtilalciliğiyle sermaye düzenine diz çöktürecek yegane güç odur. İşçi sınıfı toplumun tüm ezilen emekçi katmanların mücadelesine önderlik etmek perspektifi ve kararlılığıyla, bağımsız politik sınıf tavrıyla mücadele alanlarına çıkmalıdır. Devrimin ve sosyalizmin kızıl bayrağı altında burjuvazinin karşısına politik ve örgütlü bir güç olarak dikilmelidir.

Çukobirlik'te Kıyım Sürüyor!

Kısa bir süre önce çok sayıda işçinin işten çıkarıldığı Çukobirlik Entegre Tesisleri'nde işverenin saldırısı sürüyor. İlk işten atılmalar sonrası tesislerde bir direniş yaşanmıştı. Komünistlerin aktif olarak içinde yer aldıkları ve öncülük ettikleri direniş hedeflerine ulaşamamış ancak önümüzdeki dönem için oldukça önemli bir deneyim sağlamıştı.

İşveren ve devlet bu direniş sonrası Çukobirlik'te özel önlemler almaya başladı. Fabrikanın içerisine özel güvenlik görevlileri yerleştirildi. İşçiler arasında bir muhbir ağı kuruldu. Komünistlerin faaliyetlerine dönük alınan bu özel önlemler bile saldırının süreceğinin bir göstergesi oldular.

Tesislerde örgütlü bulunan sendikaların gerici ve pasif yaklaşımları da işverenin bu saldırılarını pervasızca hayata geçirmesinin bir dayanağı oldu. 28 Haziran'da tesislerde çalışan 530 mevsimlik işçinin iş akitleri askıya alındı. Yani 530 işçinin işine son verilmiş oldu.

Ancak saldırıların bu kadarla da kalmayacağı işveren taafından bile açıklanan bir gerçek. Çukobirlik işçileri bu saldırıları püskürtebilmek için birlik olmalı ve kararlı bir direniş hattını örmelidir.

Aşağıda, Kızıl Bayrak'çı komünistlerin Çukobirlik'e yönelik kaleme aldıkları özel sayıdan bir bölümü yayınlıyoruz:

Kadrolu, Taşeron ve Tüm Çukobirlik İşçileri,

Bu saldırı size yapılmış bir saldırdır aynı zamanda. Sermayenin amacı son derece açık. Çukobirlik'i özelleştirmek. Çalışma bakanlığının yayınladığı genelgeden bunu anlamamak mümkün değil. Fakat işveren hepinizi karşısında görmekten korktuğu için "böl, parçala, saldır" tezgahıyla hareket ediyor. Eğer mevsimlik arkadaşlarınızın üstesinden gelir, onları mağlup etmeyi başarırsa sıra muhtemelen size gelecek. Elde edeceği moral avantajla sizlere saldırmakta daha rahat davranabilecektir. Bu yüzden atılan arkadaşlarınızın yanında yer almalı, sınıf kardeşlerinizin kavgasını desteklemelisiniz. Kavgalarına omuz vermeli, kenetlenmeli ve birleşmelisiniz. Birlikte davrandığımızda göreceğiz ki nasırlaşmış ellerin karşısında hiç bir gücün kazanma şansı yoktur. Fakat bu sefer de parça parça olursak kaybeden yine biz olacağız.

(...)

Yeni saldırılar karşısında dayanmak istiyorsak şimdiden savaş hazırlıklarımızı yapmak zorundayız. Sermaye bu kez daha planlı yapıyor vuruşlarını. Bizim de o oranda hazırlıklı olmamız gerekiyor. Sermayeye ateşle oynadığını gösterelim. Bizi öyle kolay teslim alamayacağını bilmeli. Öyleyse ne duruyoruz. **Haydi kavgaya barikatlarını örmeye!**

ANAYOL koalisyonuyla sonuçlanan erken seçimden bu yana Türkiye'nin politik gündemini neredeyse aralıksız olarak hükümetlerin oluşturulması, koalisyon krizleri, hükümet iflasları ve yeni koalisyonların kurulması işgal ediyor.

Ancak sermayenin arayışı hiç bir zaman giderek derinleşen toplumsal sorunlara çözüm üretecek siyasal alternatifler yaratabilme doğrultusunda şekillenmemiştir. Aksine, tüm yetkilerin MGK'nın elinde toplandığı faşist sermaye rejiminin programı uzun bir zamandan beri bellidir. "Topyekün saldırı" diye özetlenebilen bu programın en hızlı tarzda hayata geçmesi için sermayenin ihtiyaç duyduğu tek şey MGK'la tam uyum içinde çalışan bir icra hükümetidir.

İşçi ve emekçi kitlelerin tüm hak ve kazanımlarına yönelik saldırı programının pervasızlığı burjuva siyaset sahnesinin çürümüşlüğü ile birleştiğinde kitleler gözünde meşruluğunu uzun süre koruyabilen bir hükümetin kurulması giderek olanaksızlaşmaktadır. Hükümetler kağıttan kuleler gibi yıkılırken, yeni koalisyonlar da balçıkla sıvanarak oluşturulmaktadır. Ne var ki devletin çelik çekirdeği, MGK, kontr-gerilla gibi asıl icra organları saldırıları aralıksız sürdürmektedir.

Gelinen aşamada seçimlerle başlayan, ANAYOL'un kurulması ile süren, hükümet krizleri ile boyutlanan ve REFAHYOL'la yeni bir aşamaya giren hükümet tartışmalarının işçi ve emekçi kitlelerinin dikkatlerini dağıtmak, gündemi saptırmaktan öte bir işlevi yoktur. Sınıf cephesi bu gündemle oyalanıp sersemletilirken, sermaye saldırı hamlelerini hızlandırıp işçi ve emekçilerin uzun mücadeleler sonucu yarattıkları mevzileri birer birer gaspetmektedir.

Sermayenin programı tektir dedik. Bunun için ANAYOL ile REFAHYOL'un hükümet programlarını karşılaştırmak yeterlidir. Serbest piyasa ekonomisi ilkesine dayanan her iki program tüm temel noktalarda birleşmektedir:

Herşeyden önce, işsizlik, örgütsüzlük, sosyal haklardan yoksunluk anlamına gelen özelleştirme saldırısına hız

AŞTİ'de Grev Sürüyor

Ankara Şehir Otobüs Terminali'nde TÜMTİS'e bağlı işçilerin başlattığı grev 31 Mayıs'tan beri sürüyor. AŞTİ %50'si Büyükşehir Belediyesi'ne, %50'si Tarım Bakanlığına ait olan bir işletme. Bu iki kuruluşun gelen 4'er kişiden oluşan toplam 8 kişilik bir yönetim kurulu ile yönetiliyor. Ancak, grev nedeniyle doğrudan Ankara Büyükşehir Belediye Başkanı Melih Gökçek ve Tarım Bakanı yetkili.

Grev nedeniyle AŞTİ hergün 1,5 milyar zarar ediyor. Emanet, Otopark, Bariyer, Danışma ve İdari Kat'ta çalışan hizmet birimlerinin tümü grevde. 284 işçiden 264'ü aktif grev yapıyor, kalanları ise destekçi durumunda. Ancak, yapılacak olan sözleşmeden 284 işçi de yararlanacak.

İşveren, özellikle Melih GÖKÇEK, sık sık greve karşı sözlü saldırıda bulunuyor. İşçiler şu an işverenin psikolojik savaş sürdürdüğünü, ama grevin yüksek bir moralle devam ettiğini söylüyorlar. AŞTİ güvenlik birimleri ve polis greve çeşitli kereler müdahalesi olmuş. Grev gözcü noktalarının fazla olması (13 tane), işçilerin yasak(!) olmasına rağmen grev gözcüsü önlüğüyle gezmesi gibi gerekçeler öne sürülmüş, ama işçilerin kararlılığı kolluk güçlerine geri adım attırılmış.

Birliğin, dayanışmanın ve sınıf olarak hareket edebilmenin anlamını giderek daha fazla kavrayan AŞTİ işçilerinden birisi bunu şöyle anlatıyor:

"İnsanın işçi arkadaşlarıyla greve gitmesi, ekme kavgası vermesi çok güzel bir duygu. Grev bizi kaynaştırdı. Eskiden isim olarak bile birbirimizi tanımazdık. Daha önce grevi bilmezdim. Televizyonda grev haberi çıktığında kanal değiştirdim. Ama şimdi grev haberi bulabilmek için kanal arıyorum."

Greve çeşitli sendika ve DKÖ başkanları düzeyinde destek ziyaretleri olmuş. Ancak henüz bizzat sınıf tabanından gelen bir dayanışma, destek ziyareti-eylemi gerçekleşmemiş. Oysa AŞTİ grevi Ankara'nın her yerinden duyulabilecek bir özelliğe sahip. AŞTİ grevcileriyle dayanışmanın örgütlenmesi ve giderek yükseltilmesi görevi Ankara işçi sınıfının önünde duruyor.

**Yaşasın Sınıf Dayanışması!
Kurtuluş Yok Tek Başına!
Ya Hep Beraber, Ya Hiç Birimiz!**

SY Kızıl Bayrak / Ankara

Bir Sümerbank İşçisiyle Söyleşi: Sümerbank Basma Sanayi Üzerine

SYKB: Fabrikanın kimliği, niteliği hakkında bilgi verir misiniz?

İŞÇİ: Fabrikanın ismi Sümerbank Basma Sanayi Müessesesi. Halkapınar'da büyük bir alan üzerinde 1932'de kurulmuş. Fabrikada 'basma' üretiliyor. Yaklaşık olarak, 800'ü erkek 400'ü kadın olmak üzere, 1200 işçi 2 vardiya çalışıyor. Fabrika, ürettiği mal açısından ülke ekonomisinde önemli bir yer tutmaktadır. Örneğin ordunun bir çok ihtiyacı Sümerbank tarafından karşılanıyor (ayakkabı, çadır, elbise, v.s.). Ayrıca yine bir çok devlet kuruluşunun ihtiyaçlarını gideriyordu. 80'lerin sonuna kadar kârda olan fabrika, daha sonra bilinçli olarak zarar ettirilmeye başlandı. Bu bilinçli politika özelleştirmeye zemin hazırlamak için uygulamaya konuldu.

SYKB: İşçilerin özellikleri hakkında bilgi verebilir misiniz?

İŞÇİ: Fabrikada hemen hemen her mezhepten, milliyetten işçiler olmakla birlikte, göçmenler belli bir ağırlığı oluşturuyor. 1984'ten bu yana işçi alımı durdurulduğu için 15 seneden az çalışmış işçi yok. Yaş ortalaması 35-40 civarı ve üstünde. İşçilerin oturdukları yerler İzmir'in pek çok semtine dağılmış durumda.

SYKB: İşçilerin çalışma ve yaşam koşulları hakkında bilgi verir misiniz?

İŞÇİ: Vardiyalılar haftada 6 gün olmak üzere, diğerleri günde 1 saat fazla çalışmak suretiyle 5 gün çalışmaktadır. Yani haftada 46 saat. Aylık 18-25 milyon arasında değişiyor ve makinenin akort (randuman) ayarına göre ücret alınıyor. İşçilerin hepsi sigortalı ve tekstil sendikası üyesidir. 2 maaş devlet ve 2 maaş sendika ikramiyesi almaktadırlar. İşçilerin %60'ının emekliliğine az bir süre (3-5 sene) kaldı. Her işçinin senede bir ay ücretli izin hakkı var. Sosyal yardım olarak tüm kalemler için her ay brüt 1 milyon ödeniyor, yemek ihtiyacı işveren tarafından karşı-

lanıyor.

SYKB: İşyerinizde örgütlü bulunan sendikaların konumu nedir?

İŞÇİ: İşçilerin % 100'ü tekstil sendikasına üye olup, çoğunluğu sendikaya tepki duymaktadır. Çünkü sarı sendikacılık yapıyor. İşveren yanlısı pratiği ile işçilerin karşısında bir tavır sergiliyor ve mücadele geleneği yok. Son sendika seçimlerinde genel merkez ağırlığını koyarak istediği adayı seçti. Hatta daha önceki 4 seçimde muhalifler kazandığı halde genel merkezin adayı sendika yönetimine girdi.

SYKB: Fabrikaya özgü sorunlar ve bu sorunlara karşı işçilerin tutumları nedir?

İŞÇİ: Fabrikamız özelleştirme kapsamındadır. Eğer satılmazsa kapatılacak. Bu politikayla doğru orantılı olarak üretimde bilinçli olarak bir düşüş gerçekleştiriliyor. Bir ara taşeronlaştırma denendiyse de başarılı olamadı. Bu konuda sendika tam bir işbirliği içinde. İşçilere yönelik çağrılar yaparak, fabrikanın sendikaca satın alınmasını ve işçilerin bundan pay almasını savunuyor. İşçiler bu fikre sıcak bakmıyorlar.

Servisin olmaması ayrı bir sorun. % 25'i vergi olarak kesilen 10 bin TL'lik günlük yol parası yardımı var. Bu komik rakamla sözde işçilere yol parası verilmiş oluyor. Saldırıları karşı genel bir tepki var. Amabu tepkiyi harekete geçirmek zor gibi görünüyor. Tazminatlarını aldıkları takdirde işten atılmaya ses çıkarmayacak çok işçi var.

SYKB: Hiçbir hareketlenme yok mu?

İŞÇİ: Geçen sene bir ara maaşlar ödenmemişti. Oturma ve yemek baykodu yaptık. Sendika şubesine kadar gruplar halinde yürüdük. O sıra işçilerin bir eylem komitesi oluştu.

SYKB: Nasıl bir örgütlenmeydi bu? Süreklilik verilebilirdi mi?

İŞÇİ: Sendikacıların işçilere dönük işverenvari bir tutumu vardı. "Siz bekleyin, fondan para gelmediği için ödenmedi, ödenecektir" vs. deniyordu. Buna karşı bilinçli birkaç işçiden oluşan bir komite kuruldu. Bir takım eylem kararları alındı. Sonucunda maaşlarımızı aldık. Sola açık işçilerin oluşturduğu çevreler sürekli bir komiteye dönüşmemektedir.

SYKB: Fabrikanın tarihinde bir mücadele geleneği var mı?

İŞÇİ: Bildiğim kadarıyla yok. '80 öncesinde DİSK'in varlığında belli şeyler oldu ama sonradan yetki özel olarak TÜRK-İŞ'e veriliyor. Şimdiki işçiler ise pasif, çoğu emekliliğe yaklaşmış. Sendikanın sözü dışına çıkmıyorlar, sendika da sarı olunca bir şey çıkmıyor. İşten atılma korkusu var. Devrimci-demokrat işçilerin örgütlenme çabaları sendikaca engelleniyor. İşçilerin diğer işçilerle birleşme isteği var. Ama henüz kapasiteleri yetersiz. Şimdilik bir gelenek yaratılamıyor. En son '96 1 Mayıs'ına katıldık. Sümerbank imzalı pankart taşıdık. 100 kişi kadardık. Pankartlarda "Özelleştirmeye Hayır!", "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek!", "Mezarda Emekliliğe Hayır!" sloganları vardı. Devrimcilerin polisle çatışması sırasında "Katil Polis!" sloganını attık.

SYKB: Faaliyetimiz belli bir etki alanı yaratıyor mu, öncü işçilerin komünistlere yaklaşımları nasıl?

İŞÇİ: Kızıl Bayrak'a karşı işçilerin belli bir ilgisi oluyor tabii. Buradaki bilinçli işçi kesimi Kızıl Bayrak ile ilgileniyor. Bildiriler kısmi olarak okunuyor. Bilinçli işçiler bir araya geldiklerinde komünistlerin faaliyetleri hakkında tartışıyorlar. Komünistlerin geçmişine ilişkin, konumuna ilişkin doğru-yanlış değerlendirmeler yapıyorlar. Bu belli bir merak ve ilginin de göstergesi tabii.

SY Kızıl Bayrak / İZMİR

Küçükçekmece İşçisi Haklarını Almak İçin Direnişe Hazırlanmalıdır

Küçükçekmece Belediyesi'nde bir süredir süren toplu iş sözleşmesi görüşmeleri tıkandı. 25 Haziran'da bağtlanması gereken sözleşme, işverenin özellikle iş güvenliği ve sosyal güvenlikle ilgili maddelerde sorun çıkarması nedeni ile bekliyor.

Küçükçekmece Belediyesi uzun süredir işçi kıyımı için fırsat kolluyor. İşveren belediye işlerini taşeron firmalara devretmek istiyor. Bunun için geçtiğimiz dönemlerde girişimlerde bulunmuştu. Bu girişimler belediye işçilerinin direnişi ve çeşitli eylemleri ile engellenmişti. Ancak görünen o ki, işverenin niyetleri pek değişmemiş. Toplu iş sözleşmesi görüşmesinde özellikle dayatmak istediği, önceki sözleşmede yer alan ve taşeronlaşmanın önüne geçen bir maddenin kaldırılması. Bunun yanı sıra yine işçilerin çeşitli sosyal ve idari hakları ile ilgili bir dizi maddenin de sözleşmeden çıkarılmasını istiyor.

Belediye işçilerinin örgütlü oldukları Genel İş sendikası geçtiğimiz günlerde işçilerle toplantılar yaptı. İşçilere anlaşmanın sağlanacağı yolunda bilgi verdiler. Ancak belediye işçisi dikkatli olmalıdır. Yıllardır sözleşme altında garantiye alınmış bir çok hakkını gassetmeye çalışan işveren saldırılarını giderek pervasızlaştırmaktadır. Sermayenin topyekün saldırılarından da güç alan işveren karşısında net ve kararlı bir tutum sergilemek gerekiyor. Belediye işçileri yıllardır "Hak verilmez, alınır" bilinci ile hareket edip bir mevzi kazandılar. Şimdi yine aynı şiarla mücadeleye hazır olmalılar. İşverenin saldırılarının açıktan gerçekleşmesini beklemeden harekete geçmelidir. Sendikayı da harekete geçirebilecek kendi bağımsız işyeri örgütlenmelerini oluşturup direniş hattını belirlemeliler. "Sınıfa karşı sınıf! Saldırıya karşı saldırı!" bilinci ile saldırıları püskürtmelidir.

Burjuva siyaset sahnesi toz duman..

Zorunlu bir seçenek:

REFAHYOL

Adil Düzen Masalının Sonu: Yeni Hükümet Programı Açıklandı

RP-DYP koalisyonu geçtiğimiz günlerde hükümet programını açıkladılar. Meclis kürsüsünden Erbakan tarafından okunan program "Türkiye Cumhuriyeti'nin demokratik, laik ve sosyal bir hukuk devleti olması, Atatürk ilkeleri, koalisyon hükümetinin vazgeçilmez ortak uzlaşma zeminini teşkil edecektir." cümlesi ile başlıyor.

Yıllardır geleneksel dini motifler üzerine politika üreten, sözde anti-emperyalist söylemlerle prim yapmaya çalışan adil düzenci RP bu programla sosyal-demogojilerini geride bırakmış oldu.

Şöyle bir göz attığımızda, zamanında RP'nin üzerinde fırtınalar kopardığı bir çok maddenin olduğu gibi programda yer aldığını görüyoruz. RP, yıllardır siyasal rakiplerini suçladığı ve farklı olduğunu iddia ettiği bir çok temel konuda hiç de diğerlerinden farklı olmadığını/olamayacağını gösteriyor.

Sermayenin içinde bulunduğu krizden kurtulmaya yönelik ekonomik saldırı paketleri programda olduğu gibi yer alıyor. Faturayı işçi ve emekçilere çıkarmaya yönelik; IMF paketleri, özelleştirme saldırısı vb. ekonomik politikaların hızla hayata geçirilmesi programın özünü oluşturuyor. Bu anlamda önceki hükümet programlarından hiç bir farklılık taşıyor. Yıllardır adil düzen yalanları ile kitlelerden oy isteyen RP'nin amacının emperyalizme göbekten bağlı kapitalist sömürüye bir çarşaf geçirmekten ibaret olduğu açıkça görülmektedir.

Yine benzeri bir şekilde, dış politikada AB ve Gümrük Birliği ile girilen ilişkilerin sürdürülmesi ve hızlandırılmasından tutun da, İsrail'le imzalanan ikili anlaşmaların devamına kadar bir çok konu programda kendisini koruyor. Üzerinden prim toplamaya çalıştıkları "faizi kaldırmak", "para birimini değiştirmek" gibi hedefler ise programda yer almıyor.

Koalisyonun kurulma aşamasında DYP ile imzaladıkları protokolda ve daha öncesi 24 Aralık seçimleri için hazırladıkları programda da benzeri bir içerik söz konusuydu. Zaten RP'nin bundan başka bir seçeneği yoktur. RP, çeşitli sermaye grupları tarafından desteklenen ve son tahilde burjuva sınıfın politik istemlerini dile getiren bir parti olarak gerçek kimliğini sergilemektedir. Yıllardır, diğer düzen partilerinin yıpranmışlığı üzerinden ürettiği sosyal demogojilerle kitlelerinin oyunu toplamaya çalışan RP, muhafazakar ve dini söylemleri ile bunda kısmi başarılar elde etti.

Özellikle 12 Eylül sonrası, sermaye çevreleri içerisinde de ciddi bir güç olarak yapılanan RP, siyasal yaşamını bu tür demogojilerle sürdürüyordu. Düzenin pisliklerinden ve sömürden bıkmış kitleler önüne; denenmemiş, temiz ve kutsal bir görünümle çıkıp köklü değişimler vaat ediyorlardı. ABD ve batı bağımlılığının son vermekten, Gümrük Birliği'nden çıkmaktan, gelir paylaşımında eşitlikten, faizin kaldırılmasından vb. şeylerden dem vuruyorlardı. Tanımlamaları kapitalist sistemin köklü bir değişimini kapsamasına da oldukça radikal revizyonları içeriyordu. Ancak bunlar bile sermaye sınıfının ve emperyalizmin çıkarlarına ters düşen, kabul edilemeyecek değişimlerdi. İktidar olmak için kabesini değiştiren, ard arda ABD ziyaretleri düzenleyen RP nihayet amacına erişmiş bulunuyor. Sömürü ve talan düzeninin nimetlerinden en iyi tarzda faydalanabileceği bir aşamada, sıra kitlelerin dini duygularını sömüren ve geri bilincine hitap eden gözboyama muhalefetini en geri plana iterek, sermayenin programlarını eksiksiz uygulamaya gelmiştir.

Burjuva siyaset sahnesinde yoğun bir yıpratma savaşı sürüyor. Kitlelere vaat edebilecek hiç bir şeyi kalmayan düzen partileri artık politikalarını rakiplerinin pisliklerini açığa çıkarmak üzerine oturtmuş durumdadır. Ancak birinin diğerinden hiçbir farkının olmadığından bu kez de ortalık yolsuzluk dosyalarından, skandallardan geçilmiyor. Artık tek tek siyasi partilerin ya da liderlerinin değil, sistemin bir bütün olarak teşhiri sözkonusu. Bu iyice çürümüş ve her tarafından pislikler akan sistemin vitrini de doğal olarak yine bu pislikler üzerine kurulan ittifaklarla mümkün oluyor.

Yolsuzluk dosyaları, örtülü ödenek tartışmaları, Söylemezler olayı vb. derken yeni koalisyon kuruldu. Kurulduğu ilk günden itibaren burjuva medya tarafından bile "Örtülü Mercüme Hükümeti" olarak adlandırılan RP-DYP koalisyonu beraberinde yeni tartışmalar getirdi.

Ancak, sermayenin uzun süredir yaşadığı "hükümet bunalımı" bu yeni ittifakla çözülmüşe benzemiyor. Sadece boyut değiştirdi. İşçi ve emekçilere yönelik saldırı programlarını, toplumsal muhalefete dönük terör politikalarını hızla ve eksiksiz yerine getirebilecek bir icra hükümeti bu bileşimle de sağlamadı. Şu an yaşanan krize ve süren yıpratıcı ortama ehveni şer bir çözüm üretilmiş oldu. Bu "kutsal ittifakı" belirleyen temel etmenler RP ve DYP'nin ihtiyaçları oldu. "Sen beni kolla ki, bende seni kollayayım" mantığı ile hareket eden her iki partinin çıkar birliği bu hükümette somutlandı. Örtülü ödenek tartışmaları, TOFAŞ-TEDAŞ vb. yolsuzluk dosyaları ile iyice köşeye sıkışan; yıllardır hükümette oluşu ile en geniş kitlenin gözünde yıpranmış ve teşhir olmuş DYP'nin kısa vadede kendini ayakta

tutabilmesinin tek koşulu hükümette kalabilmektir.

RP ise tüm politikalarını bir süredir hükümette olmak, iktidarı ele geçirmek üzerine oturtmuştu. Bir kaç yıldır süren yükselişinin bu tepe noktasını iktidarın nimetleri ile taçlandırmak istiyordu. Zaten tabanındaki basın da bunu koşulluyordu.

Erbakan koalisyon öncesi yine sermaye çevrelerine ve emperyalistlere "ben de diğerlerinden farklı değilim" mesajını vererek işe başladı. Burjuva siyasetçilerinin ve medyanın yapay olarak tırmadığı laiklik-antilaiklik tartışmasına bir cevaptı bu. Yine klasik tablolar sergilendi. Atatürkçülükten, laik ve sosyal devlet anlayışından dem vuruldu. Sosyal ve ekonomik planda köklü değişimlerin olmayacağı/olamayacağı, önceki programların süreceği mesajları verildi.

Hükümet tartışmalarının başından bu yana "RP'ye engel olan, laikliğin koruyucusu" pozları ile prim toplamaya çalışan, her fırsatta siyasi rakiplerini RP ile ittifak yapmakla suçlayan DYP ise sonunda çareyi RP'li bir koalisyonda buldu. Mecliste Tansu Çiller ile ilgili soruşturma önermelerinde RP'nin Çiller lehine oy kullanması bu değişimi hızlandırdı.

Daha koalisyonun ilk günlerinde yıpranma ve çürümüşlük o düzeye gelmişti, ayrı olarak DYP içindeki bazı bileşenler bile bu "kutsal ittifak"tan uzak durma çabasına girdiler. Bu koalisyonun kendilerini bitirebileceğinin farkındalar. Bunların arasında yıllardır İsmet Sezgin gibi burjuva siyaset arenasında olan isimlerden tutun da, Necdet Menzirci gibi parlamentoya yeni girmiş kontgerilla şeflerle kadar bir dizi isim var.

Sermaye her ne kadar RP'li bir hükümet seçeneğini henüz tercih etmese de siyasal yelpazede ortaya çıkan tablo ve dengeler bu koalisyonu koşulladı. Çözumsuzlük ve sıkışmışlıkla düzen bu koalisyonu tercih etmek zorunda kaldı. Ülkeyi zaten açıktan MGK yönetiyordu. İç ve dış politikadan tutun da, ekonomik programların devamına kadar tüm kararlar MGK merkezli olarak hayata geçiyordu. Bu anlamda RP-DYP hükümetinin özel bir farklılık yaratamayacağı açıktı.

İşçi ve emekçilerin sömürü ve terör karşısında huzursuzlukları iyice artmaktadır. Toplumsal muhalefetin kendisini çeşitli kanallardan iyice hissettirdiği ve devrimci alternatifin ortaya bir güç olarak çıkmaya başladığı bir dönemde sermayenin ihtiyacı sosyal ve ekonomik saldırı programlarının hızına uyum sağlayabilecek bir vitrin. Böyle bir vitrini oluşturamadığı koşullarda sistemin kitleler önündeki teşhiri hızla artıyor. Daha önce vitrin arkasından yürütülen bir çok mekanizma açıktan işliyor. Yıpranma bu mekanizmalara sığıyor. Bu nedenle bir an önce bir hükümetin kurulması gerekiyordu.

Ortaya az çok zorunlu bir RP'li iktidar durumu çıkınca sermaye çevrelerinden çeşitli mesajlar verilmeye başlanmıştı zaten. Örneğin Sakıp Sabancı, koalisyon kurulmadan kısa bir süre önce RP-DYP hükümetinin denenmesi

gerekliliği üzerine demeçler vermişti. Daha bir kaç ay önce, TÜSIAD üzerinden yaptıkları açıklamalarla RP'li bir hükümet seçeneğine şiddetle karşı çıktıklarını söyleyen patronlar, şimdi RP'li bir seçeneğe işaret ediyorlardı.

RP-DYP hükümeti kurulduktan sonra ABD'den de bu hükümeti olumlar mesajlar geldi. Böylece yıllardır sözde anti-Amerikancı siyasetle prim toplamaya çalışan Erbakan ABD'nin de icazetini almış oldu. RP bu icazet için uzun süredir çalışıyordu. ABD ziyaretleri, yazışmalar ve medya yolu ile verilen mesajlar sonunda işe yaradığı gözüküyor. Zaten ABD için bölgede çıkarlarını tehdit etmeyecek, politikalarının sürekliliğini sağlayacak herhangi bir hükümetin kurulması önemlidir.

Ancak görünen o ki kurulacak bu yeni hükümetin de ömrü çok uzun olmayacak. Sermayenin ekonomik ve siyasal tikanlıkları bu hükümete de fazla şans tanımıyor. Zaten büyük bir yıpranma ile işbaşı yapacak olan (ki o da güvenoyu alırsa) bu yeni hükümetin akıbeti bir öncekinden farklı olmayacak. Daha şimdiden güvenoylaması üzerinden yaşanan olaylar ve koalisyonun içine düştüğü durum bunun göstergesi. Açıkta yürüyen pazarlıklar, milletvekili pazarları, karşılıklı tehditler aldı başını gidiyor.

RP-DYP koalisyonu ve onun getirdiği tüm tartışmalar aynı zamanda gündem saptırmaya yönelik bir kapsam da taşıyor. Zindan direnişlerinin sürdüğü, devlet terörünün azgınlaştığı, işçi ve emekçilerin sömürü ve terör karşısında bunaldığı bir dönemde bu tartışmalar, aslolarak toplumun gündemini buralardan uzaklaştırmaya yönelik bir işlev görüyor.

Kim kiminle koalisyon kurarsa kursun işçi ve emekçiler için değişen bir şey yok. Bizi bekleyen yine sömürü ve terör. Bizi kimin nasıl sömürdüğü ya da sömüreceği bizim yürüteceğimiz bir tartışma olmamalı. Bizim mücadele oklarımız sömürü sisteminin kendisini, kapitalizmi hedeflemeli. Bizim iktidar arayışlarımız, burjuva siyaset arenası içinde değil dışındadır. Bir bütün olarak burjuvazinin iktidarına karşı işçi sınıfının iktidarını hedeflemeli ve onun için örgütlenmeliyiz. RP'si, DYP'si de ANAP'ı da, CHP'si de, MHP'si de vb. hepsi burjuvazinin partileridir. Bizi temsil etmezler. Bizim sınıfsal çıkarlarımızın ve geleceğimizin karşısındadırlar. Biz bağımsız politikalarımızı üretebileceğimiz ve kendi sınıf çıkarlarımızı koruyabileceğimiz sınıf partimizi örgütlemek ve onda örgütlenmek görevi ile yüzyüzeyiz. Bu parti kapitalist düzene ve onun devlete karşı, karşı olduğu için ihtilalci ve gizli bir parti olacaktır. Burjuva iktidarı bir devrimle sonlandırılacak olan sınıf partimizin yaratılması mücadelesi veren komünistlerle birlikte hareket etmeli, gücümüzü onlarla birleştirmeliyiz. Kurtuluşumuz devrim ve

Mafyalaşan Devlet Devletleşen Mafya

"İstisnai durum olması mümkün değil. Taşanlar 'Beni İstanbul Emniyet Müdürlüğü görevinden kumar mafyası aldırttı' diyor ve Taşanlar'a soruşturma açılıyor. Kumar mafyası nedir, ne değildir diye araştırma yapılmıyor. Ben Taşanlar'ı savunmak için söylemiyorum, olayın teşhisinin gereğine işaret ediyorum. Baybaşın 'Eroin mafyasının başı Mehmet Ağar'dır' diyor, hiçbir araştırma soruşturma yok. 1991'de bir MİT raporu yayınlandı. Adalet bakanımız hakkında telefon numaraları ve ilişkileriyle birlikte somut iddialar vardı. Bunlar araştırılmıyor, soruşturulmuyor. Devlet yavaş yavaş mafyalaşıyor. Devletin içinde çok önemli güçler örgütlenmiş durumda. Bunlar aynı zamanda siyasi partilerle de içiçe geçmiş durumdadır" (Sabah gazetesi, 30.06.1996, sayfa 11)

Yukarıdaki sözler Ergin Cinmen adında burjuva bir hukukçuya ait. Sabah gazetesi, Ergin Cinmen'in değerlendirmelerini "Devlet mafya ile içiçe geçmiş" başlığı ile verdi. Aynı röportajdan bazı alıntılar yapmaya devam edelim.

"... Bu kadar gümbürtü koparan Söylemezler olayı hence aysbergin minicik bir alanı. Bunun altını kazdığımızda büyük mafya anonim şirketlerle karşılaşacağımızı düşünüyorum"

"...Türkiye'de bağımsız yargı yoktur. Hakimler ve Savcılar Kurulu siyasetin etkisindedir. Bu kurulun başkanı, hakkında ciddi iddialar olan Mehmet Ağar'dır"

"...Mafya habaları hergün gazete sayfalarında, toplumun önünde. İnci Baba, Demirel'in yemeğine gitmişti. Mafya habası olduğu bilinen Ahmet Dirier'in cenaze törenine eski İstanbul Emniyet Müdürü, yeni Bursa Valisi Taşanlar gidebiliyor. Sonra da 'Beni Bursa Valiliği'ne gönderen kumar mafyasıdır' diyor. Aynı Emniyet Müdürü Metin Göktepe'nin ölümünü duvardan düşmesine bağlıyor. Toplum feryat ediyor. Sapla saman birbirine karışmış, taşlar bağlanmış köpekler serbest."

Peki bir burjuva hukukçusuna bile bu değerlendirmeleri yaptıran Söylemezler olayı nasıl gelişti?

Başlangıçta iki aşiret arasında süren kan davası şeklinde gösterilmeye çalışılan bu olay, gün geçtikçe boyutlanan ve üstü örtülemez bir bataklığa dönüştü. İçişleri Bakanı'ndan Emniyet müdürlerine, üst düzey askeri yetkililerden Kürdistan'da korucu aşiret reislerine dek uzanan bir organizasyon açığa çıktı. Devlet-mafya içiçeliğinin en somut ve su götürmez örneği olmasının da ötesinde, bu olay devlet çarkının işleyişinin gözler önüne serilmesini sağladı.

Söylemezler çetesi medya ve düzen sözcüleri tarafından yeni ve farklı bir "mafya" örgütlenmesi olarak lanse edilmeye çalışıldı. Ancak olayın daha ikinci günü bu örgütlenmenin hiçte yeni olmadığı/olamayacağı görüldü. Küçük bir orduya yetecek kadar silahla yakalanan çete neredeyse tamamen polis ve askerlerden oluşuyordu. Çete ile ele geçen silahlar (C-4 tipi patlayıcılar, helikopter roketleri vb.) her yerde bulunmayan, ordu kaynaklı silahlardı. Sadece bu gerçek bile Söylemezler'in "mafya bozuntusu" bir grup değil, ordu ve devletle organik bağları olan bir suç organizasyonu olduğunu gösteriyordu.

Burjuva düzen sözcüleri yakalanan bu silahların niteliğini görmezden geldi. Silahların sayıca fazlalığını ise; Söylemezler'in "psikopatlıklarına", "kan davası yüzünden Siverek'i yerle bir etmek" niyetlerine bağlamaya çalıştılar. Ancak bu iddialar burjuva cephenin içerisinde bile çok inandırıcı olmadı. Üstüne, çetenin elebaşlarından polis eskisi Ayaydın'ın açıklamaları gelince, olayın asıl boyutları ortaya çıkmaya başladı. Ayaydın, çetenin ordu ve polis içindeki bağlantıları ve çalışma tarzı hakkında bazı

açıklamalarda bulundu. Kendisi üzerinden yürüdüğünü söylediği polis ilişkilerini açıkladığında; ucu eski İstanbul Emniyet Müdürü (yeni Bursa Valisi) O. Taşanlar ve İçişleri Bakanı M. Ağar'a dek uzanan geniş bir liste çıktı. Bu liste emniyet teşkilatının hemen tüm kilit noktalarında önemli isimleri kapsıyordu. Uyuşturucu ticaretinden rüşvete, kara para aklamadan cinayetlere bir çok olayda polis şeflerinin rolü bu açıklamalarda yer alıyordu.

Tam da RP-DYP koalisyonunun kurulması tartışmalarının yoğunlaştığı ve bakanlık paylaşımlarının tartışıldığı bir dönemde Söylemezler olayının ortaya çıkışı bir rastlantı değildir. Olayın başlangıcına değil, geldiği ve tıkanıdığı noktaya baktığımızda durum daha da net anlaşılacaktır. Bugün tüm oklar eski Emniyet Genel Müdürü; bir önceki hükümetin Adalet, şimdiki hükümetin İçişleri Bakanı Mehmet Ağar'ı

gösteriyor.

Devletin kontgerilla örgütlenmesinin kendisi olmasa bile onun bir parçası ve uzantısı olarak çalışan bu çete ne için açığa çıkarıldı? Ergin Cinmen'in ifadesi ile "yavaş yavaş mafyalaşan devlet" in, kendi eli ile palazlandığı bu grubu ne için açığa çıkardığını anlamak için, içinden geçtiğimiz döneme göz atmak gerekiyor. Çok kaba bir tanımlama ile bu, burjuva cephe içerisindeki çıkar gruplarının birbirlerine dönük gözdağı verme operasyonlarından biriydi. Bir ucu RP-DYP koalisyonunun kurulmasına, diğer ucu Kürdistan'da sürdürülen kirli savaş politikalarına dayanan bu operasyon bir rastlantı ya da yanlışlık eseri değildi.

Ancak, yaşamın acııcılığı ve çıkar çatışmalarının sertliği bir çoğunda olduğu gibi yapılan hesapları bozdu. Söylemezler operasyonu ile ne amaçlanırsa amaçlansın sonuç düzen açısından içaçıcı olmadı. Olayın ortaya çıkardığı gerçekler zaten her tarafından pislik akan sermaye düzeninin ve devletinin iyice teşhirine neden oldu. Düzenin içinde bulunduğu kriz koşulları ve yaşadığı çözümsüzlükler bu tür örgütlenmelerin varlığını ve onların devletle içiçeliğini iyice açığa çıkaran faktör oldu. Burjuva klik çatışmalarının boyutlandığı, kokuşmanın ayyuka çıktığı bu dönemde mafya-devlet-sermaye ilişkisi de daha dolaysız izlenebilir oldu.

Bundan kısa bir süre önce de yine gündemde mafya grupları ve bunların devletle içiçeliği vardı. Bir dizi cinayet ve hesaplaşma üzerinden gündeme gelen Alaadin Çakıcı ve çetesinden bahsediyoruz. Bu olayda ucu eski cumhurbaşkanı eşi Semra Özal'a dek uzanan bir çok yolsuzluğu ve pisliği bir kenara bırakıp, özellikle bir konuya dönmekte yarar var. Sözde polis tarafından vur emri ile her yerde aranan Çakıcı, Türkiye'deyken ve çeşitli bakanlarla birlikte düğünlere ve yemeklere katıldığı dönem bazı açıklamalarda bulunmuştu. Devlet adına, adamları ile yaptığı gizli operasyonları anlatıyordu. Çakıcı'dan bu yana Söylemezler'e gelinceye dek başka örnekler de var. Hüseyin Baybaşın'ın açıklamaları, İbrahim Cici olayı, Dündar Kılıç'ın açıklamaları vb. bir çok şey mafya-devlet-sermaye içiçeliğini gösteriyordu. Bunun da ötesinde tüm bu örnekler düzenin kont gerilla faaliyetlerinin bir parçasının ve uzantılarının açıklamasını oluşturuyordu.

Söylemezler olayından zararlı ve kârlı çıkan kimler olursa olsun, bu iş nasıl sonuçlandırılırsa sonuçlandırılırsın biz işçiler, emekçiler ve Kürt halkı için sorunun anlamı ve ifade ettiği şey değişmeyecektir. Oynanan oyunlar, emeğimiz ve kanımız üzerine kapitalizmin barbar ve fütursuz oyunlarıdır. Ortada duran bizim yoksulluğumuz, eziliyor oluşumuz ve bizim kanımızdır. Bu kölelik ve barbarlık düzeninin bize vaat ettiği terör ve sömürüyle posamızın çıkarılıp, bugün ve geleceğimizin karartılmasıdır.

Devrimci Güç v

İç parçalanmışlık ya da çok parçalılık dün olduğu gibi bugün de devrimci hareketimizin bir gerçeğidir. Bunun nesnel-toplumsal mantığı ile, bunu mantıksal temellerin ötesinde bir zaaf derecesine vardırın öznel nedenler ne olursa olsun burada bizim için asıl önemli olan, siyasal mücadele sahnesinde bir dizi farklı devrimci parti ve örgütün bugünkü nesnel varlığıdır. Bu nesnel durum ise, bu parti ve örgütler arasında bir güç ve eylem birliğini her zaman için mücadelenin nesnel bir ihtiyacı olarak ortaya çıkarır. Zira bu farklı parti ve örgütlerin elindeki güç ve olanaklar devrimin güç ve olanaklarıdır. Bunlar mümkün sınırlar içinde ortak devrimci amaçlar çerçevesinde birleşik devrimci mücadele için biraraya getirilmek durumundadırlar. Bunun bugüne kadar yapılmamış veya gereğince yapılmamış olması, devrimci parti ve örgütlerin yeterli bir devrimci sorumluluk ve olgunlukla hareket edememelerinin bir sonucudur. Anlaşılması hayli güç bu açık kusurun mücadele içindeki kitlelerde tepki ve güvensizliğe yol açtığı ise iyi bilinmektedir. Ne ideolojik konum farklılıkları ve ne de pratik çalışmada alan ya da öncelik farklılıkları bu tür bir güç ve eylem birliğine engel değildir. İdeolojik konum farklılıkları engel değildir; zira söz konusu olan zaten farklı devrimci akımların asgari bir devrimci temel üzerinde devrimci güç ve eylem birliğidir. Aynı şekilde, çalışma alanı ya da önceliklerindeki farklılıklar da buna engel değildir; zira söz konusu olan tam da bu farklı yönelimler içinde yaratılmış güç ve olanakların mümkün olan her durum ve zeminde birleşik bir mücadele kuvveti olarak seferber edilebilmesidir. Ya da bunların ortak dönemsel hedeflere paralel bir çabaya yöneltilmesidir.

Devrimci güç ve eylem birliği nihayet devrimci parti ve örgütlerin gündemine çözülmesi gereken bir sorun olarak yeniden girdi. Kısa bir süre önce DHKC, EKİM, MLKP, TKP/Kıvılcım, TKP/ML, TDP, TİKB, ERNK, ve DHP adına yapılan ortak bir açıklamada, adı geçen parti ve örgütler arasında devrimci güç ve eylem birliğini gerçekleştirmek üzere görüşmeler yapıldığı bildirildi. Açıklamada, görüşmelerin yeni başladığı ve henüz sonuçlandırılmadığı belirtilmekle birlikte, "ortak devrimci mücadelenin geliştirilmesi ve faşizme karşı daha güçlü çıkışların sağlanması" amacı çerçevesinde devrimci güç birliğinin gerçekleştirileceğine dair bir kararlılık dile getirilmektedir. (Söz konusu açıklamayı ekte yayınlıyoruz.)

Devrimci parti ve örgütlerin bu girişimi devrimci siyasal mücadelenin acil ihtiyaçlarını karşılamaya yönelik önemli bir adımdır. Her zaman için gerekli olan bu tür bir birliği son dönemin siyasal gelişmeleri bugün özel bir zorunluluk haline getirmiştir. Faşist rejimin 1 Mayıs'ı izleyen yeni saldırılarını püskürtebilmenin, kazanımları koruyarak henüz yeni yeni güç kazanan devrimci kitle eylemini yeni bir düzeye çıkarabilmenin temel önkoşullarından biri de ortak bir devrimci direnme eksenini yaratabilmektir. Devrimci parti ve örgütlerin mevcut girişimi bu acil ve yakıcı ihtiyaca yanıt vermektedir.

Halihazırda açıklamayı yapan örgütler Türkiye devrimci hareketinin neredeyse tamamını temsil etmektedirler. Görüşmelerde temsil

edilmeyen birkaç devrimci örgüt daha var ve bunların da katılımı sağlanabilir, sağlanmalıdır da. Öte yandan, görüşmelerde Kürt ulusal devrimci hareketini temsilen ERNK yer almaktadır. Bu tablo Türkiye ve Kürdistan devrimci hareketinin ezici bir ağırlıkla temsil edildiği bir güç ve eylem birliği platformunu meydana getirmektedir. Eğer tüm parti ve örgütler devrimci olmanın ve ezilenler cephesini temsil etmenin sorumluluğu ile hareket ederlerse, daha etkili bir mücadele için kitlelere güç ve cesaret veren bir direniş eksenini yaratabilirler.

Biraz da gelişmelerin basıncı ile gündeme gelen birlik görüşmelerine yapılan açıklamadan anlaşıldığı kadarıyla halihazırda açık bir iyiniyet havası ve sonuca gitmek kararlılığı hakimdir. Bu durumda sürpriz gelişmeler olmazsa eğer, görüşmeler süreci güç ve eylem birliği platformunun oluşturulması ve belli sınırlar içinde kurumlaştırılması ile sonuçlanacaktır. Bundan kuşku duymak için görünürde bir neden yok.

Fakat geçmiş deneyimlerin de gösterdiği gibi asıl sorun ilk oluşumun ve adımların ardından başlamaktadır. Gelişmelerin yarattığı basıncın harekete geçirdiği sorumluluk bilinci ve bunun beslediği bir iyiniyetle başlatılan süreç, zaman içinde gitgide güçlendirilmek yerine, çok geçmeden tavsatılmakta, giderek kaba bir hayal kırıklığıyla sonuçlandırılmaktadır. Bunun yakın geçmişteki örneği 1993 yılında gündeme getirilen Devrimci Demokratik Güç Birliği (DDGB) olmuştur. Bu birlik başlangıçta hayli iddialı bir biçimde ilan edildiği halde,

e Eylem Birliği

Avrupa'daki kısa süreli bazı ortak girişimlerin ardından sessizce dağılıp gitmiştir. Bunun nedenleri konusunda kitlelere ve devrimci kamuoyuna ortak bir açıklama dahi yapılmamıştır. Katılımcılardan herhangi biri de, birlik sorunuyla bu kadar kolay oynama sorumsuzluğunu kendi cephesinden sorgulamak ve açık bir eleştirinin konusu yapmak ihtiyacı duymamıştır.

Yeni devrimci güç birliği girişimi işin daha henüz başındayken yakın geçmişin bu deneyimlerini gözönünde bulundurmamak durumundadır. Devrimci güç ve eylem birliği devrimci siyasal mücadelenin önemli, zorunlu ve bugün için acil bir ihtiyacı olarak değerlendirildiğine göre, onu kolayından yeni bir başarısızlıkla yüzyüze bırakmak büyük bir sorumsuzluk olacaktır.

Kuşkusuz bunu önlemenin temel ön koşullarından biri de bu birliğin esaslarını, sınırlarını, mevcut ve muhtemel sorunlarını şimdiden açık bir tartışmanın konusu yapmak, bu konuda genel sınırlar içinde bir mutabakat sağlamaktır.

Güç ve eylem birliği nesnel ve zorunlu bir ihtiyaçtır

İç parçalanmışlık ya da çok parçalılık dün olduğu gibi bugün de devrimci hareketimizin bir gerçeğidir. Bunun nesnel-toplumsal mantığı ile, bunu mantıksal temellerin ötesinde bir zaaf derecesine vardırın öznel nedenler ne olursa olsun burada bizim için asıl önemli olan, siyasal mücadele sahnesinde bir dizi farklı devrimci parti ve örgütün bugünkü nesnel varlığıdır. Bu nesnel durum ise, bu parti ve örgütler arasında bir güç ve eylem birliğini her zaman için mücadelenin nesnel bir ihtiyacı olarak ortaya çıkarır. Zira bu farklı parti ve örgütlerin elindeki güç ve olanaklar devrimin güç ve olanaklarıdır. Bunlar mümkün sınırlar içinde ortak devrimci amaçlar çerçevesinde birleşik devrimci mücadele için biraraya getirilmek durumundadırlar. Bunun bugüne kadar yapılmamış veya gereğince yapılamamış olması, devrimci parti ve örgütlerin yeterli bir devrimci sorumluluk ve olgunlukla hareket edememelerinin bir sonucudur. Anlaşılması hayli güç bu açık kusurun mücadele içindeki kitlelerde tepki ve güvensizliğe yol açtığı ise iyi bilinmektedir.

Ne ideolojik konum farklılıkları ve ne de pratik çalışmada alan ya da öncelik farklılıkları bu tür bir güç ve eylem birliğine engel değildir. İdeolojik konum farklılıkları engel değildir; zira söz konusu olan zaten farklı devrimci akımların asgari bir devrimci temel üzerinde devrimci güç ve eylem birliğidir. Aynı şekilde, çalışma alanı ya da önceliklerindeki farklılıklar da buna engel değildir; zira söz konusu olan tam da bu farklı yönelimler içinde yaratılmış güç ve olanakların mümkün olan her durum ve zeminde birleşik bir mücadele kuvveti olarak seferber edilebilmesidir. Ya da bunların ortak dönemsel hedeflere paralel bir çabaya yöneltilebilmesidir.

Siyasal yaşamın somut seyri, ihtiyaç duyulan şeyin anlamını, kapsamını, işlevini ve somut yararlarını pratikte her gün döne döne en somut biçimde ortaya koymaktadır. Farklı toplumsal kesimlerin hareketlilikleri, çeşitli alan ya da sektörlerdeki yerel gelişmeler, genel kitlesel eylemler vb., devrimci parti ve akımları sık sık kendiliğinden ya da yöresel inisiyatifler sayesinde

bir araya getirmekte, ortak tutum ve davranışlara zorlamaktadır. Semtlerde sık sık olan budur. Cezaevleri Merkez Koordinasyonu kendi alanında bunun olumlu ve ileri bir taze örneğidir. Şubat-Mart ayının öğrenci hareketliliğinde yaşanan ve Üniversite Öğrenci Platformu olarak somutlaşan budur. 1 Mayıs'ta yaşanan bu olmuştur.

Bütün sorun devrimci parti ve örgütlerin merkezi bir inisiyatifle, açık bir tutum ve müdahale ile tüm bunlara daha bilinçli, daha kapsamlı ve sürekli bir varlık ve işlerlik kazandırmasıdır. Bu her düzeydeki güç ve eylem birliğini daha güçlü kılacak, devrimci kitle eylemini güçlendirmenin daha etkili bir kaldırıcı haline getirecektir. Ve kuşkusuz, reformist odakların etkisizleştirilmesi de bu sayede çok daha kolay bir iş haline gelecektir.

Genel sol hareketin değil solun devrimci kanadının birliği

Komünistler geride kalan 1995 yılına ilişkin değerlendirmelerinde şu gözlemi ortaya koymuşlardır:

"Daha genel planda ele alındığında, geride kalan yılın sol hareket açısından en önemli olgusu, iç safaşmalarda yaşanan yeni gelişmeler ve ulaşılan yeni açıklıklar olmuştur. Bu öncelikle sosyalizm iddiası taşıyan genel sol hareketin devrimci ve reformist grupları arasında yaşanmıştır. Sol hareketin devlet ve düzen karşısındaki konumlarıyla iki ana kesimini oluşturan devrimci ve reformist akımlar, bugün artık birbirlerinden gitgide daha açık çizgilerle ayrılmış durumdadırlar. Bu safaşma yalnızca olayların akışıyla ve baskısıyla kendiliğinden yaşanmakla kalmıyor. Daha da önemlisi, özellikle devrimci saflarda, gitgide daha çok bilince çıkarılıyor ve bilinçli bir tutumun konusu haline getiriliyor. Bu son nokta, devrimci siyasal mücadele açısından '95 yılının en önemli kazanımlarından biri sayılmalıdır." (Ekim, sayı: 138, başyazı)

Bu değerlendirmeyi izleyen gelişmeler yapılan gözlemi ayrıca doğruladı. Şubat ayında patlak veren öğrenci hareketinde devrimci akımlarla reformist akımlar belirgin biçimde ayrı ayrı saf tuttular. İstanbul'daki görkemli 1 Mayıs gösterisi solun devrimci kesimleri ile reformist kesimlerinin iki ayrı saf oluşturduğunu bizzat sıcak eylemin içinde en net biçimde açığa çıkardı. 1 Mayıs'ta uygulamaya konulan provokasyon ile bu provokasyona dayandırılan genel karşı-devrimci kampanya karşısında takınılan tutumlar, aynı şekilde, solun devrimci ve reformist kesimlerini bir kez daha iki ayrı kamp halinde saflaştırdı. Bir süredir faşist saldırıların öncelikli hedefi haline getirilen cezaevlerinde, bu saldırılara karşı direnişi ülke çapında koordine etmek için oluşturulan Cezaevleri Merkez Koordinasyonu içinde yalnızca devrimci örgütler bir araya geldiler.

'95 yılının belirginleştirdiği safaşmanın üzerine gelen son altı ayın tüm bu kritik siyasal olayları solun iki kanadının belirgin çizgilerle birbirinden ayrıldığını yaşam içerisinde bir kez daha teyid etti. Bir yanda, kendini devlet ve düzen karşısında devrimci konumda tanımlayan ve yaşam içinde buna göre konumlanan ve davranan parti ve örgütler. Öte yanda, geçmişten gelen ya da son 15 yılın tasfiyeci süreçlerinin devrimci

kimliklerini tükettiği, düzenin icazet sınırları içerisine ittiği legalist-tasfiyeci reformist çevre ve partiler.

Siyasal yaşam sorunu pratikte çözmüş, herkesin açık seçik görebileceği netlikte bir safaşma yaratmıştır. Dolayısıyla, bize gerekli olan, yaşam içinde gerçekleşen bu ayrışmanın devrimci kanadını oluşturan parti ve akımların güç ve eylem birliğidir. Gerekli olan, solun devrimci kanadının oluşturacağı güçlü bir birleşik devrimci direniş eksenidir. Bu aynı zamanda devrimcilikle reformizm arasında salınan bazı ara güçleri ileriye çekebilmenin, kitleler üzerindeki reformist etkinliği kırmanın ve mümkün olan her durumda, bu akımların kontrol ettiği güçleri yedekleyebilmenin de en iyi yoludur. Şubat-Mart öğrenci eylemlerinde bu belli ölçülerde başarılı. İstanbul'daki 1 Mayıs gösterisinde reformist sol akımlar kof kitleleriyle gölgede bırakıldılar. Zindanlarda yaratılan devrimci direniş eksenini, reformist sol akımlara mensup tutukluları gecikerek de olsa eyleme katılmaya zorladı vb.

Devrimci parti ve örgütlerin yaratacağı birleşik bir mücadele eksenini, sol reformist akımları, ya devrimci güç birliğinin ardından sürüklenmeye zorlayacak, ya da gitgide daha çok teşhir ve tecrit olma akibetiyle yüzyüze bırakacaktır.

Sol hareketteki açık iç safaşmayı doğrulayan bir başka gelişme daha var. Bu, bizzat reformist sol akımların kendi aralarındaki bloklaşma girişimidir. Legal alanda faaliyet gösteren ÖDP, EP, HADEP, DBP ve SİP son zamanlarda pespeşe bölgesel eylem birliği platformları kurmaktadır. Bunların giderek yaygınlaştırılacağı anlaşılıyor. Olayların mantığı katılımcı partileri bunu ülke çapında genel bir eylem birliği platformu olarak ilan etmeye zorlayacaktır. Kuşkusuz reformist solu buna zorlayan sermayenin ağırlaşan saldırılarıdır. Fakat bu reformist güç birliği bloku kitlelerin karşısına bir birleşme eksenini olarak çıkarılmaktadır. Legal konumun avantajları kullanarak sendikalar ve öteki kitle örgütleriyle girilen ilişkiler bu oluşumun kitlelere sahte bir alternatif olarak sunulmasını ayrıca kolaylaştırmaktadır. Demek oluyor ki, devrimci örgütlerin birleşik bir direniş kuvveti olarak kitlelerin karşısına çıkmaları bu koşullarda çok daha gerekli ve acil hale gelmiştir. Yineleyelim ki, eğer devrimci örgütler bunu başarırlarsa, böylece reformist solun legal platformlardaki politik etkinliklerini kendi mücadelelerinin hizmetine koşmayı da çok daha kolay başarabileceklerdir. Ters durumda ise reformist sol, yarattığı bloklaşmanın da verdiği güç ve cazibeyle, kendini kitlelere bir alternatif olarak sunmada daha büyük avantajlarla hareket edebilecektir.

Devrimci örgütlerin güç ve eylem birliği devrimci bir siyasal mücadele platformu demektir. İşin doğası gereği, bu platform kendini açık bir devrimci kimlik üzerinden tanımlamak durumundadır. Bunun genel çerçevesi, mevcut toplumsal ve siyasal düzen karşısında devrim hedefiyle hareket etmek, devrimci iktidar perspektifini savunmaktır. Bu çok genel, elbette bu haliyle farklı yorumlara hayli açık bir platformdur. Fakat buna rağmen genel ve asgari bir devrimci çerçeveyi bize veren de budur. Bundan ötesi devrimci strateji tartışmalarına girer ki, bu alanda varlığı kuşku götürmeyen temel farklılıklar asgari müşterekler üzerinde oluşturulmuş bir devrimci eylem birliğini engellemediği gibi, bugünkü koşullarda

ilgilendirmez de. Siyasal mücadele sürecinin solun bünyesinde yarattığı somut saflaşma asgari devrimci kimliği taşıyan akımları zaten iyi-kötü netleştirdiği için, bugün mevcut birlik girişimini oluşturan örgütler arasında bu konuda belirgin bir görüş farklılığı da yoktur. Genel eğilim reformist solu dışındaki bir devrimci eksen yaratılmak üzere yönelmektedir. Önemli ve acil olan bunun gereklerini yerine getirebilmektir.

Birliğin genel devrimci zemini alanındaki açıklık mevcut güç ve eylem birliğini sağlıklı ve kalıcı kılabilmeyen temel bir önkoşuludur. Yakın geçmişteki başarısız DDGB girişiminin en temel zaafı bu alandaki belirsizliği olduğu için bu noktayı özellikle vurguluyoruz. Bu vurgu çerçevesinde, komünistlerin DDGB'nin bu temel zaafına zamanında yönelttiği eleştirinin özünü toparlayan bir pasajı buraya aktarıyoruz:

"Kurulu toplumsal düzene ve siyasal sınıf iktidarına karşıtlık, devrimci olmanın asgari koşuludur. Devrimci, kendini devrim hedefi ve iktidar perspektifiyle tanımlar. Bunlar gerçekten devrimci olacak bir güçbirliğinin asgari koşulları, Bildiri'nin ifadesiyle 'ortak payda'sıdır. Ancak böyle bir ortak payda üzerinde yükselen bir devrimci güç birliği, Türkiye ve Kürdistan devrimini ileriye götürebilir, Kürt ve Türk emekçilerine devrimci bir çıkış yolu, bir iktidar alternatifi ve hedefi hazırlayabilir. Ve ancak bu perspektif içinde yürütülen bir demokrasi mücadelesi, hem yığınların bir dizi demokratik hak ve talebinin elde edilmesine ve hem de, bu mücadelenin bugün bir çözümsüzlük ve çürüme içinde olan sermaye iktidarının temellerine yönelmesine hizmet edebilir.

"DDGB'nin şimdiki platformu ise, niyetlerden bağımsız olarak, 'kitlelerin devrimci mücadelesinin' düzen içi 'siyasal çözüm'lere kanalize olmasına, düzen kanalları içinde eriyip kaybolmasına yol açar." (Ekim, sayı: 81, 15 Eylül '93 Ekimler sayı: 2, s. 264)

Birliğin güçlü, etkili ve kalıcı olabilmesi için...

Devrimci güç ve eylem birliğini gerçekleştirmenin, güçlendirmenin ve süreklileştirmenin temel önkoşullarından biri, onu hızla devrimci kadrolara ve tabana maletmektir. Zira merkezi girişimlerle önu açılan eylem birliği süreci asıl sonuçlarını taban inisiyatifiyle ortaya koyacaktır. Bu nedenle birlik içinde yer alan tüm örgütler, güç ve eylem birliği sorununu kendi saflarına maletmek, safları döne döne bu doğrultuda eğitmek, teşvik etmek ve yönlendirmek sorumluluğu ile yüzyüzedirler. Genel açıklamaları imzalamakla yetinmek, fakat tabanını girilen sürecin somut gereklerine etkin biçimde hazırlamak sorumluluğundan geri durmak, açık bir samimiyetsizlik göstergesi olacaktır. Temenni edilmeyen bu tür bir durumun yaşanması halinde, birliğin öteki bileşenleri bu konudaki samimiyetsizliği kitleler ve devrimci kamuoyu önünde açıkça eleştirmek, gerektiğinde teşhir etmek hakkına sahip olabilmelidirler.

Öte yandan, devrimci güç ve eylem birliği bir politik işbirliği, belli durumlarda ve belli sınırlar içinde bir politik uzlaşma platformudur. Fakat bu örgütler arası ilişkilerde açık bir ideolojik eleştiri ve mücadeleyi engellememelidir. Tersine devrimci işbirliği ideolojik eleştiri, tartışma ve mücadele için, bunun sağlıklı ve amaca uygun bir biçimde gerçekleşebilmesi için yeni ve daha ileri bir olanak olarak değerlendirilebilmelidir. Samimiyetsiz uzlaşmalar ve karşılıklı suskunluklar birliği alttan alta kemirir ve onun yıkımını hazırlar. İdeolojik mücadele yerine küfür ve hakareti, demagoji ve tahrifatı seçmeye duyulan geleneksel eğilim ise birliği bir başka yönden torpilleyen bir rol oynar. Devrimci güç ve eylem birliği sürecinin geleneksel devrimci hareketin bu yapısal zaafını bir ölçüde olsun törpüleyeceğini ummak istiyoruz.

Bununla bağlantılı son bir nokta olarak

ekleyelim ki, birlik süreci, bu sürecin bilgisi ve sorunları, sürekli olarak devrimci tabana ve kitlelere açık olmalıdır. Açıklık devrimci güç ve eylem birliği ilişkisi sürecinin de temel bir ilkesi olmalıdır. Samimiyetsiz ve hesapçı tutumların, liberal ya da sekte grupçu eğilimlerin devrimci işbirliğini kolayından boşa çıkarmasını önlemenin etkili bir yoludur bu. Devrimci tabanın ve kitlelerin denetimine, dolayısıyla tutum ve tepkisine açık olacak bir ilişki süreci, herkesin çok yakınıyor görüldüğü geleneksel grupçu zaafı en aza indirecektir. Ya da bunda ısrar edenler bunun sonuçlarına da katlanacaktır.

Açıktır ki, genel ve asgari bir devrimci kimlik tanımı, bize yalnızca güç ve eylem birliğinin genel çerçevesini vermektedir. Fakat asıl önemli olan, birliği somut bir devrimci eylem platformu üzerinde hayata geçirmektir. Mücadelenin dönemsel temel taktik sorunları her ne ise, neler üzerinde mutabakat sağlanıyorsa, bunları esas

alan bir ortak yükleniş birleşik ya da paralel girişimlerle hayata geçirmektir. Birliği besleyecek ve yaşatacak olan temelde böylesi bir taktik çerçevedir. (Önemli gördüğümüz bu soruna ilişkin düşünce ve önerilerimizi ayrıca ortaya koymayı düşünüyoruz.)

"Cephe" değil, devrimci güç ve eylem birliği

Eylem birliğine ilişkin tartışmalar, bazı çevrelerde, son derece somut, pratik ve güncel bir sorunu soyut kavramsal tartışmalar içinde boğmaya, böylece temel bazı kavramları da ulu orta kullanarak dejenere etmeye vesile oldu. Siyasal mücadele sürecinin ısrarla dayattığı ve aslında tabandaki gelişmelerin kendiliğinden zorladığı bir devrimci güç ve eylem birliğinin sorunlarını tartışırken, bunu "Cephe" sorunuyla karıştırmak kadar anlamsız bir şey olamaz. Bu

Emperyalizme ve Faşizme Karşı; Güçlerimizi Birleştirelim Mücadeleyi Yükseltelim!

Faşist devletin ekonomik, siyasal ve toplumsal krizi hızla derinleşmekte ve yıllardır uygulanan savaş ekonomisi artık iflasla karşı karşıya bulunmaktadır.

M. Açar, D. Güreş, N. Menzir, Ü. Erkan, S. Arıkan Bedük gibi ünlü kontrgerilla şeflerinin oluşturduğu meclis daha altı ayını doldurmadan işlevsizleşmiştir.

Holdinglelerin ve tekellerin istemleri doğrultusunda MGK'nın direktifleriyle kurulan ANAYOL hükümeti daha üç ayını doldurmadan iflas ederken burjuvazinin iç çelişkileri derinleşmektedir. Ülke hükümsüz olarak, MGK iktidarı ve kontrgerilla güçleri tarafından yönetilmektedir. Tüm ekonomik, siyasal ve toplumsal kararlar bu güçler tarafından alınıp uygulanmaktadır.

Faşist devlet siyasal istikrarını sağlamak ve çürüyen ve yok oluşa doğru giden sistemi ayakta tutmak için bütün gücüyle mevcut toplumsal muhalefete saldırmaktadır. Başta ABD gelmek üzere emperyalizmin açık desteğini alan devlet, çeşitli milliyetlerden Türkiye ve Kürdistan halklarına yönelik çok yönlü katliam ve saldırı gerçekleştirmektedir.

Faşizmin eşi görülmemiş katliamlarına rağmen devrim ve sosyalizm mücadelesi bastırılmamış ve gelişerek bugüne gelmiştir. İşçilerin, yoksul köylülerin, kent yoksullarının, gençliğin ve kadınların mücadeleleri bütün baskı ve saldırılara rağmen her geçen gün gelişerek artıyor. Yığınlar korku duvarlarını aşarak ayağa kalkmış bulunuyorlar. Faşizmin topyekün saldırılarına karşı yığınların topyekün bir karşı koyuşu örgütlenmektedir.

Burjuvazi, bütün iç çelişkilerine karşın devrim güçleri karşısında tek vücut olmaktadır. En ufak bir sesi büyük bir kin ve öfkeyle bastırmaktadır. Yıllardır faşizmin saldırı ve katliamlarına karşı onurluca direnen ve politik kimliğinden asla taviz vermeyen özgürlük tutsaklarına yönelik büyük bir katliam hazırlığı içerisinde olan MGK, kontrgerilla şeflerinden M. Açar'ı görevlendirdi. Daha göreve başlamadan "çok can yanacak" diyen, insan katili eski polis şefi katliam gerçekleştireceğinin mesajını verdi. Bütün MGK basını günler öncesinden gerçekleştirilecek katliamların psikolojik hazırlığını yaptı. Özgürlük tutsaklarına yönelik yalan ve iftira kampanyası başlattı. Tutsakları terörün kaynağı olarak göstermeye çalıştı. Ancak binlerce özgürlük tutsağı, kişiliksizleştirmeye, yozlaştırmaya, itirafçılıştırma ve ihanetçileştirmeye karşı bedenlerini ölüme siper etti. Politik kimliklerinden asla taviz vermeyeceklerini gösteriyorlar, direniyorlar ve kazanacaklar.

Faşizmin bu saldırıları karşısında binlerce insan her alanda ayağa kalkıyor ve protesto seslerini yükseltiyor. Kürt'ünden Türk'üne, Laz'ından Çerkez'ine, Alevi'sinden Sünni'sine

kadar her ulustan ve mezhepten işçiler ve memurlar, gençler ve kadınlar, aydınlar ve sanatçılar, gecekondular, kent yoksulları seslerini korkusuzca yükseltiyor. Stadyumları açık cezaevi haline getiren burjuvazi, örgütlenerek gelişen toplumsal muhalefeti bastıramıyor, halkların kardeşliği mücadele içerisinde ilmek ilmek örülüyor, ortak devrimci mücadele hızla geliyor, saflar mücadele ve kavga içerisinde netleşiyor, devrim cephesi güçleniyor.

Faşist rejim dikkatleri dağıtmak için bu kez, HADEP kongresindeki bayrağı indirmeyi bahane ederek, kontrgerilla denetiminde çok yönlü bir saldırıya geçti. Toplumsal muhalefet cephesini bastırmak için hem psikolojik savaşla şovenizmi kışkırtıp desteklemekte hem de doğrudan saldırılara geçmektedir. Başta HADEP genel merkezi yöneticileri olmak üzere yüzlerce insanın gözaltına alınması, bir çok yerde HADEP binalarının bombalanması, daha soruşturma açılmadan DGM savcısının "bu parti kapatılacaktır" açıklaması Kürt halkına karşı çok önceden hazırlanan bir oyun olduğunu gösteriyor. Burjuvazi katliamlarla yok edemediği bir halktan başka bir biçimde intikam almaya çalışıyor. Son günlerde EP'e yönelik saldırılar da faşizmin toplumsal muhalefete hiçbir koşulda tahamül edemediğinin bir diğer göstergesidir.

Kürt, Türk ve çeşitli milliyetlerden işçiler, emekçiler!

Türkiye ve Kürdistan'da yükselen devrimci mücadelemiz, faşizme karşı ortak devrimci mücadelede bir moment yakalamış bulunuyor. Türk ve Kürt emekçilerinin, gençliğinin kent ve kır yoksullarının devrimci kavgayı büyütmesi ve faşizmi ateş çemberiyle kuşatması gerekiyor. Devrimin önümüze koyduğu olanakları değerlendirmek, işkencecilerden, katliamcılardan, vatan hainlerinden, hırsızlardan hesap sormak; sömürüye, zulme, katliamlara, köylerin yakılmasına, gözaltı kayıplarına, insanlık onurunun çiğnenmesine, yoksulluğa, ahlaki yozlaşmaya karşı, ortak bir devrimci mücadele gücü oluşturmak, faşizme karşı yürütülen devrimci mücadelenin güncel ve temel ihtiyacıdır. Bunun için, biz aşağıda imzaları bulunan siyasal örgüt ve partiler; her türlü grupçu, sekte kaygı ve ön yargılardan arınarak güçlerimizi, yeteneklerimizi, olanaklarımızı birleştirerek, ortak kültür ve gelenekler yaratarak ve yaşamın her alanında mücadele cephesini güçlendirmeye hedefiyle, belirli bir program ve siyasal gündemi olan, ülkemizdeki güncel siyasal gelişmelere müdahale yeteneği ve inisiyatifi gösteren bir süreç başlatmış bulunuyoruz.

Biz, imzaları bulunan siyasal örgüt ve partiler ortak devrimci mücadelenin geliştirilmesi ve faşizme karşı daha güçlü çıkışların sağlanması için devrimci muhalefet güçlerinin birlikteliğinden yanayız. Bu görev ve sorumluluk bilinciyle

Görüşmeyi sürdüren siyasal örgüt ve partiler;

DHKC • EKİM • MLKP • TKP/KIVILCIM • TKP/ML • TDP • TİKB • ERNK • DHP

dikkatleri somut bir sorundan bugün için tümüyle soyut bir alana stratejik cephe sorununa çekmekte, bu ise "cephe"nin temelde proletarya önderliğinde bir sınıflar ittifakı olduğu, olması gerektiği üzerine "bilinmez gerçekler" in anlamsız bir biçimde yinelenmesine yol açmaktadır.

Devrimci hareketin bugünkü çok parçalı tablosu, ideolojik-politik konum bakımından son tahlilde devrimden çıkarı olan sınıf ve tabakaların konum ve eğilimlerine tekabül etse de, bugünkü devrimci akımlar henüz belli sınıf ve tabakaların politik temsilcileri olarak siyasal mücadele sahnesinde belirgin bir rol oynamayı başarıyor değil. (Bunun tek gerçek istisnası denilebilir ki ulusal halk hareketinin temsilcisi olarak PKK'dır.) Elbetteki bu akımlardan bazılarının gelişme süreci (genel devrimci gelişme sürecine de bağlı olarak) bu doğrultuda ilerleyebilir. Fakat bu bugünün olgusu değil, geleceğin potansiyel bir ihtimalidir. Aynı süreç, bugünün bazı devrimci akımlarının herhangi bir toplumsal sınıf tabanına oturmadan silinip gitmesine de sahne olacaktır ki, bu da geleceğin bir sorunudur. Dolayısıyla bugünün devrimci akımları arasında toplumsal temsil gücüne dayalı olarak geliştirilecek bir "cephe" üzerine tartışmalar, somut bir sorunu karartan fantastik tartışmalar olmaktan öteye bir anlam taşımamaktadır.

Bugün neredeyse tamamı kendini proletaryanın politik temsilcisi olarak tanımlayan çok sayıda devrimci parti ve örgütler gerçeği ile yüzyüzeyiz. Bunlar kendi güçleri, olanakları ve yetenekleri ölçüsünde devrimci siyasal mücadele sürecine katılmaktadırlar. Bugünün sorunu ve çıplak ihtiyacı, faşist sermaye iktidarına karşı mücadelede bu devrimci kuvvetlerin güç ve eylem birliğini mümkün olan en ileri sınırlar içinde gerçekleştirmektir. Bu basitçe bir güç ve eylem birliğidir. Burada "devrimci cephe" ifadesi, bilinen kavramsal anlamıyla değil, olsa olsa günlük dildeki anlamıyla yani birleşik bir devrimci direniş eksenini oluşturma anlamında kullanılabilir. Yapılacak işbirliğine bundan öte bir anlam atfetmeye kalkmak kulağa hoş gelen şaşalı bir iddia olmaktan öteye gitmez. Gereksiz karışıklıklara yol açarak stratejik cephe sorunu üzerine anlamsız tartışmalara, daha da kötüsü güncel bir ihtiyaç olan eylem birliğinin gerçek sorunları üzerine ilerletici bir tartışmadan uzaklaşmaya neden olur.

Kaba bir karışıklığın ürünü olan bir başka örnek ise Demokratik Muhalefet Meclisi önerisidir. Deyim uygunsuzsa bu öneride isimden içeriğe ve amaca kadar herşey karmakarışıktır.

Bir kere kavramları nesnel devrimci içerikleriyle anlaşılacaksa eğer, "muhalefet meclisi" kavramının kendisi bir çelişkidir. Devrimci terminolojide "meclis" kavramı "muhalefet" kavramıyla bağdaşmaz. Devrimci açıdan meclis Rus dilindeki Sovyet'in Türkçe'deki karşılığıdır. Bu ise onun devrim ve iktidar kavramlarıyla kopmaz bağıni anlatır. Bugünün siyasal mücadele koşullarında, devrimci sürecin bu aşamasında, bu kavramı üstelik "muhalefet" tanımı içinde kullanmak, onun tüm devrimci içeriğini boşaltmak anlamına gelir. Devrimci sürecin gelecekteki ileri aşamaları kitlelerin açık devrimci inisiyatifine dayalı örgütlenmeler olarak "meclisler"i gündeme getirdiğinde, bunlar hiç de "muhalefet" organları değil, fakat ayaklanma ve ayaklanmanın başarısı ölçüsünde ise tastamam iktidar organları olacaktır. Biz terimi bu anlamda kullanmıyoruz demek de sorunu çözmez. Zira kavramsal içeriği olan bir terimi olur olmaz kullanmak hakkına sahip değildir.

Demokratik Muhalefet Meclisleri önerisinde içerik isimlendirmeden de beter bir karışıklığın

'95 yılının belirginleştirdiği saflaşmanın üzerine gelen son altı ayın tüm bu kritik siyasal olayları solun iki kanadının belirgin çizgilerle birbirinden ayrıldığını yaşam içerisinde bir kez daha teyid etti. Bir yanda, kendini devlet ve düzen karşısında devrimci konumda tanımlayan ve yaşam içinde buna göre konumlanan ve davranan parti ve örgütler. Öte yanda, geçmişten gelen ya da son 15 yılın tasfiyeci süreçlerinin devrimci kimliklerini tükettiği, düzenin icazet sınırları içerisinde ittiği legalist-tasfiyeci reformist çevre ve partiler. Siyasal yaşam sorununu pratikte çözmüş, herkesin açık seçik görebileceği netlikte bir saflaşma yaratmıştır. Dolayısıyla, bize gerekli olan, yaşam içinde gerçekleşen bu ayrışmanın devrimci kanadını oluşturan parti ve akımların güç ve eylem birliğidir.

ifadesidir. Bu meclislerin iki düzlemdeki birlik ihtiyacına yanıt vereceği söyleniyor. İlk, devrimci ve reformist ayrımı gözetmeksizin tüm sol güçlerin birliğine; ve ikinci olarak her sınıf ve kesimden halk kitlelerinin birliğine...

Önce devrimci hareketin kendi içinde birliği yerine, reformistleri de içeren genel sol birlik önerisi, geriye doğru atılmış kocaman bir adımdır. Bu mücadelenin ve pratiğin teyid ettiği belirgin bir saflaşmayı reformistler lehine karartmak, bu konuda kitlelerin bilincinde reformistlerin yararlanacağı kaba karışıklıklara neden olmak anlamına gelir. Niyet bu olmasa da sonuç bu olur. Devrimci hareketi oluşturan örgütlerin önünde birleşik devrimci bir eksen yaratarak reformist solun sahte alternatif konumunu boşa çıkartmak, tasfiyeci ve icazetçi solun kitle mücadelesinin önüne ördüğü barikatları yıkmak gibi acil ve yakıcı bir devrimci görev durmaktadır. Sol hareketin tüm kesimlerini birleştiren bir platform arayışı bu acil devrimci göreve sırt çevirmek, en azından geri plana itmek anlamına gelir.

Türkiye solunun tüm kesimlerini "demokrasi mücadelesi" paydası altında eşitlemek ve birleştirmek gibi geçmişte ve bugün daha çok PKK'nin eğilim duyduğu bir işe bugün Demokratik Muhalefet Meclisleri adı altında DHKC'nin talip olması ciddi bir zaafiyet göstergesidir ve DHKC payına açık bir talihsizliktir.

Öte yandan, siyasal akımların güç birliği ile farklı kesimlerden kitlelerin birliği, birbirini kesen yönleri olsa da temelde farklı sorunlardır. Bunlar farklı düzlemlerdir ve bunu tek bir örgütsel biçim içinde bir sonuca bağlamak bir başka temelsiz girişimdir. Gerekli olan mücadele içinde kitlelerin devrimci birliği ise eğer, bunu kolaylaştırmanın ve gerçekleştirmenin temel koşullarından biri de birleşik bir devrimci eksen yaratılmaktır. Dolayısıyla öncelikli sorun Demokratik Muhalefet Meclisi değil, fakat devrimci güç ve eylem birliğidir.

Demokratik Muhalefet Meclisleriyle farklı sınıf ve tabakaları birleştirmek amacına gelince, bunun boş ve umutsuz bir çaba olduğunu söylemek zorundayız. Devrimci siyasal yaşamda farklı kesimlerden yığınları öncüler tarafından tasarlanmış ideal örgütsel biçimler değil, fakat bizzat mücadelenin kendisi (yeni ve ileri düzeyi) birleştirir. Mücadelenin dinamizmi ve yaratıcılığı bu arada kendi yeni düzeyine uygun örgütsel biçimler de üretir. Yığınların mücadelesi birbirinden kopuksa, elbetteki bunu gidermek için yoğun bir siyasal çaba ve bunu kolaylaştıracak devrimci taktik uygulamalar gereklidir. Fakat masabaşında üretilmiş en ideal örgütsel biçim bile, sözde "taktik bir açılım" olarak bu birliği sağlamada herhangi bir ciddi rol oynayamaz. Kitle mücadelesinde yeni örgütsel biçimler genellikle yeni mücadele biçimlerini (ve düzeylerini) arkadan izlerler. Bir başka deyişle, örgütsel biçim mücadele biçiminden daha ileri bir noktada

olamaz. Zira yığın mücadelesi söz konusu olduğunda, örgütsel biçimleri belirleyen her zaman mücadele biçimleridir. Bu tıpkı henüz ayaklanmanın eşğine gelmemiş bir kitle hareketinin ayaklanmaya uygun bir örgütsel biçim olana Sovyet'i (şurayı, meclisi, konseyi) üretememesi gibidir.

Ama eğer Demokratik Muhalefet Meclisleri barışçıl, geri ve bu geriliğine uygun gevşek örgütsel oluşumlar olarak düşünülüyorsa, bu durumda bunlar olsa olsa, mevcut "Demokrasi Platformları"nın (devrimci güçlerin de içinde yer aldığı) yeni bir türü olur ki, bu ise tüm öteki temel kusurları bir yana, "meclis" isimlendirmesiyle bile koca bir karışıklığa zemin yaratmak demektir. "Demokrasi Platformu" bu açıdan çok daha uygun bir isimlendirmedir. Ama bu tür geri ve

icazetli reformist platformları oluşturma işini reformistlerin kendisine bırakmak devrimci açıdan yapılabilecek tek doğru iş değil midir?

Devrimciler bu tür oluşumların sağlayabileceği belli imkanlardan yararlanmayı elbette reddetmeyeceklerdir. Fakat bunun bile temel koşullarından biri, bu tür bir devrimci yararlanmayı olanaklı kılacak bağımsız bir birleşik devrimci eksen yaratmaktır. Önceliği ve dikkatleri bugün için devrimci güç ve eylem birliği üzerinde yoğunlaştırmaktır.

Son olarak, PKK tarafından ortaya atılan, içeriği ve işlevi henüz açıkça ortaya konulmamış bulunan Demokratik İttifak Partisi önerisi var. Bu konuda söylenecekleri önerinin açılacağı zamana bırakmak en doğrusudur. Fakat söz konusu edilen geçmişte sık sık söz konusu edilen türden bir öneri olduğu da az çok bellidir. PKK Türkiye sol hareketini ayırım gözetmeksizin "demokrasi mücadelesi" paydası altında eşitlemek ve legal bir demokratik partide birleştirmek eğilimini hala sürdürüyor görünmektedir. Oysa PKK'nin önündeki acil ve öncelikli sorun, Türkiye devrimci hareketinin birleşik bir devrimci eksen yaratmak çabası içinde olduğu bir sırada, Kürt ulusal devrimci hareketinin temsilcisi olarak kendi cephesinden bu devrimci eksenin güçlendirilmesine katkıda bulunmaktır. Öteki herşey ancak bu koşulda ve bunun ardından tartışılırsa bir anlam ifade edebilir.

EKİM 3. Genel Konferansı

**Örgütsel
ve
Siyasal
Tartışmalar
(Tutanaklar)**

İstanbul İşçi Sendikaları Şubeler Platformu SSK Kurultayı'nı 14 Temmuz'da Topluyor: SSK Kurultayı ve Devrimci Sınıf Tavrı

“Sosyal Güvenlik” Sınıflar Mücadelesinin Tarihsel Kazanımıdır

Burjuvazi, bir süredir altyapısını hazırladığı SSK, Bağkur, Emekli Sandıkları gibi “sosyal güvenlik” kurumlarına yönelik özelleştirme saldırısına hız verdi. “Sosyal güvenlik” kurumlarına yönelik saldırılar sadece Türkiye’de değil, tüm dünyada önemli bir gündem maddesini oluşturuyor. “Sosyal güvenlik” kurumlarının tasfiyesine dönük saldırılara karşı mücadeleyi sınıf hareketi ve işçi-emekçi kitleleri için bir sığınma tahtasına dönüştürebilmek için, her şeyden önce “sosyal güvenlik” kavramının doğru anlaşılması gerekir.

“Sosyal güvenlik”, kabaca, işçinin herhangi bir nedenden (sağlık, işsizlik, yaşlılık vb.) dolayı çalışmaması durumunda yaşamını devam ettirebileceği bir gelirin kendisine ödenmesi demektir. Yaşamını sürdürmek için emeğinden başkasatacak bir şeyi olmayan bir sınıf için “emeğini satmamak” yani çalışmamak ölmekle eşdeğerdir. Asalak bir sınıf olan burjuvazi ise varlığını sürdürebilmek için sömürebileceği bir sınıfa, işçi sınıfına muhtaçtır. “Sosyal güvenlik” şemsiyesi son tahlilde gene işçi sınıfının ürettiği artı değerden ayrılan bir fonla ve gene işçinin yarattığı artı değerden sermaye devletinin kasasında toplanan vergilerden ayrılan ödeneklerle oluşturulur. Dahası örgütlenme hakkı (sendika kurma), çalışma saatlerinin sınırlandırılması, ücretli izin, sigorta vb gibi haklar uzun ve kanlı mücadelelerle burjuvaziden söke söke alındı.

Ancak burjuvazi her zaman için işçi sınıfının kazanımlarını yozlaştırmakta, hatta bazen kendi gelişimi için bir basamak olarak kullanmakta büyük bir ustalık göstermiştir. Örneğin işçi sınıfının öz örgütlülüğü olan sendikaları bürokratik birer aparat haline getirerek, işçi sınıfını kontrol altında tutmanın, dizginlemenin bir aracı haline dönüştürmeyi başarmıştır.

“Sosyal güvenlik” kurumlarında toplanan sermayenin büyüklüğünü gören burjuvazi, hemen özel sigorta şirketlerinde “hayat sigortası”, “sağlık sigortası”, “özel emeklilik sigortası” vb. adlarla oluşturduğu fonlara bu sermayeyi aktarma çalışmasına girişmiştir. Dünya çapında devletin “sosyal güvenlik” alanından çekilmesi ve yeni-liberal politikasının uygulamaya sokulmasıyla işçi-emekçilerin birikimleri zorunlu bir tarzda sermayenin devlet kanallı kontrolünden, doğrudan kontrolüne geçirilmiş olacaktır.

“Sosyal güvenlik” kurumlarına yönelik özelleştirme saldırısının diğer bir özelliği saldırıya hedef olan işçi-emekçi kitesinin nicelik olarak büyüklüğüdür.

Sınıf bilincinin geniş işçi-emekçi kitleleri arasında henüz geri olduğu bugünün koşullarında, tek tek KİT işletmelerine yönelik saldırılara gösterilen tepkiler, büyük oranda sadece saldırının yöneldiği işletmenin işçilerinin -çoğu zaman kısmi- tepkisiyle sınırlı kalıyor. Oysa “sosyal güvenlik” kurumlarına yönelik saldırı topyekün sınıfa karşı bir saldırıdır. Dahası sadece farklı farklı işletmelerdeki işçi-emekçileri kapsamakla kalmıyor, aynı zamanda işçi sınıfının önderliği altında devrim mücadelesinde rol alabilecek bazı küçük-burjuva katmanları da kapsıyor. Bağkur’un özelleştirilmesi küçük esnaf, zanaatkar, çiftçi vb. küçük-burjuva katmanları da zor duruma sokacak bir saldırıdır.

“Sosyal güvenlik” kurumlarına yönelik saldırı, geniş bir sınıf kitesini (ve beraberinde diğer bazı sosyal katmanları) ortak mücadele zeminine çeken her saldırı gibi biz komünistler açısından sınıfa politikalarımızı taşımak, onun verili bilincini ilerletmek ve mücadelesini örgütleyebilmek perspektifiyle ele alınmalıdır.

Sınıf devrimcilerinin “sosyal güvenlik” kurumlarına yönelik özelleştirme saldırısının açığa çıkarabileceği dinamikleri, yukarıda ifade edilen özgünlükleri dikkate alarak değerlendirmeleri, sınıf bilincinin gelişmesinde bir araç olarak kullanabilmelerinin yollarını bulmaları gerekiyor.

**Yaşasın İşçi Sınıfının Birliği!
İşçi Sınıfı Savaşacak, Sosyalizm Kazanacak!**

İstanbul İşçi Sendikaları Şubeler Platformu (İSSP) tarafından iki ayı aşkın bir süre önce yapılacağı duyurulan SSK Kurultayı'nın tarihi 14 Temmuz olarak ilan edildi. Uzunca bir suskunluk döneminin ardından, kurultayın hazırlık çalışmalarının haberlerinden yansıyanlardan KESK İstanbul Şubeler Platformu, Emekli-Sen ve İstanbul Tabipler Odası'nın (İTO) da kurultay çalışmalarına dahil olduğunu öğrenmiş bulunuyoruz.

Sermaye işçi ve emekçilerin ekonomik ve sosyal haklarını büyük bir hızla gaspediyor. Demokratik hak ve özgürlükler yok sayılarak toplumsal muhalefet örgütlenmeleri faşist rejimin dizginsiz saldırganlığına maruz kalıyor. Devlet terörü bütün iğrençliğiyle yaygınlaştırılıp meşrulaştırılmaya çalışılıyor.

Böylesi bir dönemde hazırlıkları sürdürülen bir kurultayın olabildiğince geniş ve kararlı bir direniş barikatı yaratmak dışında bir varlık nedeni olamaz.

Kurultay çalışmalarının bununla çakışan ikili yanları bulunmaktadır.

Birincisi: Kurultay çalışmaları başlangıçta kendine temel aldığı sorunların hedeflediği kesimlerin genişliğiyle tezat bir darlığa sahiptir. Son dönemde çalışmalara katıldığı belirtilen belli sendikaların varlığı bunu hala da değiştirebilmiş değildir.

Bu, kurultayı düzenleyenlerin çalışma alanını belli sınırlar içerisinde tutarak inisiyatif elden kaybetmemek kaygısıyla doğrudan bağlantılıdır. Uzunca bir dönem kamuoyu bilgisiz bırakılarak kurultay esasta devrimciler ve komünistlerden kaçırılarak, olası etkileri kırılmak ya da zayıflatılmak istenmiştir.

İkincisi ve en önemlisi ise hazırlık döneminde sermayenin saldırılarının niteliği, kapsamı ve bunlar karşısında yapılması gerekenler üzerine yürütülen bir tartışmanın fabrika zeminine ve işçi-emekçi tabanına götürülmemiş olmasıdır. Yapıldığı kadarıyla da, ancak tabanın başını tutan ileri işçilerin çok dar bir bölümüyle sınırlı kalmıştır.

Herhangi bir fabrika ya da işkolunda tabandaki işçi kitesinin en azından belli bir bölümünü içine alan kitlesel toplantılar yapılmış değil. Yapılmış olanlar da son derece sınırlı ileri işçinin katılımı sağlanıyor. Örneğin ilin 4-5 bölgesinden biri olan Boğaziçi toplantısına 40 ileri işçi katılıyor. Şube başkanları ve işyeri temsilcileri şu ya da bu oranda çalışmalara aktif katılım gösteriyor.

Üçüncü olarak; sorun fabrika zeminine ve işçi-emekçi tabanına taşınmamışken

kurultayın “işyerlerinde işçiler tarafından seçilen” delegelerle yapılacağı söyleminin herhangi bir tutarlılığı olamaz. Böyle bir pratik çaba içerisine girilse bile sorunu kavramamış, çözümü için neler yapılabileceği hakkında ortak eğilimlerini belirlememiş bir işçi kitesi kimi neye göre delege olarak seçecektir? Daha da önemlisi kendi pratik sorumluluklarına sahip çıkma gücünü nereden alacaktır, nasıl gösterecektir? Bu kadar kısa sürede bunu başabilenler saldırılar karşısında bugüne kadarki suskunluklarını nasıl açıklayacaklardır?

Yoksa böyle bir söylemin ardında kendi yandaşlarına delegelik kartı dağıtmak gibi bir amaç mı bulunmaktadır?

Bu tablo üzerinden bakıldığında bu kurultayın da öncekilerden bir farkı olmayacağı, sınıf hareketinin birikmiş sorunlarına çözüm üretmede etkisiz kalacağı görünüyor. Tam da burada öncü işçiler, komünistler ve devrimcilerin müdahalesine, aktif ve kitlesel katılımı sorunu sahiplenmelerine ihtiyaç vardır.

Öncü ve devrimci işçilerle birlikte komünistler sınıf hareketinin önderlik boşluğunu devrimci bir tarzda doldurmadıkları sürece bu boşluğu reformistlerin doldurmasında anlaşılmaz hiçbir yan yoktur. Boşluk ancak günlük yaşamın içinde ve sınıf mücadelesinin ortaya çıkardığı her türlü olanağı sorumlucu değerlendirilip, devrimci sınıf politikasını etkin hale getirerek doldurulabilir.

Kurultay sınıf hareketinin bugünkü mücadele isteği ve ihtiyaçlarının bir ürünü olarak çıkmaktadır ortaya. Bu aynı zamanda sermayenin saldırılarına karşı etkili bir karşı koyuşun örgütlenmesi ihtiyacının göstergesidir. Bu ihtiyaç, kurultayda devrimci politikanın ağırlığını oluşturmak için öncü işçilerin, komünistlerin ve devrimcilerin birlikte hareket etmelerini zorunlu kılıyor.

Kurultay sınıf hareketindeki tikanıklığı yaratan sorunların tartışıldığı, çözüm yollarının arandığı ve öncü işçiye sosyalist politikanın taşındığı bir platforma dönüştürülmelidir. Kurultay için yer bulmak vb. problemler sendikal olanaklarla çözülebiliyor. Peki neden işçi kitleleri ile sorunları ele alan toplantılar yapmak için bu aynı sendikal olanaklar ve imkanlar kullanılmıyor?

İçinden geçilen dönemin sınıfsal-siyasal dengeleri içerisinde düzen karşısında ciddiye alınır bir direniş barikatı yaratmak ancak taban örgütlenmeleri ile mümkündür.

Sermaye, SSK'yı özelleştiriyor; Mezarda Emeklilik Yasallaştırılıyor; Süreklileştirilmiş Sıkıyönetim Fiilen Uygulanıyor; İşçi Sınıfı Mücadele Barikatlarına!

İşçi sınıfına saldırılar aralıksız sürdüğü içinde bulunduğumuz dönemde SSK'nın özelleştirilmesi gündemde. İşçi ve emekçi kesimlere dönük hak gasplarının SSK'nın tasfiyesi, mezarda emeklilik, süreklileştirilmiş sıkıyönetim gibi uygulamalarla doruğa ulaştığı bugün, sınıf içerisinde hoşnutsuzluk ve mücadele isteği giderek artmaktadır. Ne var ki işçi sınıfı halihazırda bu mücadele arayışlarına yanıt verecek bir önderlikten yoksundur. SSK'nın özelleştirilmesi başlığı altında kurultay düzenleyen İİŞP'nin tabandan kopuk, sınıf inisiyatifine ve devrimci politikalara kapalı pratiği bunun yalnızca bir örneğidir. Aşağıda sınıfın yakıcı sorunlarına ışık tutan, bağımsız-militan sınıf tavrını ortaya koyan broşürümüzden bir parça yayınlıyoruz.

Sermaye içinde bulunduğu krizin yüzünü işçi ve emekçilerin omuzlarına yıkıyor. Bu doğrultudaki planlarını adım adım uyguluyor. İşçi sınıfının kazanılmış haklarını gaspetmek için durmaksızın saldırıyor. Ardarda yürürlüğe konan saldırı paketlerinin sonu gelmiyor. Zam paketleri, toplu işçi kıyımları, sıfır sözleşme dayatmaları, demokratik ve sendikal hakların gaspı, örgütsüzleştirme, taşeron sistemi ve nihayet çok yönlü sonuçları olan özelleştirme saldırısı ile bunalımın faturası çalışan kesime ödetildi, ödetiliyor.

Şimdi de sırada işçilerin sosyal güvenlik kurumu olan SSK'nın yağmalanması, Mezarda Emeklilik Yasası ve süreklileştirilmiş sıkıyönetim uygulaması anlamına gelen İller İdaresi Yasası var.

Tüm bunlar işçiler tarafından da biliniyor. Fakat bu kapsamlı saldırı ne yazık ki genel bir hoşnutsuzluk ve homurdanmanın ötesinde henüz somut bir tepki veya eylem konu olmuş değil. Burjuvazinin yalan ve demagojiye dayalı propagandası, hain bürokratların aldatıcı telkinleri, medya kalemşörlerinin gerçekleri saptırıcı kampanyası vb. büyük bir karışıklığa yolaçmış bulunuyor.

İşçi arkadaş!

Gerçek şudur. Sermaye azami kâr hırslını tatmin etmek, kapitalist ekonomik sistemin krizinin faturasını işçi sınıfı ve emekçi sınıflara ödetmek için bir cephe savaşı başlatmış bulunuyor. Öncesi bir yana, 24 Ocak 1980 yılından bu yana kapsamlı süreklileştirilmiş saldırıdır bu. Saldırı ekonomik olduğu kadar politiktir de.

Amaç bellidir. İşçilerin kazanılmış haklarını gaspetmek. SSK'nın mal varlığını çıkar çevrelerine peşkeş çekmek. İşçi sınıfının sosyal dayanışma kurumlarını dağıtmak. Çalışanlara "paran yoksa öl!" demek. İşçi sınıfını maddi ve moralman çöktürmek. Kapitalist devletin ve sermayedarların SSK'ya birikmiş borçlarına da böylelikle kalem çekmek.

Ağırlaşarak süren bu saldırıyı püskürtmek, daha en başından itibaren onun karşısına kararlılıkla çıkmakla olanaklıydı. İşçi sınıfı bunu başaramadı. Sendika bürokrasisinin inisiyatifli kırılmadan, ihaneti boşa çıkarılmadan başarılamazdı da. Yine reformist-liberal akımların işçi sınıfı saflarına saçtığı zehir karşısına devrimci, kararlı ve gözüpek bir mücadele tarzı ile çıkmadan da başarılamazdı. Komünistler '80'li yılların sonlarında ve '90'lı yıllar boyunca bu gerçeğe hep işaret etti. Geride kalan süreç komünistleri doğruladı.

Son saldırının kaçınılmaz bir biçimde dayattığı ikilem şudur: İşçi sınıfı ya burjuvazinin yalan perdesini parçalayacaktır. Bütün gücünü ortaya koyacak, dış-dış bir mücadele ile saldırıyı geri püskürtecektir. Ya da, daha yoğun bir sömürü ve sefalette, sefalet içinde ölene dek çalışmaya razı olacaktır.

SSK zarar mı ediyor?

SSK'nın zarar ettiği söylemi burjuvazinin bir yalanıdır. Burjuvazi bilinçli bir tutumla SSK'yı iflasa sürükledi. SSK'nın devlete yük olduğunu söyleyenler yalan söylüyor. Devletin SSK'ya tek yardımı, 1945 yılında kuruluş sermayesi olarak verilen 300.000 TL ile 1995 bütçesinden ayrılan 20 trilyon liradır. Oysa devlet 1945 yılından bu yana SSK kaynaklarını ucuz kredi olarak kullanıyor. Ucuz kredi olarak sermaye çevrelerine aktarılan SSK kaynaklarından devlet ve hükümet yetkilileri de komisyon alıyor. Bugün devletin SSK'ya ödemesi gereken trilyonlarca liralık prim borcu var. Mayıs '94 itibarıyla tahsil edilemeyen prim borçlarının miktarı 20.4 trilyon liradır. Peki bu parayı ödemeyen kimler? Her yıl katlanan bu borçları ödemeyen devlet kuruluşları ile sermayedarlardır. Koç'un, Sabancı'nın holdingleri, STFA, Ece, Enka, Meysu, Soyak, İMSA gibi şirketlerin birikmiş prim borçları 10'larca trilyona varıyor. Yine devlet kuruluşları olan Sümerbank, Türkiye Gemi Sanayi, TCDD, Et-Balık, SİDAŞ gibi kuruluşların da birikmiş prim borçları ödenmiyor. Örneğin bir devlet kuruluşu olan Ak-santaş'ın SSK'ya borcu 561.3 milyar, gemi sanayinin 624.1 milyar liradır.

Peki devlet niçin borcunu ödemiyor, parası mı yok? Sömürgeci kirli savaşa trilyonlar aktılıyor. Horzumlara, Civanlara, Bezmenlere trilyonlar peşkeş çekiliyor. MHP'li katil sürülerine örtülü ödenekler hortumlanıyor. Sermaye devleti borcunu ödemiyor, çünkü SSK çalışanlara hizmet veren bir kuruluş. Çünkü SSK'yı yağmalamak istiyorlar.

SSK'nın devletin üstünde bir kambura dönüştüğünü söylüyorlar. Yine yalan söylüyorlar. SSK'nın gelirleri işçi ücretlerinden kesilen primlerdir. Kapitalist devlet ve sermayedarlar çalışanların ücretlerinden prim kestikleri halde bunu SSK'ya ödemiyorlar. Üstelik batık banka ve şirketlerde çalışanların sayısal güvenlik harcamaları da SSK'ya ödetiliyor. Özer Çiller'in batırıldığı İstanbul Bankası SSK'nın 18 trilyonluk harcamada bulunmasına neden oldu. Oysa Özer Çiller çaldığı paralarla devasa

bir servet edindi.

Tüm bu çalıp çırpmalara, hile ve hokkabazlıklara rağmen SSK 1994 yılına kadar zarar etmeyen bir kuruluştur. Örneğin SSK 1993'te 9 trilyon 646 milyar kâr etmiştir. Ki buna gecikme zammı dahil prim alacağı olan 32 trilyon 589 milyar lira dahil değildir. 1994 yılında gelir fazlası ise 36 trilyon liradır. Peki ne oldu da '95 yılında SSK zarar eden bir kuruluş oldu? Nedeni gayet açık. İMF, SSK'nın özelleştirilmesini emretmişti. Sermaye SSK'yı özelleştirmeyi gündeme almıştı. Bunu işçilere sessizce kabul ettirmesi için de SSK'nın zarar etmesi gerekiyordu.

Tüm bu gerçekler bir yana, SSK'yı devletin kendisi yönetiyor. 7 kişilik SSK yönetiminin 4'ü hükümet görevlisi, 1'i işverendir. Demek ki SSK'yı zarar ettiren de burjuva yönetimidir. Özelleştirme borozanı Yeni Yüzyıl gazetesi bile bunu itiraf etmek zorunda kalıyor. Önce planlı bir biçimde SSK'yı batırdılar, şimdi de "batıyor" diye çığırkanlık yapıyorlar. Suçlarının faturasını işçilere ödetmeye çalışıyorlar.

(...)

Sosyal devlet yalanı yırtılıyor; devlet sermayenin çiplak zor aygıtıdır

Sermayenin yeni saldırı paketi iktisadi ve sosyal olduğu kadar siyasaldır da. Tüm demokratik hakların gaspı, süreklileştirilmiş sıkıyönetim, iç savaş koşullarının ilanı demek olan Yeni İller İdaresi Yasa Tasarısı'nın SSK'nın yağmalanması ve Mezarda Emeklilik Yasası'yla aynı döneme denk getirilmesi hiç de tesadüf değildir.

İşçiler bu yasaya dikkatle bakın. Yasa esasta size yöneliktir. Düzen, söz konusu yasayla hak aramanın tüm yollarını kapatıyor. Valiler her türlü yetkiyle donatılıyor. Suç çetesi polis, jandarma ve MIT tüm dizginlerinden kurtarılıyor. Toplantı ve gösteri yasak. İşçi grevleri "kamu çıkarı" adı altında valilikçe yasaklanabiliyor. Ve buna hiç bir itiraz hakkı tanınmıyor. Valiler sendikaları kapatabiliyor, sendikacıları tutuklama emri verebiliyor. İşçi grevi ya da

eylemi "kamu güvenliğine aykırıdır" denilerek "terör eylemi" ilan ediliyor. Böylelikle katil polis sürülerinin grevleri şiddetle bastırması, işçilerin hak alma eylemlerini terörle dağıtması yasal dayanağa kavuşturuluyor. Dikkat ediniz. Burjuvazi tüm

bu uygulamak için yasanın yürürlüğe girmesini beklemiyor. Bu yasa fiilen uygulanıyor. Hak arayan Çukobirlik işçilerinin üzerine polis ve jandarma sürülüyor. Sertek işçileri sendikaya üye oldukları için polis tarafından kuşatılıp tehdit ve zorla dağıtılıyorlar.

Kağıthane Özbek işçilerine her türlü zorbalık uygulanıyor. İkitelli Özbek işçileri yemektan zehirlendikleri halde hastaneye değil polis karakoluna çekiliyor. Telgraf çekmek isteyen İHD yöneticileri ve avukatlar polis copları altında işkence odalarına alınıyor. Kaybedilen yakınlarını arayan aileler emniyetin terör timi tarafından işkence tezgahına çekiliyor. Bakanlığa çelenk bırakmaya giden CHP Ankara İl yöneticileri bile coptan geçiriliyor. Emek Partisi yöneticileri ve üyeleri en doğal yasal haklarını kullandıkları halde, üzerlerine binlerce polis salınarak sokak ortasında linç edilircesine dövülüyor. Ardından polisler, "leşlerini toplayabilirsiniz" diyerek dalga geçiyor. Yetkili bakanı, bu durum karşısında "isabet olmuş" diyerek küstahlaşıyor. HA-DEP yöneticileri geceyarısı operasyonu ile toplanıp işkence tezgahından geçiriliyor. Gencecik çocuklar sokak ortasında kurşunlanıyor.

Kısacası, İller İdaresi Yasası tüm bu vahşeti resmileştirme operasyonudur. Düzenin hedefi son derece açıktır: Teslim almak ya da şiddet yoluyla ezmek.

İşçi sınıfı, emekçiler, sömürü, baskı ve zulüm altında inleyen insanlar bu vahşete, bu derebeylik sultasına, aşağılanma ve horlanmaya layık değildir, olmamalıdır.

Özelleştirme değil, toplumsallaştırma!

İşçilere deniyor ki, "özelleştirilsin ama şu şirket değil, öteki alsın", "özelleştirilsin ama sendikalar alsın", "özelleştirilsin ama işçiler alsın".

Patronun kim olacağıyla ilgilenmek işçilerin işi olamaz. Koltuğa kimin oturacağı sermaye çevreleri arasındaki it dalaşıdır. Sermaye bu sahtekarlıkla işçileri peşinen SSK'nın yağmalanmasına rıza göstermiş sayıyor. Sonra da işçileri aralarındaki kemik kavgasına alet etmek istiyor.

İşçi sınıfının tutumu "parasız sağlık, si-gorta, eğitim, konut, hizmet vb. haktır, özelleştirilemez!" şiarında saklıdır. İşçi sınıfının çıkarı özelleştirmede değil, tüm özel mülkiyetin toplumsallaştırılmasındadır. İktidar erkinin işçi sınıfına devredilmesindedir. İnsanın insan üzerindeki sömürü ve baskısının son bulmasındadır. Bunun dışındaki her çözüm işçilerin sınıfsal çıkarlarına aykırıdır, kabul edilemez.

Eğitim-Sen Genel Kurulu Kavgaya Kızıştıkça Saflar Netleşiyor

Eğitim-Sen Genel Kurulunda SY. Kızıl Bayrak'ın dağıttığı bildiriden;

Arkadaşlar!

Sermayenin saldırılarının kapsam ve içeriğine bakıldığında, bunları tek alandan değil püskürtmek, göğüslemenin bile mümkün olmadığı açıkça görülecektir. Ne tek başına eğitim emekçileri, ne de sadece kamu çalışanları saldırıların tek hedefi olmadığına göre hedef tahtasına alınan tüm ücretli emekçilerin mücadele birliğini sağlamak zorunludur. Yakın geçmişte dilimizden düşürmediğimiz "*İşçi-Memur Elele, Genel Greve!*" şiarı yeniden yükseltilmeli, hayata geçirmek için de herkes üzerine düşeni yapmalıdır.

Öyleyse bu kurultay, işçi sınıfı ve tüm emekçilerin mücadele birliğine bir çağrı olmalı, bunu örgütlemenin yol ve yöntemlerini geliştirmelidir.

Eğitim emekçileri olarak

saldırıların genelinden payımıza düşeni aldığımız gibi, çok özel saldırılarla karşı karşıya olduğumuz da açıktır. Bizler, tüm emek cephesine yönelik özel eğitim saldırısının aletleri haline getirilmek isteniyoruz. Emekçi çocuklarının burjuva ideolojisiyle kuşatılıp çürütülmesinin aletleri haline getirilmek isteniyoruz.

Nihayet kendimiz de burjuva ideolojisiyle çürütülmek, düşürülmek isteniyoruz. Oysa bizim örgütlü mücadele geleneğimiz sistemin aleti olmayı reddeder. Türkiye Öğretmenler Sendikası TÖS'ün Devrimci Eğitim Şurası / Sonuç Bildirgesi'ni anımsayın. Faşist bir sistemde demokratik bir eğitimin olanaksız olduğunu belirten bu bildirge, "*Devrim için eğitim!*" çağrısıyla sonuçlanıyordu.

Demek ki bu kurultay, eğitimin özelleştirilmesine karşı başta eğitim emekçileri, öğrenciler ve öğrenci velileri olmak üzere tüm ezilen emekçi kesimlerinden oluşan en geniş mücadele birliğini sağlamak için karar almaktadır. Kendimizin ve çocuklarımızın geleceğini karartan bu saldırıları

bugünden göğüslemenin ve geri püskürtmenin kararlılığıyla çıkmalıyız kurultaydan.

(...)

Gelinen aşamada görev yalnızca kendi dar ekonomik-sosyal haklarımız uğruna mücadele vermek olamaz. Sermayenin faşist terörü karşısına çıkmadan, mücadelenin oklarını bu iğrenç sisteme çevirmeden, mücadele yükselten diğer ezilen emekçi kesimlerle birlik olmadan ne kalıcı bir kazanım elde edilebilir. Ne de toplumun tümüyle sermayenin terörüyle zapturap altına alınması engellenebilir. Alanları terketmemeli, mücadelemizi devrimci-militan bir çizgide örgütlemeliyiz!

Kuşkusuz, bunları gerçekleştirebilmek için, bu kurultay, örgütümüzün yönetimine kavgada kararlı unsurları

getirerek sonuçlanmalıdır. Devrimci ve sosyalist kamu çalışanları olarak Türk-İş'in sınıf ihanetçi geleneğinden aşırımlı burjuva ayak oyunları ile yönetim pazarlıklarını reddediyoruz. Tüm delegelere geçmişle yöneticiliği hakeden arkadaşlarımızı n seçilmesi için açık çağrı yapıyoruz.

Unutmamamız gerekir ki, önümüzdeki dönem zorlu bir dönemdir. Zoru göğüsleme niyet ve kapasitesinde olanların hareketin başına geçmesi, önünü açması gerekmektedir. Yıllardır mücadelesini verdığımız grevli-toplu sözleşmeli sendika hakkının elde edilmesi de, saldırıların göğüslenip püskürtülmesi de bundan böyle daha sert bir kavgayı gerektirmektedir. Devrimci kamu çalışanları, sendikalarımızın ilk kuruluş yıllarında olduğu gibi, kavganın en önünde yer almaya ve saldırıları en önce göğüslemeye hazır dırlar.

**Kaholsun Ücretli Kölelik Düzeni!
Yaşasın Sosyalizm!**

Sosyalist Kamu Çalışanları

Eğitim-Sen II. Olağan Genel Kurulu, diğer pek çok şeyin yanı sıra, son derece önemli bir gerçeğin altına kalın bir çizgi çekti: **Sınıf mücadelesi keskinleştikçe saflar netleşir...**

Öncesi bir yana, 3 günlük kongre boyunca süren ve seçimi üçüncü günün akşam saatlerine kadar sarkıtan kulisler sonunda, reformizmle devrimcilik, bu sendika tarihinde ilk kez bu kadar net bir biçimde ayrıştı. 4-3-2 sandalye paylaşımıyla tek liste çıkararak ÖDP, Eğitim-İş kanadı (sosyal demokratlar) ve EP'ten oluşma reformist blok, devrimcilerin zaaflarını da sonuna kadar kullanarak, gücünü artırdı. Hakimiyetini garantiledi.

Çıkar birliği üzerine de inşa etse, reformizmin başarabildiği bu yanyana duruş ne yazık ki devrimci siyasetler cephesinde gereğince gerçekleştirilemedi. ÖDP ile anlaşamayan yurtseverler devrimcilerle bir güç birliği oluşturmaktansa, kongreyi terketmeyi tercih ettiler. Kimi devrimci siyasetler, önce reformistlerle, oradan bir şey elde edemeyeceklerini gördükten sonra da devrimcilerle görüşmeyi tercih etti. Ya da zorunda kaldı. Reformistlerin, gerek yurtseverlerle, gerekse de "bazı" devrimci çerelerle kulisleri, sadece devrimci güçleri bölüp zayıflatmaya yaradı. Bu öylesine bir zayıflıktı ki, bir yandan reformizme karşı devrimci bir güç birliği çalışması yürüten bu aynı çevreler, diğer yandan bu kongrede kalkıp, "Elele vermeliyiz, birlikte mücadele etmeliyiz. Siz bizi sevmesiniz de biz sizi seviyoruz. Çünkü siz halksınız." türünden bir yalpalama içine girebildiler.

Gene de, bütün yalpalamalara rağmen, devrimci siyasetler artık birlikte davranmaktan kaçınmazlardı, kaçınmadılar da. Sonuçta onlar da ortak bir listeye girdiler seçime. Ama bu "birlik", bilinçli bir çaba ve kararlı bir tavır

ürünü olmaktan ziyade, özellikle bazı "ara akımlar" açısından, reformizm tarafından dışlanmak gibi bir maddi zorunluluğun ürünü oldu. Hiç olmazsa bu acı deneyimlerin ardından bundan sonraki süreçte devrimci siyasetlerin daha kararlı ve bilinçli bir tarzda yanyana durmayı öğrenmiş olmalarını ummak gerekiyor. Reformizmin güç ve etkinliğini kırarak kitle mücadelesinin önünü açmak için bugün devrimcilerin atması gereken ilk adım budur çünkü. Eğer devrimci kamu çalışanları bu konuda kararlı ve sağlam bir ilk adımı zamanında atabilir ve bu kararı somut politika alanına samimi biçimde yansıtırsa reformizmin güç ve etkinliğini kırmak çok da güç bir iş olmayacaktır.

Bütün alanlar için olduğu kadar, kamu çalışanları açısından da gerekli ve acil olan böyle bir güç birliğini sermayenin saldırılarıdır. Açık ki, böylesine kapsamlı saldırıların göğüslenmesi "yasalci-icazetçi", kısaca reformist sendikal anlayışlarla mümkün değildir. Kitleleri daha sert, daha sıcak mücadelelere hazırlamak gerekiyor. Mücadelenin önünü açacak, gelişmesine ve yükselmesine olanak tanıyacak kanalları yaratmak gerekiyor.

Bu kongrede bir kez daha diskalifiye olan devrimci eğitim emekçilerini önümüzdeki süreçte yöneticilikten çok daha ağır görevler bekliyor. Bu görevi onlara, sendika yöneticiliği değil, devrimcilikleri yüklüyor. Yönetimde oldukları taktirde de kaçınmayacakları temel siyasal görevleri bulunuyor. Bu görev mücadelenin tabandan örgütlenmesidir. İşyeri örgütlenmelerinin hayata geçirilmesi, hem bugün hem de gelecekte mücadelenin temel dayanaklarının yaratılması anlamına gelecektir. Bu görevin bir başka gerekliliği de, daha güçlü bir devrimci çalışmanın daha devrimci bir kitle mücadelesi zemininde yükseltilmesi

Sermayenin Saldırılarını Püskürtmek İçin Mücadeleye!

"Arkasızlar!" İsviçre'deki Türk Kamu-Sen buğün bir işçi...
Aslında bu emekçilerin örgütlenmesi ve mücadeleleri...
Sınıf mücadelesi...
Kamu çalışanları...
Eğitim emekçileri...
Devrimci mücadele...
Sosyalizm...
Kızıl Bayrak...

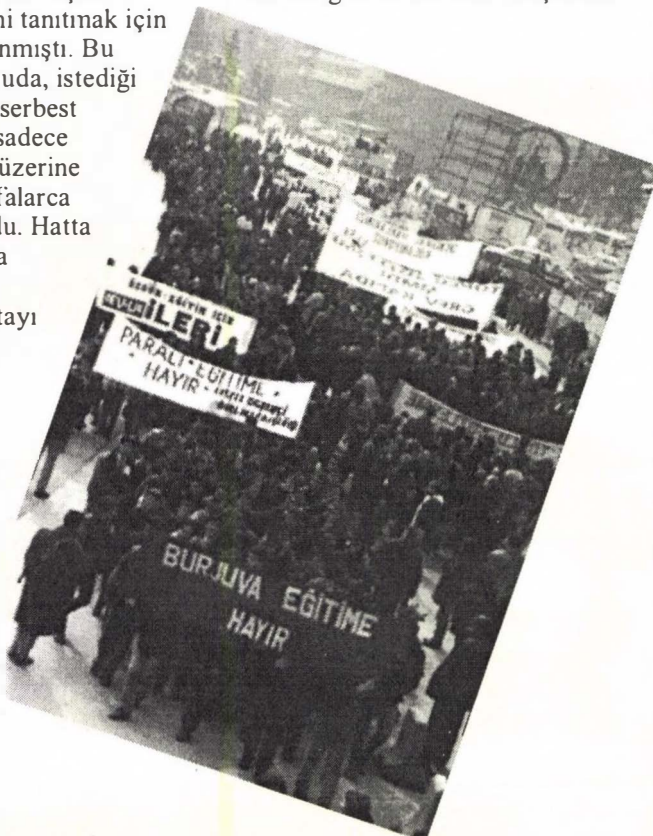
gerçeğidir. Ama kuşkusuz bu görevlerin hakkıyla yerine getirilebilmesi, bir kez daha güçlerin yanyana, omuz omuza konumlandırılmasıyla mümkün olacaktır.

Reformizmin kongre üzerindeki oyunlarından biri de, bu kanattan konuşmacıların ifadelerinde gösterdiği kendini. "Hareketteki tıkanma"dan en fazla söz eden ne gariptir ki bu baylar oldu. Öyle ki, dışarıdan bir izleyicinin, muhalefet kim, iktidar kim anlaması mümkün değildi. Bir dönem, iki dönem ağırlıklı olarak yönetimde kalanlar, muhalefettekilerden daha sıkı eleştirmen kesildi. Güçlü bir eleştiriyi yüklenilmediği koşullarda özelleştireci vermek yükümlülüğünden böylece sıyrılmaya çalıştılar. Sıyrıldılar da.

Bütün bu olumsuzluklar içinde yaşanan bir tek olay, eğitim emekçilerinin yüzünü ağartmaya yetecek bir güç ve anlamdaydı. Kongrenin ilk günü konuk olarak konuşan bir tutsak anasının destek çağrısı olması gereken yansıyı buldu. Kurultay tutsak yakınlarının eylemine destek verebilmek için toplantıyı erken bitirme kararı aldı. Ve siyasi tutsaklar üzerindeki teröre karşı çıkan, destek veren eğitim emekçileri eylem yerine gittiler. Bu eyleme yönelik polis vahşetini izleyenler, ertesi gün kimi eğitim emekçilerinin aksayarak, kiminin kafası sarılı durumda kongreye geldiğini tahmin edecektir.

Son aylarda gerçekleşen pek çok kongrenin ruhsuz havasından, Eğitim-Sen Genel Kurulu'nda neredeyse eser yoktu. Sloganlar, alkışlı destek veya protestolar ortamı canlı tutmaya yetti. Zaten kulislerin yarattığı gerilim, delegelerin uykusunu kaçırarak derecelere çoktan yükselmişti. Bu canlılığın da etkisiyle, konuşmalar delegelerin büyük çoğunluğu tarafından izlendi. İkinci günün gündemi olan Dilek ve Temenniler bölümünde konuşmacıların büyük çoğunluğu saldırılardan ve göğüslenmesi gereğinden dem vurdu. Üçüncü gün adaylara kendini tanıtmak için konuşma hakkı tanınmıştı. Bu hakkını istediği konuda, istediği tarzda kullanmakta serbest olması gerekirken, sadece kendisini tanıtmaya üzerine divan tarafından defalarca uyarılan adaylar oldu. Hatta konuşması alkışlarla boğulmak istendi.

Sözlerine, kurultayı

anadilinde selamlayarak başlayan Kürdistanlı bir delegenin konuşmasını sık sık kesen kitle, "Yaşasın Halkların Kardeşliği!" sloganını yükseltti. Bu konuşma kurultayın en politik konuşmasıydı. Emekçi kesime yönelik saldırılardan, sömürgeci savaştan, cezaevlerindeki duruma kadar pek çok konuyu ele alan konuşma, arada sendikal mücadeleye de değiniyordu. Oysa konuşmacılar, genel olarak sendikal mücadeleyi ele alan sözlerinde geçerken siyasal soruna da değiniyorlardı. Divanın ve kimi üyelerin uyarılarıyla protestolarına uğrayan konuşmacı sözlerini ara vermeden sonuna kadar sürdürdü.

Devrimci çalışmanın zayıf olduğu kongreye sosyalist eğitim emekçileri bir bildiriyle müdahale ettiler. Fakat sağlıklı bir zeminde yürütülmeyen kulis faaliyetlerine katılmadılar. Devrimci güç birliğinin işletilmesi girişimleri kulis duvarlarına çarparak geri döndü. Daha sonra devrimci güç birliği adıyla çıkarılan liste ise bu yönlü merkezi çalışmanın değil, tamamıyla seçimlere yönelik bir taktiğin ürünü oldu. Zaten, yakın zamanda çalışmaya terkedenlerden, bu çalışmaya hiç katılmayanlara kadar geniş bir yelpaze oluşturulmasına rağmen, başından bu yana çalışmanın merkezinde yer alan sosyalist kamu çalışanlarının bulunmaması, listenin niteliğini ortaya sermektedir.

Kızıl Bayrak olarak cezaevleriyle ilgili bildiri dağıttığımız kongrede bir de stand açtık. Gazete ve kitaplarımızı sergilediğimiz standımız, Öğretmen Dünyası, Yeniden vb. türünden reformist yayınlarla ticari kitap satışlarının arasında neredeyse tek devrimci yayın sergisiydi. Sınırlı bir satışa rağmen ilgi çok kötü değildi. Bu tür sergilerde devrimcilerin tek hedefi satış miktarı olamayacağına göre stand açmaktan kaçınmamak gerekiyor. Her mevzi gibi konrelerin de devrimleştirilmesi uygun olan bütün araçlar kullanılmasına bağlı. Konuşmalar, sloganlar, yayınlar, bildiriler, önergeler, kararlar vb.'dir bir kongrenin havasını oluşturan.

Nasıl Bir Sendika? Nasıl Bir Sendikal Birlik?

Kamu çalışanları hareketinde,"sendikal birlik" sürecinin son aşamaları tamamlanmak üzere. Bilindiği üzere bu süreç KESK tarafından yukarıdan dayatılmıştı harekete. Sadece kamu çalışanlarının birliğine değil, tüm ücretli emekçilerin birliği fikrine son derece açık olan bir kitledir kamu çalışanları. Hareketin daha ilk yıllarında şiarlaştığı "İşçi-Memur Elele, Genel Greve!" sloganının ne kadar yaygınlaşıp yükseldiği gözönüne alınırsa, en geniş mücadele ve örgütlenme birliğini yaratmak için her türlü çabayı göstermenin gereği de o kadar anlaşılır olacaktır.

Bu açık gerekliliğe rağmen "dayatma"dan söz etmek, dolayısıyla bir olumsuzluğa işaret etmek bir çelişki gibi görülebilir. Ama buradaki dayatma sözcüğü, birliğin kendi içinde olumsuzluğunu ifade etmiyor. Mevcut birlik anlayış ve uygulamalarının yarattığı/yaratacağı risklere işaret etmeye çalışıyor. Tabanı dışlayan, taban inisiyatifini tanımayan hiç bir "birlik" çalışmasının bu tür risklerden kaçınması olanaklı değildir.

Sendikalar en geniş sınıf kitlelerini örgütlenme anlamında en geniş birliklerdir. Bu nedenle "bir iş kolunda tek sendika, bir ülkede tek konfederasyon" ilkesi, sınıf mücadelesinin bir ürünü ve kazanımı olarak ifade edilir. Fakat burada söz konusu olan ne ülkedeki sendikal yasaların ve ne de sendika yönetimlerine hakim anlayışların zorlaması değildir. Hatta yasalar bu konuda tam tersini de dayatsa, birlik sınıf çıkarlarının gereği olarak savunulmalı ve hayata geçirilmelidir. Bunu savunacak ve hayata geçirecek olan ise bizzat sınıfın kendisidir. Mücadele birliğidir. Sınıf kitlelerinin mücadeleyle kazanmadığı bir "birlik" in sınıfın çıkarlarını ifade etmekten ne kadar uzak kalabileceğini, Türkiye işçi sınıfının mücadele tarihi defalarca kanıtlamıştır. Hatta "çıkarlarını ifade etmek" şöyle dursun, sınıf ihanetinin ifadesi olabileceğini de...

'80 darbesi DİSK'i kapatmış, Türk-İş'i "tek ülkede tek konfederasyon" olarak bırakarak, "sınıfın en geniş birliği"ni gerçekleştirmişti. Sınıf tarafından geri püskürtülemezlikle birlikte, o gün de gönüllü olarak kabul edilmeyen, onaylanmayan "Türk-İş'te birlik" in sınıf hareketini bölmek, dizginlemek, dağıtmak konusunda ne denli ustalıklı işletildiği görüldü. Türk-İş'in "mücadele birliği" değil, bir ihanet birliği olarak faaliyet gösterdiği geçen 16 yılda iyice açığa çıktı.

Kamu çalışanları hareketi,

kendisinden önceki bütün mücadele deneyimlerinden gerekli dersleri çıkarmalıdır. Bunun için ise, "Nasıl bir birlik?" sorusunu, "Nasıl bir sendika?" sorusuyla birlikte ele almak, birlikte yanıtlamak gerekmektedir.

Eğer Eğitim-İş, Genel Sağlık-İş, Türk Kamu Sen örneklerinde olduğu gibi kuruluş amacı ve işleyişiyle bile kitle mücadelesini dışlayan bir yapıysa söz konusu olan, alanda kaç sendika bulunduğu fazla bir önem taşımayacaktır kuşkusuz. Nitekim yukarıda sayılan sendikaların tabelacılık bile yapamadığı koşullarda, aynı alanda örgütlenen Eğitim-Sen, Tüm Sağlık-Sen vb., mücadele sürecinde hızla kitleselleşiyorlardı. "En geniş mücadele birliği"ni mücadelenin gücüyle örgütüyorlardı. Temmuz ve Aralık eylemlerinde onbinlerce kamu çalışanı bu sendikaların çağrısıyla "sokağa-eyleme-greve" çıkıyordu.

Kamu çalışanları da içinde olmak üzere, tüm ücretli emekçilere yönelik saldırıların, hak gasplarının yoğunlaştırıldığı, ücretli kölelik zincirlerinin daha da sağlamlaştırılmaya çalışıldığı günümüzde "Hak Verilmez Alınır!" şiarını dünden daha gur haykırmanın zorunluluğu açıktır. Kamu çalışanları sendikal birlik sürecini, tabanın en geniş mücadele birliği olarak hayata geçirmek için çaba göstermelidir. Bunun için, bugün KESK ve bağlı sendika yönetimlerine hakim "yasalcı-icazetçi" anlayışları mahkum eden bir mücadele hattında ısrar etmek gerekir. Bunun garantisi olacak taban örgütlenmelerini hızla yaratmak, varolanları geliştirip-güçlendirmek gerekir. Bugün, bırakın yeni haklar almayı, elimizdekileri korumak için bile tavizsiz bir kavga yürütmek zorunludur. Gerçek kazanımlar elde etmenin yolu, yalnızca ekonomik-demokratik sorunlar ve alanın özgül talepleri çerçevesinde değil, tüm ezilen emekçi kitleleri ilgilendiren sorunları da kapsayan politik-militan bir mücadele çizgisi tutumaktan geçmektedir. Sokaklar terkedilmemeli, zaptedilmelidir.

Faşist rejimin kudurganlığı artıyor

Saldırıya karşı birleşik direniş!

Son günlerin olayları faşist rejimin kudurganlığının yeni bir düzeye çıktığını gösteriyor. 1 Mayıs'ın ardından başlatılan çok yönlü genel saldırının yeni bir aşamasıdır bu. Bu yeni aşamanın kendine özgü yanı rejimin etkili silahını devreye sokmasıdır. Bu, dizginsiz ve iğrenç bir kampanya haline dönüştürülen şovenizm histerisidir. Genelkurmayın doğrudan yönettiği bu kampanya, medya aracılığıyla körüklenmekte, açık-gizli, resmi-sivil tüm faşist odaklarca uygulanmaktadır. Faşist rejim 1 Mayıs'tan beri sürdürdüğü genel saldırıyı, bu son hamle ile açık bir üstünlüğe bağlamak niyetindedir. Şovenizm histerisinin yarattığı uygun zeminde dizginsiz bir terörle devrimci ve ilerici güçleri etkisizleştirmeyi, hak mücadeleleri yürüten yığınları sindirmeyi ve teslim almayı amaçlamaktadır. Tüm toz-dumanın gerisinde böyle bir özel hesap vardır. Bu hesabı bozmak, saldırıyı doğru politikalarla ve militan bir direniş çizgisiyle göğüslemek günün en acil, en yakıcı görevi durumundadır.

24 Aralık erken genel seçimleri, sermaye için politik cephede bir görüntü ve dolayısıyla bir güç yenilenmesi girişimiydi. İşçi sınıfı ve emekçilere yönelik kapsamlı bir yeni saldırı için bir ön hazırlıktı bu. Yenilenmiş parlamentodan çıkarılacak yeni bir hükümetle taze bir cereyan yaratılacak, uygulanmak üzere bekletilen saldırı paketi bu ortamda açılacaktı. Beklenen gerçekleşmedi; seçimler ortaya eskisinden daha kötü bir parlamento bileşimi çıkardı. Burjuva politika sahnesindeki müzmin kriz daha karmaşık bir hal aldı.

Bu karışık tablonun içinden tek elci sermayenin kesin istemi ve Genelkurmayın özel zoruyla yeni bir saldırı için en uygun hükümet modeli olarak ANAYOL bulunup çıkarıldı. Fakat kısa ömürlü bu hükümet kendi içinde başlattığı yolsuzluk ve hırsızlık dosyaları savaşıyla burjuva politika sahnesindeki kokuşmuşluğun en uç düzeyde açığa çıkmasına vesile olmaktan öteye gidemedi. Parlatılmanın tümünden işlevsizleşmesi, iç ve dış politika icraatının daha kaba bir biçimde MGK'nın elinde toplanması, rejimin açık bir politik zaafı olarak kendini gösterdi. Bu kuşkusuz işçi sınıfına, emekçi kitlelere ve halka yönelik çok yönlü saldırının hızını kesmedi. Fakat yine de, özellikle biriken sorunlarla kapsamı gitgide ağırlaşan yeni bir IMF paketinin toplu olarak açılmasını zora soktu. Özelleştirmeler, zamlar, tensikatlar, bütün hızıyla sürdüğü halde, daha radikal tedbirler içeren yeni bir IMF paketi bunun sorumluluğunu üstlenecek uygun bir hükümet için hala hazır bekletiliyor.

Öte yandan, seçimlerin hemen ardından devrimci ve emekçi hareketi peşpeşe bazı yeni politik çıkışlar yaptı. Yılın başında zindanlara yöneltilen saldırı kararlı bir direnişle püskürtüldü. M. Göktepe'nin öldürülmesi büyük bir anti-faşist protesto gösterisine neden oldu ve polislin gerçek yüzünün açığa çıkmasında önemli bir rol oynadı. Şubat'ta öğrenci hareketinin büyük çıkışı yaşandı. Harçlara karşı başlayan protestolar hızla militan kitlesel bir karakter kazandı ve eğitimde

özelleştirmeye karşı bir harekete dönüştü. Bu, yılların durgunluğu içindeki öğrenci hareketinde önemli bir politik sıçramaydı. Mart ayında başlayarak yeni bir çıkışı bu kez kamu çalışanları hareketi yaptı. Nisan ayı içindeki eylemlere geniş bir memur kitlesi katıldı. 14 Nisan eylemleri memur hareketinin politik karakter ve militan tutum bakımından en ileri düzeyini oluşturdu. Ve nihayet, İstanbul'daki görkemli 1 Mayıs kutlaması, kitle hareketindeki bu politik çıkışların üzerine geldi ve onların en ileri noktası oldu. Sermaye cephesi İstanbul'da yüzünü aşkın bir kitlenin katıldığı bu görkemli gösteride yalnızca kitlelerin düzene öfkelerini ve mücadele kararlılığını değil, fakat aynı zamanda devrimci örgütlerin güç ve etkinliğini de yeterli açıklıkta gördü. Kitle hareketindeki gelişme ile örgütlü devrimci hareketteki güçlenmenin organik bir bütünlük oluşturduğu görüldü.

Bu tablo MGK yönetimindeki düzen cephesini harekete geçirdi. 1 Mayıs'ta belli bir başarıyla gerçekleştirdikleri provokasyonla elde ettikleri atmosfer, saldırının 1 Mayıs'ın hemen ardından başlatılmasını kolaylaştırdı. Sermaye medyasının oluşturduğu zemin üzerinde devlet karşı saldırıya geçti. Zindanlar hedef tahtasına oturtuldu. Sokak eylemlerine, hak arama doğrultusundaki en meşru çıkışlara azgın bir polis terörüyle yanıt verildi. Yüzlerce insan sık sık gözaltına alındı. Bu bir tür fiili sıkıyönetimdi.

Fakat medya tarafından alçakça bir propagandayla desteklenen bu saldırılara rağmen devlet açık bir üstünlük sağlayamadı. Çıplak zorun bu kaba devreye sokulduğu devletin gücünün değil, aczinin bir göstergesiydi. Onu bu acze devrim cephesinin ve yığınların direnme kararlılığı itiyordu. Arzuladığı türden bir denetimi sağlayabilmek için çıplak zoru en kaba biçimde sergilemek zorunda kalıyordu. Bu ise rejimin gerçek kimliğini açığa çıkarıyor, onun teşhirini kolaylaştırıyordu. Cezaevlerini teslim almaya yönelik saldırının binlerce devrimci tutsağın kararlı direniş duvarına çarpması, faşist rejime işinin ne kadar güç olduğunu, çatışmanın bu en kritik cephesi üzerinden somut olarak göstermiş durumdaydı.

HADEP Kongresi'ndeki "bayrak olayı" bahane edilerek ülke çapında başlatılan şovenist kampanya bu ortamın üzerine geldi. Bu, faşist rejim için, durumu kendi lehine değiştirmek için yapılan yeni bir çıkış oldu. Sermaye şimdi en iğrenç kartını oynuyor. Bu, yığınların ulusal duygularının en ikiyüzlü biçimde ve en aşağılık hesaplarla kışkırtılıp istismar edilmesidir. Dünyanın emperyalist efendilerine uşaklık edenler, Türkiye'yi her açıdan ABD emperyalizmine peşpeşe çekenler, ulusal çıkar ve değer adına ne varsa on yıllardır emperyalist ağababalarının ayaklarının altına serenenler, bugün kalkıp her türlü ulusal haktan zorla yoksun bıraktıkları Kürt halkı karşısında "ulusal gurur" oyununu oynuyorlar. Daha doğrusu Türk halkını bu oyuna alet ederek sersemletmek, yarattıkları şoven toz-duman dalgası içinde toplumu arzuladıkları türden bir cendere içine sokmak istiyorlar.

Şovenizm histerisinin uygun ortamında çıplak zora, teröre, cinayetlere, infazlara, işkenceye belli bir meşruluk kazandırmak istiyorlar. Bayrak olayının hemen ardından üç HADEP'liyi alçakça kurşunlamaları, EP taraftarlarının barışçıl eylemine başkent'in göbeğinde en vahşi biçimde saldırmaları bunu gösteriyor. Çok özel tarzda yarattıkları bu ortamı koruyabilirlerse, pervasız saldırıları yeni boyutlara çıkararak sürdürecekler.

Ne var ki, bu oyunu sürdürmek hiç de sandıkları kadar kolay değildir. Toplumun devrimci ve ilerici güçleri bu alçakça oyunu bozmak için gerekli kararlılıkla direneceklerini şimdiden belli etmiş durumdadır. Yarattıkları ortamın basıncına rağmen HADEP için dile getirilen ilerici dayanışma bunun göstergesidir. Bugün devrimci ve ilerici güçlerin önünde, faşizmin şovenist kampanyasına karşı "Yaşasın halkların kardeşliği!" şiarını yükseltmek, Kürt halkının meşru ulusal istemlerini her zamankinden daha büyük bir kararlılıkla savunmak ve Kürt halkını hedef alan sömürgeci kirli savaşa karşı her zamankinden daha etkin bir mücadele yürütmek görevleri durmaktadır. Faşist rejimin topluma egemen kılmaya çalıştığı şovenist histeriyeye verilecek en iyi ve en acil yanıt budur.

Faşist sermaye rejiminin hesaplarını bozmak için koşullar fazlasıyla uygundur. Sermaye düzeni iç ve dış politikada gitgide daha çok bir batağa saplanmaktadır. İçerideki azgın işçi-emekçi düşmanı uygulama ve politikalara, dışarıda ABD-İsrail eksenine dayalı ve bölge halklarına düşman bir saldırgan politika eşlik etmektedir. Ağırlaşan iktisadi ve toplumsal sorunlara sermayenin hiçbir çözümü yoktur. Yıllardır yapılan ve halen yapılmakta olan faturayı işçi sınıfına ve emekçilere ödeterek günü kurtarmaktan ibarettir. Buna karşı oluşan toplumsal tepki ise, partiler düzeninin iflasıyla birlikte, artık gitgide daha geniş bir biçimde çıplak zor ile karşılanmaktadır. Kürt sorununda kör bir kirli savaşı sürekli tırmandırmak dışında düzenin hiçbir stratejik politikası yoktur. Kürdistan Türk devleti için çoktandır gerçek bir batağa dönüşmüştür. Bu ortamda özel provokasyonlarla tezgahlanan şovenizm histerileri rejime ancak çok kısa süreli soluklanmalar sağlar. Buna bile fırsat vermemek sanıldığı kadar zor değildir. Bu neredeyse tümüyle devrim cephesinin izleyeceği doğru politik tutum ve göstereceği direnme kararlılığına bağlıdır.

Devrimciler bu yeni saldırı dalgasını püskürtebilmek için genel bir direnme kararlılığı ortaya koymanın ötesinde, iki önemli alanda doğru bir politik tutum koymalıdır ortaya.

Bunlardan ilki, çatışmayı devletle devrimci güçler arasında bir hesaplaşma görüntüsünden çıkarmaktır. Bugün bu görüntüyü bizzat devlet çok özel bir tarzda öne çıkarıyor. Cezaevleri, işkence, sokak infazları, kayıplar, devrimci basın üzerindeki baskılar, devrimci örgütlere yönelik operasyonlar vb. alanlar ve sorunlar, bu görüntünün oluşmasını kolaylaştırıyor. Elbetteki

sayılan tüm uygulamalarla devlet örgütlü devrimci hareketi ezmek, böylece işçi sınıfı ve emekçilere yönelik iktisadi ve sosyal saldırılar için yolu düzelmek istiyor. Bugün yeni İMF paketlerinin açılmasının, özelleştirme saldırısının hızlandırılmasının ve toplum yaşamının öteki alanlarına yaymanın, SSK ve öteki sosyal güvenlik kurumlarını dağıtmanın, İller Yasası ile olağanüstü hali ülke geneline yaymanın ve böylece yığınları hak arama mücadelelerinden alıkoymanın önündeki en büyük engel örgütlü devrimci hareket ve onun direnci sayesinde korunan mevzilerdir. Diktatörlük bu güç ve mevzilere saldırarak işçi ve emekçilere yönelik genel saldırı için yol açmak istiyor. Fakat terörü öncü güçler üzerinde yoğunlaştırdığı ölçüde, bu sayede yığınların geniş kesimlerini de bu çatışma onların dışındaymış yanılışına belli bir kolaylıkla itebiliyor.

Bu oyunu bozmanın yolu, yığınların

sorunlarını ve istemlerini eksen alan bir politik çalışma ve mücadeleden kopmamaktır. Daha çok öncü kesimler üzerinde yoğunlaşan faşist devlet terörüne karşı mücadele ile geniş işçi-emekçi yığınlarına yönelen iktisadi ve sosyal saldırılara karşı mücadeleyi birleştirmek, ikisi arasındaki kopmaz bağın yığınlar tarafından anlaşılmasını kolaylaştırmaktır. Faşist teröre ve kirli savaşa karşı teşhir ve ajitasyonu, aynı güçle, özelleştirme saldırısına, tensikatlara, zamlara, sosyal haklara yönelik saldırı hazırlıklarına, yığınların hak arama mücadelesinin önüne konulan yeni yasal engellere karşı teşhir ve ajitasyonla birleştirmektir.

İkinci önemli sorun ise, devrimci kuvvetlerin güç ve eylem birliğini vakit geçirmeksizin gerçekleştirmektir. Devletin bunca azgın baskı ve terörüne rağmen, güç ve olanaklarını gerekli her durum ve zeminde birleştirmeyi hala da başaramamak, bugün devrimci hareketin temel

bir zaafı olmayı sürdürüyor. Faşizmin ve sermayenin saldırılarına karşı direnmekten, bu saldırıları püskürtmekten söz edip de bunu kolaylaştırmanın temel bir koşulu olarak devrimci bir direniş eksenini yaratma görevini savsaklamının anlaşılır hiçbir yanı yoktur.

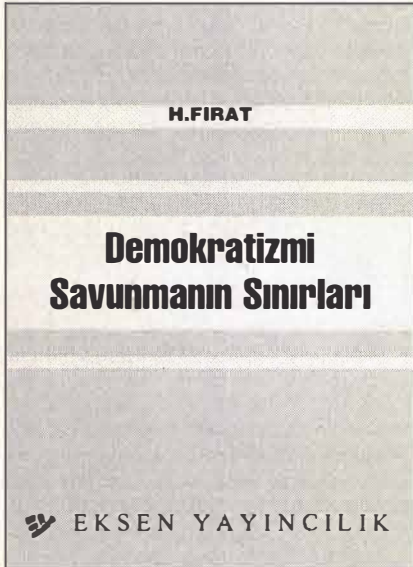
Faşist rejimin son çıkışı bu tür bir birliği en acil bir ihtiyaç, gereklerinden kimsenin kaçamayacağı bir zorunluluk haline getirmiştir. Devrimci parti ve örgütler bunun gerçekleşmesi için gerekli sorumluluğu bir an önce göstermek zorundadırlar. Yığınlarla ve toplumun ilerici kesimlerine direnme çağrısı yapmanın ve kendi çapında buna katkıda bulunmanın yeterli olmadığını, direnişi etkin bir biçimde geliştirebilmenin temel koşullarından birinin de güven ve cesaret veren bir devrimci direniş eksenini oluşturmaktan geçtiğini artık görmek zorundadırlar.

EKİM

EKSEN YAYINCILIK'tan

Demokratizmi Savunmanın Sınırları

H. FIRAT

ISBN-975-7271-10-1
140 000 TL. (KDV dahil.)

Demokratizm ufkunda boğulmuş bu insanların aynı zamanda birer proleter devrim hayranları olduğunu söylemek okuru bir an için şaşırtacaktır. Fakat dediğimiz doğrudur; bunlar proleter devrime öylesine hayrandırlar ki, onu öyle abartır ve idealize ederler ki, tam da bu yolla, onu bir saçmalığa, ulaşılmaz ve erişilmez bir ütopyaya çevirirler. Onlara göre bir proleter devrim, "ilk elden", yalnızca büyük kapitalist mülkiyeti değil fakat tüm kapitalist mülkiyeti, yalnızca büyük sermayeyi değil fakat tüm sermayeyi silip süpüren bir devrimdir. Ve eğer böyle değilse, bir devrim "ilk elden" yalnızca "büyük"lerle işe başlıyorsa, demek ki o, olsa olsa bir demokratik devrim olabilir ancak. Aynı şekilde, onlara göre, bir proleter devrim yalnızca sermayeyi silip süpürmekle, yani yalnızca sosyalist nitelikteki görevlerle yüküzedir; eğer bir devrim, "geçerken" de olsa bir dizi demokratik sorunu da hallediyorsa, bu durumda yine o, olsa olsa bir burjuva demokratik devrim olabilir ancak. ...

... Bu insanlar bilmelidirler ki, burada doktrinerlik, darkafalık, bir şeyi aşırı idealize ederek saçmalığa vardırma vb., vb. vardır ama, proleter devrim üzerine, teorinin ortaya koydukları ve tarihsel deneyimin gösterdikleri ışığında bir kavrayışın zerresi yoktur. Proleter devrimin bu tür bir aşırı abartısı ve idealizasyonu, gerçekte, onu olanaksız kılmaya varır ve tersinden olarak, burjuva demokratik devrime mutlaklaştırılmış bir tarihsel temel yaratmaya hizmet edebilir ancak. Zira bu bakış açısıyla ve "ilk elden" sorununun bu ele alınışıyla, yalnızca Türkiye'de değil, neredeyse tüm kapitalist ülkelerde, demokratik devrim programına bir tarihsel temel var demektir. Modern revizyonizmin "anti-tekel demokratik devrim" temel tezinin anlamı ve işlevi de zaten budur.

İş-Ekmek-Özgürlük Sloganı Üzerine

Liberal Demokratizmin Politik Platformu

H. FIRAT

ISBN-975-7271-11-X
150 000 TL. (KDV dahil.)

İşçi ve emekçilerin acil istemleri bakımından yerinde ve isabetli olan bir şiar, bir parti ya da akımın bu istemleri ve onların ifade bulduğu şiarı ele alışı bakımından tümüyle başka bir anlama gelebilir. Kendiliğindenlik durumu sınıf hareketi için olağan bir görünümdür. Fakat bu kendiliğindenliği alıp kendisi için bir mücadele platformu haline getirmeye kalkacak her parti ya da akım, kendiliğindenlik denilen ve reformizmde ifadesini bulan bir konumun saf temsilcisi olacaktır. İşçilerin ve emekçilerin çalışma ve yaşam koşullarını düzeltmek, demokratik hak ve özgürlükleri kazanmak için verdikleri mücadele tümüyle olağan ve zorunludur. Fakat biliyoruz ki, bu çerçeveyi alıp bundan genel bir mücadele platformu yaratmaya çalışmak, evrensel planda reformizmin tüm tarihsel temelidir. Dolayısıyla, "İş-Ekmek-Özgürlük!" sloganına ilişkin asıl tartışma da, bu sloganın dile getirdiği istemlerin işçi sınıfı hareketinin bugünkü durumu bakımından anlamı değil, fakat kendini bu sloganla özdeşleştiren akımın (ki gerçekte bugünün Türkiye'sinde birden fazla gruptan oluşmaktadır) bu slogan karşısındaki konumudur. Demek oluyor ki, sorun bir pratik istemler sorunu değil, teorik-siyasal perspektifler sorunu. Sınıf hareketinin mevcut durumu ve düzeyiyle ilgili değil, onun "öncü"sü olmak ve ona önderlik etmek iddiasındakilerin ideolojik-politik konumuyla ilgilidir. Demek oluyor ki, sınıf hareketinin bugünkü acil istemleri bakımından son derece masum görünen bu slogan, "İş-Ekmek-Özgürlük!", eğer sınıf hareketine "önderlik" iddiasındaki bir hareketin stratejik perspektiflerini ifade ediyorsa, bu durumda, sınıf hareketinin devrimci gelişmesi ve işçi sınıfının devrimci iktidar mücadelesi önüne kurulmuş reformist bir barikattan başka bir şey değildir.

Eksen Yayıncılık Kitapları

Yeni Fiyatlar

1. Devrimci Demokrasi ve Sosyalizm (TDKP Eleştirisi) 2. Baskı..... 225 000 TL.
2. Modern Revizyonizmin Çöküşü SB ve D. Avrupa Üzerine (Tükendi) .. 450 000 TL.
3. Yakın Geçmiş Genel Bir Bakış ve Platform Taslağı..... 125 000 TL.
4. Devrimci Harekette Reformist Eğilim 300 000 TL.
5. Teori ve Program Sorunları..... 400 000 TL.
6. Dünyada Yeni Düzen ve Ortadoğu (Tükendi) 150 000 TL.
7. Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi . 350 000 TL.
8. Bir Gün Bile Yaşamak, (Roman: Orhan İyiler)..... 950 000 TL.
9. EKİM 1. Genel Konferansı, Değerlendirme ve Kararlar 430 000 TL.
10. ekimler-1, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi (Tükendi) 500 000 TL.
11. ekimler-2, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi 500 000 TL.
12. Solda Tasfiyeciliğin Yeni Dönemi (Tükendi) 250 000 TL.
13. İş Yazışmalar/İş Çatışmalar, Işık, Daha Çok Işık 300 000 TL.
14. EKİM Olağanüstü Konferansı (Tutanaklardan Seçmeler) Devrimci Politika ve Örgütlenme Sorunları 450 000 TL.
15. Kürt Ulusal Sorunu Teorik-Programatik Perspektifler ve Siyasal Değerlendirmeler (Tükendi) . 430 000 TL.
16. Tasfiyeciliğe Karşı Konuşma ve Yazılar Kapanlar ve Kapılanlar 340 000 TL.
17. Devrimci Gençlik Hareketi Genişletilmiş 2. Baskı..... 400 000 TL.
18. Gebze Direnişinin Ardından 125 000 TL.
19. 20 Temmuz Dersleri..... 125 000 TL.
20. Dünya'da ve Türkiye'de Özelleştirme Saldırısı..... 125 000 TL.
21. "İş-ekmek-özgürlük" sloganı üzerine Liberal Demokratizmin Politik Platformu Genişletilmiş 2. Baskı..... 150 000 TL.
22. EKİM 3. Genel Konferansı Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler
23. Küçük Burjuva Popülizmi ve Proleter Sosyalizmi (Z. Ekrem'e Cevap) 340 000 TL.
24. EKİM 3. Genel Konferansı Örgütsel ve Siyasal Tartışmalar(Tutanaklar).... 560 000 TL.
25. Demokratizmi Savunmanın Sınırları..... 140 000 TL. (Fiyatlara KDV. dahildir.)

Dahran'da Bombalama

Emperyalist ABD

"Provoke" Oldu

Geçtiğimiz günlerde Suudi Arabistan'ın Dahran kentindeki ABD askeri üssüne bombalı bir saldırı düzenlendi. Gene Kasım ayında da aynı ülkede ABD emperyalizmine karşı bir saldırı gerçekleşmişti. Her iki bombalama olayının birbiriyle bağlantısı olduğuna inanılıyor. Bu olay bölgedeki ABD askeri varlığına karşı genel bir hoşnutsuzluğun dışa vurumu olduğu kadar, aynı zamanda halen ülkeyi yöneten hanedanlığa karşı da bir tepkidir.

ABD yıllardır Ortadoğu'daki Arap ülkelerinde 5 bini Suudi Arabistan'da olmak üzere 20 binin üzerinde asker bulunduruyor. Ek olarak Arap Yarımadası'nın hemen açığında yer alan 26 gemi, 67 uçak ve 15 bin personelden oluşan ezici bir militarist aygıt konumlandırılmış durumda. Buna, tasmaı ABD'li komutanların elinde olan İsrail ve Türkiye silahlı kuvvetleri eklenirse ABD emperyalizminin bölgeyi tam bir militarist kuşatma altında tuttuğu anlaşılacaktır. Bu savaş aygıtının bölgede konumlanmasındaki amaç ABD tekeli burjuvazisinin bölgedeki petrol yatakları üzerindeki denetimini garanti altına almaktır. Irak-Kuveyt savaşının hemen ardından bu militarist aygıt daha da tahkim edilmiş, fiili bir askeri işgale dönüşmüştür. Benzer anti-emperyalist saldırılarla daha önce de karşılaşan ABD yönetimi "bölgedeki çıkarlarımız açısından değişen bir şey yoktur" diyerek bu tür saldırıların onları bölgeden atmaya yetmeyeceğini ifade etmiştir. Suudi Arabistan bugün için dünya petrolünün %12'sini çıkartmaktadır. Ve şu haliyle bu üretimin tüm kontrolü ABD emperyalizminin elindedir. Böyle bir sömürü olanağını elinden bırakmamak için her yola başvurmasından daha anlaşılır bir şey yoktur.

Ancak ABD'nin ve işbirlikçi Suudi rejiminin halk üzerindeki sömürüsü kapitalizmin dünya çapındaki krizinin de etkisiyle son yıllarda daha da artmıştır. Her ne kadar feodal ilişkiler üzerine kurulu bir rejimin idaresinde de gözüke Suudi Arabistan tam anlamıyla kapitalizme entegre olmuş ve emperyalizme de göbekten bağlıdır. Bunun sonucu son yıllarda işsizleştirme, alım gücünün düşürülmesi, sosyal hak gaspları gibi tüm dünyada burjuvazinin uygulamaya koyduğu saldırıları Suudi rejimi de kendi işçi-emekçilerine yöneltmek durumunda kalmıştır. Bunun sonucu ortaya çıkan toplumsal tepkiyi, Ortadoğu'nun genelinde olduğu gibi burada da radikal islamcı gruplar eyleme dökmektedir. Kasım ayındaki bombalamanın faili

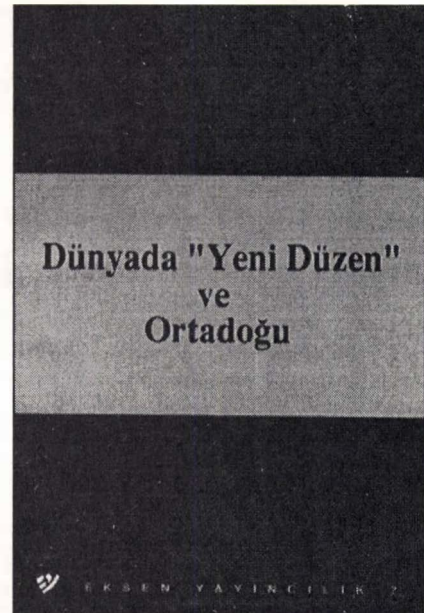
olarak yakalanan dört kişinin işkenceli sorgulamaları sonucu Suudi devletinin elde ettiği bilgilere göre eylemleri gerçekleştiren Biyat Al İmam adlı radikal dinci bir örgüt. Sorgulanan dört kişi daha sonra kafaları kesilerek katledilmişlerdir.

ABD emperyalizmi kendisine yönelen bu saldırıya tepkisini, konuyu G-7 zirvesine taşıyarak ortaya koydu. Sermayenin içine girdiği krizi aşmak için belirlediği stratejiler ve bunların uygulamaları dünya işçi-emekçi katmanlarını gittikçe ağırlaşan sefalet koşullarına mahkum etmektedir. Sonuçta ortaya çıkan toplumsal hoşnutsuzluk çeşitli şekilleriyle dışa vurduğunda dünya tekeli burjuvazisinin elinde bunu azgın bir terörle bastırmak dışında fazla bir seçenek kalmamaktadır. G-7 zirvesi ABD'nin müdahalesiyle yeni ekonomik saldırı stratejilerinin konuşulduğu bir zirve olmanın ötesinde, bu saldırılara karşı ortaya çıkan tepkileri hangi barbarlık yöntemleriyle bastırılacağına da tartışıldığı bir savaş karargahı haline gelmiştir. Fransa'nın zirvenin başında önerdiği Dünya Bankası'nın altın rezervlerinin %5'ini satarak elde edilecek geliri geri kalmış ülke ekonomilerini canlandırmak için kullanmak doğrultusundaki daha ekonomist yaklaşımı, ABD'nin faşizan/militarist yaklaşımının yanında fazla rağbet görmemiştir. ABD tekeli burjuvazisinin teorisyenleri muhtemelen emperyalizmin terör kozunu sonuna kadar/gerektiği kadar oynamadığı kanısındadırlar ki, Fransa'nın bu önerisini reddetmişlerdir. Zirvenin hemen ardından Almanya'nın devlet terörünü arttırması, açlık grevi ve diğer burjuva demokrasilerinde hak olarak görülen toplumsal muhalefeti dile getiren eylemlere saldırması, zirvede belirlenen stratejilerin derhal hayata geçirileceğini göstermektedir. Sermayenin içinde bulunduğu yapısal kriz yüzünden gelişmiş kapitalist ülkelerdeki burjuva

demokrasinin -özellikle de devrimci ve kitlesel bir muhalefetin yükseldiği koşullarda- zamanla yerini azgın bir faşizme bırakacağını öngörmek o kadar da zor değildir.

Emperyalizmin saldırılarına karşı koymanın, onu yıkmanın yolu dar örgütsel silahlı mücadele değil, kitlesel direniştir. Bu da ancak işçi sınıfının örgütlü önderliğinde gerçekleşebilir.

Tüm ülkelerin proleterleri, tekeli burjuvazinin yükselttiği terör silahına karşı barikatlara!

DÜZELTME

Geçen sayımızda yayınlanan G-7 zirvesi yazımızda "...Geçtiğimiz haftalarda Fransa'nın Lille kentinde toplanan G-7 zirvesinin..." şeklinde geçen bölüm "...Geçtiğimiz yıl Fransa'nın Lille kentinde toplanan G-7 zirvesinin..." olacaktır. Dizgi sırasında yapılan bu hatadan dolayı okurlarımızdan özür dileriz.

Devrimci Tutsaklarla Dayanışma Eylemleri

Devrimci tutsakların başlatmış oldukları süresiz açlık grevi ve Bayrampaşa, Umraniye, Sakarya cezaevlerinde 45. gününde ölüm orucuna dönüştürülen genel direnişe yurtdışından da destekleme eylemleri sürüyor. Devrimci hareketlerden DHKP-C, EKİM, MLKP, TKP-ML, TİKB, TKP-K'nin bir araya gelerek oluşturdukları Devrimci Tutsaklarla Dayanışma Komitesi (DTDK), Avrupa'nın çeşitli şehirlerinde şimdye kadar bir dizi eylemlilikler düzenledi.

6 Haziran'da Köln Rudolf Platz'ta dayanışma amacıyla başlatılan açlık grevi başlatıldı. Açlık grevi tüm Almanya'da kamuoyu tarafından belirli bir destek aldı ve giderek yoğunlaşan bir ilgiyle izlendi. Alman emperyalizmi Türk Devleti ile olan ilişkileri gereği bu durumdan rahatsız olmuştur. Bunun bir göstergesi olarak 26.06.96 saat 14:00 sıralarında Alman polisine bağlı 200 civarında özel tim görevlisi açlık grevi alanını basarak 100 civarında devrimciyi, kimi zaman cop kullanarak gözaltına aldı. Gözaltına alınanlar arasında açlık grevini ziyaret etmekte olanlar da bulunmaktaydı. Polisin, her şeyiyle izinli olan bu eylemi basması ve oradaki insanlara eziyet etmesini protesto eden avukatların ikisi de gözaltına alınanlar arasındadır. Tamamen yasal bir çerçevede orada kurulmuş olan açlık grevi çadırları polis tarafından sökülmiş ve çadırlara el konulmuştur.

04.07. '96 Perşembe günü DTDK aldığı karar gereği sabah saat 9:00'da Köln'de TC Ziraat Bankası 45 kişilik bir grup devrimci tarafından işgal edildi. "Devrimci tutsakların Türkiye cezaevlerindeki ölüm orucu ve süresiz açlık grevlerini destekliyoruz!" yazılı büyük bir pankartı bankanın camına asan devrimcilerin bu eylemi yaklaşık iki saat sürdü. Arka kapının camlarını kırarak içeri giren polislerle eylemciler çatıştı. Polis eylemcilerin hepsini zor kullanarak gözaltına aldı. Bu eylem süresince de devrimciler "Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur!", "Yaşasın Ölüm Orucu ve Süresiz Açlık Grevi Genel Direnişimiz!", "Teslimiyet Yok, Direniş Var!", "Zıdanlar Boşalsın, Tutsaklara Özgürlük!" gibi sloganları Almanca ve Türkçe attılar. Bu arada içerideki eylemcilere dışarıdan sloganlarla anlamlı bir destek verildi. Polis dışarıda toplanan kitleye de saldırarak aralarından bazılarını gözaltına aldı. Gözaltına alınan toplam 60 kişilik grup poliste ifade varmayı kabul etmedi ve sloganlarla direnişi sürdürdü. Eylemciler akşam saat 19:00 da serbest bırakıldı.

Aynı gün ve aynı saatlerde Frankfurt'ta 50 kişilik bir grup tarafından Frankfurt Havaalanı'nın THY bölümü, Berlin'de de 30 kişilik bir grup tarafından TRT-INT bürosu, Türkiye'deki ölüm orucu ve açlık grevlerini desteklemek, faşizmin saldırılarını protesto etmek için işgal edildi.

Şimdye kadar yapılan eylemlerde komünistler olarak aktif görev alarak faaliyetimizi sürdürdük. Eylemler bundan sonraki süreçlerde değişik biçimlerde sürdürülecek. Ne Türkiye'deki cezaevlerinde yürütülen mücadeleyi, ne de burada yürütülen mücadeleyi hiçbir güç bastıramayacaktır.

**Alman Polisi de Açlık Grevini Engellemeyecektir!
Cezaevlerindeki İnsanlarımızın Katledilmesine Göz Yumulmayacaktır!**

SY Kızıl Bayrak Yurtdışı Temsilciliği

Alman Devleti Saldırısı Yoğunlaştırıyor Devlet terörüne yasal kılıf

Alman devleti bir yandan özelleştirmeler, tensikatlar, tasarruf programları ve sıfır sözleşmeler ile işçi sınıfı ve emekçilere yönelik sosyal ve ekonomik saldırılarını yoğunlaştırmaktadır. Bir yandan da dipten yükselmekte olan dalgaya karşı tüm gücüyle donanmaktadır.

Son aylarda bir dizi yasal değişiklik yapan Alman devleti, buna "suç işleyen radikal yabancı gruplardan korunmak ve toplumun emniyeti" kılıfını da giydirdi. Oysa toplumun emniyetinden dem vuran bu devlet, işçi ve emekçilerin onlarca yıllık mücadelelerle elde ettikleri haklara karşı topyekün bir saldırıya geçmiş bulunuyor. Onların insanca yaşama şartlarını adım adım yok ediyor. Yabancı devrimci grupları ve örgütleri hedef göstererek, Alman emekçileri ve yabancılar arasına düşmanlık tohumları ektiriyor. Böylece işçi sınıfının birleşik bir güç olarak karşısına çıkmasını engellemeye çalışıyor.

Baskı ve terör yasaları birbiri arkasından çıkarılmaya başlandı. Almanya'da iki yıldır tartışılan, hatta Savunma Bakanı'nı bile yerinden eden "büyük dinleme" saldırısının Brandenburg eyaletinden sonra şimdi de tüm Almanya'da geçerli olması için harekete geçildi. Federal Meclis '91 Haziran'ında "dinleme yasası"nın ceza yasasına eklenmesi kararını aldı. Sonbaharda Federal Parlamento'da tartışılarak tartışılarak yürürlüğe girecek. Bundan böyle evlere, odalara yerleştirilecek mikrofonlarla konuşmalar dinlenebilecek ve mahkemede delil olarak kullanılabilir. Böylece dinlenen evlere gelen ziyaretçiler bile gözetlenen kişiler listesine dahil edilebilecek. Yasa tasarısının "tasarruf paketi" tartışmalarının arasında oldu bittiye getirilip kabul edilmesi, medyada bu konuya değinilmemesi, devletin halkın tepkisinden ne denli tedirgin olduğunu gösteriyor.

"Dinleme" saldırısı kapsamına "terörist oluşumlar" da alınacak. Böylece Almanya'da bulunan devrimci, komünist ve ulusal kurtuluş mücadelesi veren örgüt, parti ve gruplar bu saldırının ana hedefi olacak. "Büyük dinleme" saldırısı devletin faşistleştirilmesinin önemli bir adımını oluşturuyor.

Dahası bundan böyle suç işleyebileceği düşünülen kişiler 4 gün gözaltında tutulabilecekler (gözaltı süresi 24 saattir).

Federal Suç Dairesi'ne ilişkin yasalarda da değişiklik yapıldı. Kurumun ülke içindeki çalışmaları merkezileştirildi ve "ülke sınırlarını aşan uluslararası ciddi suçlarda" daha aktif bir biçimde çalışabilmesi için yetki alanları genişletildi. Bundan böyle kurumun arşivlerinde "ilerde suç işleme potansiyeli taşıyacağı" düşünülen herkes hakkındaki bilgiler bilgisayarlar da biriktirilecek.

Alman devleti ikinci Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrasında ilk kez yurtdışına asker gönderdi. Bunun ardından ceza hukukuna yeni bir madde eklendi. Buna göre "kim açıkça bir toplantıda veya dağıttığı bir yazıda askerlerin hizmetlerine ilgili olarak şeref ve haysiyetlerine leke sürer ve böylece ordunun ve askerinin prestijini küçük düşürürse, 3 seneye kadar hapis veya para cezasına çarptırılır." Dolayısıyla, ordunun görevinin tekellerinin sömürsünü ve çıkarını korumak olduğunu yazmak ve söylemek artık suç teşkil edecek.

Tüm bunlar gelecekte sınıf mücadelesinin çok daha keskin seyredeceğinin göstergeleridir. Tekellerin devleti, gelecekte mücadeleyi bastırabilmek için hazırlıklarını bugünden yapmaktadır. Yeni yasalara göre, devrimci ve demokratlar hakkında tüm bilgiler arşivlenecek; evler, dernekler, toplantı salonları hiçbir hukuki engel olmaksızın dinlenebilecek; yürüyüş, miting vb eylemler öncesinde keyfi gözaltılar gündeme gelecek. Sermaye sistemine yönelen her türlü mücadeleyi bastırarak ve bu mücadelelere sunulacak enternasyonalist desteği ezmek için ulusal sınırlar aşarak mücadele edilebilecek, bunun için gerekirse ordu devreye sokulacak.

Yetki alanları genişletilen federal polisin, kitle eylemlerine, devrimci ve demokratlara vahşice saldırısının önü açıldı. Aralık '94'de Avrupa Birliği zirve toplantısını protesto eden binler üzerinde kitle polis ablukasında tutuldu. Yabancılar gözaltında işkence iddiaları giderek yaygınlaşıyor. Devrimci ve demokratların evleri ve dernekleri basılıyor. Arşiv yapanlar kurşunlanıyor.

Açlık grevlerine, yürüyüş ve mitinglere barbarca saldırılıyor. Nisan ayının sonunda yüksek radyoaktif atom artıklarının geçici olarak depolamak üzere getirilmesini barışçıl bir biçimde protesto etmek isteyen 4 bin kişi, günlerce 19 bin polisin saldırısına uğradı.

Sermaye devleti daha da gelişeceğinin ve sertleşeceğinin ilk işaretlerini veren kitle mücadelesini ezmek için tüm güçlerini seferber edecektir. Buna karşı koymanın tek yolu işçi sınıfı ve emekçilerin militan-birleşik örgütlü mücadelesinden geçiyor.

Almanya: Bonn Mitingi'nin Ardından; Saldırı Sürüyor

15 Haziran günü, Alman Sendikalar Birliği'nin (DGB) çağrısı üzerine, ülkenin dört bir yanından 400 bine yakın işçi ve emekçi (kamu çalışanı) Bonn'a akın etti. Savaş sonrasında en kitlesel mitingi olma özelliğini taşıyan bu gösteride, Batı ve Doğu Alman işçileri ilk kez birlikte, tekellerin hükümetinin yoğunlaştırdığı saldırılarına sesizce boyun eğmeyeceklerini ortaya koydular.

Almanya'da işçi sınıfı ve diğer çalışan kesimler son aylarda belirgin bir hareketlilik içindeydiler. Fakat yüzbinlerin coşkulu bir şekilde alanları doldurduğu Bonn miting, emekçi kitlelerin güçlerinin farkına varabilmesi açısından önemli bir adım oldu. Bir dizi sendikaların yanı sıra sendika dışı taban insiyatifleri, yükselttikleri talepleriyle ve yaptıkları mücadele çağrılarıyla alanda anlamlı bir kaynaşma yaşadılar. Bu, etkin ve mücadeleci bir taban örgütlenmesinin potansiyel olanaklarına da işaret ediyordu. Ne var ki, "iş için sınıflar arası dayanışma!" işbirlikçi sloganı etrafında politikalarını belirleyen ve tüm hamasi nutuklarına rağmen sermaye güdümündeki konumunu gizlemeyen DGB yönetiminin mitinge damgasını vurmasını engelleyemediler. Ne sendika yönetimi ne de SPD temsilcileri etkin bir biçimde protesto edilemedi. Öte yandan örgütlülük ve ideolojik-politik gelişme düzeyi bakımından henüz zayıf olan bir dizi devrimci grubun mitingte kendisini hissettiren bir etkinliği vardı.

Mitingin hemen sonrasında yapılan

açıklamalardan da anlaşılacağı üzere, Alman tekelleri saldırı politikalarını hayata geçirme kararlılıklarında. İlk önemli darbeyi TİS sürecinde vurma niyetindedir.

"Reform"larla "tasarruf" paketlerine gerekçe gösterilen kriz edebiyatının gerçek yüzünü tekellerin son yıllarda, özellikle 1995 yılında elde ettiği kârlar yeterli açıklıkta ortaya koyuyor. Bu aynı dönemde emek sömürsü yoğunlaşmış, işsizlik yığınsal boyutlar almıştır. Çıplak sayılar bu gerçekliği açıkça ortaya koymaktadır. 1980-1995 yılları arasında işletmelerin karları %116 artarken, işçi ücretleri sadece %1,4 oranında bir artış kaydetti. Her iş saati başına elde edilen kâr %27 arttı. 1994-1995'de tekeller ve bankalar kârlarını ortalama %15 arttırdılar. Kâr oranındaki bu artış üretimin düşmesine rağmen sağlanan bir artıştır.

Bugün sermaye sözcülerinin sık sık bir şantaj malzemesi olarak kullandıkları konu, rekor düzeye ulaşan (%10) işsizliktir. Oysa işsizliği ihtiyaca göre değil, "kâr, daha fazla kâr" yasası gereğince üretim yapan kapitalist sermaye sınıfının bizzat kendisi körüklemektedir. Fatura ise, her an tensikat tehlikesiyle karşı karşıya bulunan, sokağa atılan, sosyal yardıma muhtaç bırakılan emekçi sınıflara çıkartılmaktadır.

Üretim araçlarının/süreçlerinin uluslararasılaşması, tekellerin özellikle ucuz emeğin ve sömürü koşullarının daha yoğun olduğu geri ve bağımlı

ülkelere üretimi kaydirmalarının yanı sıra, bir çok sektörde tekellerin birleşmesi ve önemli tekellerin tröstler tarafından satın alınması, yığınsal işsizliğe tuz-biber ekmektedir. Azâmi kâr getiren işletmelerde/ünitelerde üretim sürdürülmekte, üretkenliği/kâr payı yeterli görülmeyen işletmelerde ise üretim durdurulmakta, sahte "iflas"larla toplu tensikatlar meşrulaştırılmaktadır.

Ardından da, "işini kaybetmek istemiyorsan her türlü ücretli kölelik koşullarına boyun eğmelisin" anlamına gelen "İş için sınıflar arası dayanışma!" demagogileri yükseltilmektedir.

Sosyal hak ve kazanımlara karşı saldırılar son derece pervasızlaşmıştır. TİS döneminde sendika bürokrasisi, bir yandan kısımlı niteliğindeki sosyal hakları koruyabilmek için "sıfır" sözleşmeye razı olmakta, diğer yandan işçileri sıkı pazarlıklar sonucu TİS'i kazanımla imzaladıklarına inandırabilmektedirler. Bonn mitinginin ertesinde gerçekleştirilen toplu iş sözleşmeleri, sınıf için çok ağır sonuçlar içermesine rağmen büyük oranda bu şekilde sonlandı.

Sosyal hak gasparları sosyal devlet kavramını yıkmaktadır. Özürlüler, öğrenciler, yaşlılar, yardıma muhtaçlar, ilticacılar başta olmak üzere yabancılar, genelde alt gelir gruplarına ciddi darbeler indirilmiştir. Öngörülen değişiklikler ise bıçağı kemiğe dayatacak niteliktedir ve Almanya'da önümüzdeki dönemde sınıf kutuplaşmasında ciddi mesafeler alınacağına da habercisi durumundadır.

Tabandan yükselen tepkiler bugün halihazırda kendiliğindedir ve hedefleri itibarıyla sınırlıdır. Fakat özellikle emek sömürsünün en yoğun ve pervasız boyutlarda olduğu Doğu Almanya'dan yükselen sesler, yeni bir mücadele dönemine girilmiş olduğunun ilk işaretlerini vermektedir. Önemli olan bunu devrimci kanallara akıtma başarısının gösterilip gösterilemeyeceğidir.

Halkların Kardeşliği!

22 Haziran tarihinde Almanya'nın Wuppertal kentinde "Halklar Kardeşir!" adı altında bir şenlik organize ettik. Değişik kurum ve kuruluşların ortak katılımı ve destek vermeleriyle gerçekleşen bu şenlik bundan sonraki bazı çalışmalarımıza ışık tutması bakımından özel bir anlam ifade ediyor.

Demokratik Yunan Cemiyeti, Uluslararası İşçi Birliği ve Gençlik Merkezi ile Halkevi olarak ortaklaşa düzenlediğimiz, esas olarak Yunan ve Türkiye halklarının kardeşliğini vurgulamayı amaçlayan bu toplantıda değişik kültürel ve siyasal çalışmalardan örnekler ortaya kondu. Değişik çevrelere yaptığımız çağrılarımıza yeterli duyarlılık gösterilmedi. Daha sonraki süreçte Alevi Kültür Merkezi de bu çalışmalara katılarak omuz verdi.

Şenlikte amacımız Türkiye'de ve Yunanistan'da yaşayan halklar arasında enternasyonalist dayanışmaya dayanan bir köprü kurabilmenin ilk mütevazı çalışmasını gerçekleştirmektir.

Her iki ülkenin sermaye devleti, halklar, özellikle de iki ülkenin işçi-emekçi katmanları arasında nifak tohumları saçmaya ve bunu kesintisiz bir ideolojik saldırı aracı haline getirmeye özel bir önem vermektedir. Şenlikte üzerinde durduğumuz ve şenliğin konusu haline getirdiğimiz Kardak adacıkları buna iyi bir örnek oluşturmaktadır. Tarih göstermiştir ki, gerek emperyalistlerin ve gerekse bu iki ülkenin sermaye çevrelerinin yıllardan beri yapmaya çalıştıkları bu tür yapay krizlerle işçi-emekçi halkları bölmeye çalışmaktır. Kimi zaman "Ege Sorunu" tekrar tekrar ısıtılıp önümüze getirilir, kimi zaman da "Kıbrıs Sorunu"nu. Ya da ellerine fırsat geçerse, başka bir "sorun" yaratırlar. Kısacası bu iki ülke halklarının arasında sürekli bir kin ve husumet olabilmesi için ellerinden gelen herşeyi, her dönemde yapmaktadırlar. Sorun bugün için burjuvazinin şovenist demogojileriyle zihinleri

doldurulmuş geniş kitlelerin bilincinde "Halkların Kardeşliği!" şiarının anlamını bulabilmesini sağlamaktır. Bu noktada gerek uluslararası tekellerin ve gerekse Yunan ve Türk burjuvazisinin saldırılarına karşı durabilmek, onların saçtıkları bu kin tohumlarını yok

edebilmek biz ilerici ve devrimcilerle düşmektedir. Bunu yapabilmek için her imkan seferber edilmek durumundadır.

Yunanistanlı ve Türkiyeli halkların tarihsel ve coğrafi yakınlıkları halklar arasındaki kardeşliğin kolayca geliştirilebilmesinin de zeminini döşemektedir. Amacımız bu zemin üzerinde yükseltilecek enternasyonalist dayanışma ile her iki ülkenin de burjuvazisine ve sermaye rejimlerine karşı ortak bir mücadeleyi örgütleyebilmektir.

Şenlik etkinlikleri arasında bir Yunan gazeteci ile bir *SY Kızıl Bayrak* temsilcisinin katıldığı, Yunan ve Türkiye halkları arasında sürekli olarak örülmeye çalışılan düşmanlık çitlerinin tarihsel sürecinin işlenmesini konu alan kısa bir toplantı da vardı. Bu değerlendirme toplantısında Kıbrıs sorununun nedenleri ve buradaki çözümün ne olması gerektiği üzerinde duruldu. Sorunu, ancak Kıbrıs'ta yaşayan değişik ulusların ortak iradelerinin çözebileceği vurgulanmıştır. Ayrıca geçtiğimiz dönemde Kardak (İmea) üzerinden yarılmaya çalışılan yapay krizle ne amaçlandığı anlatılmıştır. Sermaye devletlerinin "Kardak krizi" demagogisi iki temel amaca hizmet etmiştir. Birincisi; iki ülke halklarının arasına düşmanlık tohumları saçmak. İkincisi; bu ülkelerde yaşanan ekonomik ve siyasal krizleri unutturmak ve dikkatleri başka noktalara yöneltmek. Özellikle Türkiye cephesinde ortaya çıkan direnişler, işçi eylemleri, gençlik hareketi ve daha da önemlisi Kürt ulusal özgürlük mücadelesi karşısında sermayenin içine düştüğü çıkmaz nedeniyle sermaye devletinin "Kardak krizi" benzeri yapay gündemler oluşturarak, bunları ırkçılığı ve şovenizmi azdırmaya yönelik bir propaganda zemini olarak kullandığı vurgulanmıştır. Aynı politika Yunanistan cephesinden de geçerlidir.

Halkların kardeşliği işçi sınıfının enternasyonalist dayanışmasından geçer. Kapitalizmin tüm dünyada işçi-emekçilere karşı yükselttiği saldırılarını ortak bir cephede karşılamak ve tüm ulusal düşmanlıkları ortadan kaldıracak olan proletarya uygarlığını kurmak bir insanlık görevidir.

Avrupa'da Yaşayan Türkiyeli ve Kürdistanlı Gençliğin Kimlik Bunalımı Üzerine:

Benim Kimliğim Enternasyonal!

'50'li yılların sonlarına doğru Türkiye ve Kürdistan'dan, başta Almanya olmak üzere Avrupa'ya yoğun bir tarzda emek gücü akmıştır. Bu insanların çocukları ve torunları büyük ölçüde bu Batılı kapitalist ülkelerde doğdular ve büyüdüler. Avrupa burjuvazisi tarafından bu toprakların ayrıntı olarak görülseler de bu coğrafyanın ayrılmaz bir parçasına dönüştüler.

Kapitalizmin genelde gençliğe, özelden de bu 3. kuşak yabancılara bakışı ve ona kazandırmak istediği kimlik tek kelimeyle "hiçliktir". Sermaye düzeninin kendi çıkarları için gözden çıkarmayacağı hiçbir insani değer yoktur.

Ama komünistlerin gençliğe bakışı ve ona kazandırmak istedikleri değerler çok farklıdır. Gerici sermaye düzeni gençliği daima potansiyel bir tehlike olarak görmüştür. Özellikle yabancılara karşı saldırgan bir politika izlemiştir. Irkçılık ve faşizm temelinde gençliği bölmeyi amaçlamıştır. Gençliğin içinde taşıdığı mücadele dinamiklerini yozlaştırmak istemiştir. Dönem dönem yükselen gençlik hareketinin üzerine en gerici bir tarzda gitmiş ve çözüm adı altında yeni çözümsüzlükler üretmiştir. Gençliği toplumsal muhalefetin dışında tutabilmek için ve ona yaşadığı sorunları unutturmak için uyuşturucu, seks, bireysellik vb. felaketleri "özgürlük" olarak sunmuştur. Bunları gençliğin hakim yaşam biçimi -kültür- haline getirmeyi bir çözüm yolu olarak görmüştür kendine.

Egemen sınıflar gençlik üzerinde oynanan bu oyunlarla, bir yandan uyuşturucu, beyaz kadın ticareti vb. yollarla muazzam kârlar elde etmiş, diğer yandan da toplumun en dinamik ve kendisi için tehlike arzeden kesiminin muhalefeti engellemiştir.

Fakat şunu da görmek gerekiyor; son süreçte Avrupalı gençliğin büyüyen sorunlarını, derinleşen çelişkilerini sadece ve sadece uyuşturucu, seks, bireysel yaşam vb. şeylerle örtbas etmek artık mümkün olmuyor. Dipten gelen hoşnutsuzluk dalgasının su yüzüne çıkıp burjuvazinin kumdan kalelerini yıkacağı kesindir. Gençliğin günümüzde yaşadığı sorunlardan hareketle yakın gelecekteki olası gelişmelerin dinamiklerini doğru saptayabilmeliyiz. Önümüzdeki süreci örgütlü bir tarzda karşılamalıyız. Hiç şüphesiz bu örgütlü birliğe en fazla bizlerin ihtiyacı var.

Avrupa coğrafyasındaki gerici sermaye düzeni, yüksek öğrenim

gençliğinin ve meslek lisesi gençliğinin taleplerine cevap veremez durumdadır. Gençlerin bugün toplumsal düzene baktıklarında gördükleri manzara şöyledir: günden güne artan işsizlik, tensikatlar, sosyal hakların büyük çaplı tırpanlanması, sıfır sözleşmeler, ve son olarak emeklilik yaşındaki düzenlemeler... Toplumsal üretime katılmanın eşğine gelmiş olan bu gençler, kendilerini nasıl bir geleceğin beklediğini yukarıdaki tabloya bakarak değerlendiriyorlar.

Avrupalı gençliğin bir parçası durumunda olan 3. kuşak Türkiyeli-Kürdistanlı göçmen gençlik yukarıda da vurguladığımız gibi bir kültürler arası çatışma zemininde yetişmektedir. TC'nin bu insanlara yönelik yürüttüğü politikalarla gençlerin zihnindeki bulanıklık artırılabilmekte, kültürler arası çatışma üst boyutlara tırmandırılmaktadır. Bu gençler ne kimlik olarak, ne de kişilik olarak kendilerini tanımlayacak durumda değildirler. Avrupa'lı işçi-emekçi gençlikle tam bir uyum içinde değiller. Oysa Avrupa coğrafyasındaki işçi-emekçi gençliği enternasyonalist bir zeminde birleştirecek koşullar mevcuttur. Bir yanda emperyalizmin artan yapısal krizinin yarattığı ve ilerici muhalefetin gelişiminin zeminini oluşturan kapitalist çelişkiler, diğer yandan kapitalist gelişmişliğin sağladığı alt yapı olanakları.

Komünistler Avrupa'da yaşayan 3. kuşak gençliği "kaybolmuş kuşak" olarak değil, kazanılması gereken bir gençlik kuşağı olarak değerlendirmektedir. Onları bir yüzüyle Türkiye'nin devrimci coğrafyasının Avrupa'ya uzanan temel dinamikleri olarak görürken, bir diğer yüzüyle yaşadıkları ülkelerin sınıf mücadelesinin ve uluslararası sosyalist mücadelenin en büyük dinamikleri olarak değerlendirirler.

Onları, yaşadıkları sorunlar üzerinden hareketle uluslararası sınıf mücadelesinin birer neferi durumuna getirmek, öncelikli olarak bizlerin bu gençlere giderken bunları tanıyan, istem ve hayellerini bilebilen, sabırlı, esnek bir yaklaşım sergilememizle mümkün olabilir. Devrim toprağının dinamizmini, coşkusunu bu gençlere taşıyarak, bunu, içinde yaşadıkları coğrafyanın nesnel koşulları üzerinden yapılacak politik açılımlarla birleştirmek, bu gençleri enternasyonalist mücadeleye kazanmanın biricik yoludur.

Yaşasın Enternasyonalist Dayanışma! Gençlik Gelecek, Gelecek Sosyalizm!

MÜCADELE POSTASI... MÜCADELE POSTASI... MÜCADELE POSTASI... MÜCADELE

Onlar Onurumuzdur!

Ey sömürgeci! Ey zulmün zaptiyeleri, dinleyin!
 "Onlar onurumuzdur, gurur abidelerimizdir. Bu böyle biline!" Bir kardeşi kontracı cinayet şebekeleri tarafından katledilen, diğeri zindanlarımızda esir olan bir genç kızın, özgürlük tutsaklarının ölümüne direnişine açlık grevine yatarak omuz veren bir can kardeşin, yüreğinden kopup gelen bu sözlerde dile gelen zulmünüzün kudretsizliğidir.

Zulüm sizin, söz bizimdir. Sözümüz devamımızdır. Sömürü ve zulümü yoketmeye andımızdır, bu uğurda adanmış varlığımızdır. Biz hazırız ve her zaman hazır olduk özgürlüğün bedellerine.

Ortalığı kan gölüne çevirebilirsiniz. Zindanları doldurabilirsiniz. Hatta bütün bir ülkeyi halkımız için zindana çevirebilirsiniz. Zulmün binbir çeşidinde erişilmez hünerlere sahip olabilirsiniz. Bedenlere korkunç acılar tattırabilirsiniz.

Spartaküsleri lime lime parçalayabilir Nesimilerin derisini yüzebilirsiniz. Bedrettinleri kılıçtan geçirebilir Brunoları diri diri yakabilirsiniz. Suphileri denizlerin karanlık sularına gömebilir Tanyaları avlularda hunharca katledebilirsiniz. Ernestoları dağların geçit vermez kuytuluklarında kısırtıp kurşuna dizebilir Denizlere darağacı kurabilirsiniz. Hasanları alçakça boğabilir, İboların bedenlerini işkencelerde parçalayabilirsiniz. Binlerimizi, milyonlarımızı gaz odalarında, stadyumlarda,

Munzurlarda, Kasaplar derelerinde topluca katledebilirsiniz.

Karanfilleri de tutuklayabilirsiniz! Ama olanaksız... Bizi ölümlerle yok edemezsiniz!

Ölüm bizim diyarımızda ölümsüzleşmektir! Ölümde ölümü yenmektir inancımız.

Tarihte zulüm sizin, son söz bizimdir. Çağlar boyunca yankılanıp gelen yalnızca bizim sözümüz olmuştur. Hala da öyle ve her zaman... Biz her zaman ve her yerde hep vardık, korkulu rüyanız olduk hep... Bizi yoketmekle umudu tüketemezsiniz. Ne yapsanız özgürlük yangınını söndüremezsiniz. Özgürlük, sömürü ve zulmünüzde mayalanıyor, kanlarımızla besleniyor, damarlarımızda tutuşan direniş ateşinde büyüyor.

Çareniz yok! Biz kazanacağız! Biz üretenleriz, işçiyiz, halkız! Tarihin gerçek yapıcılarınız. Tarih ezilenlerin isyan ateşini söndürmek için halkını yoketmeye, bu akıldışı barbarlığa kalkışanlara çok tanıklık etti. Ancak zulmün kudreti tarihin akışına karşı hiç bir zaman sökmedi.

Tarih devrimci diriliştir. Ezilenlerin ayağa kalkışıdır. Proletaryanın ve halkın adaletidir. İnsanlığın özgürleşme serüvenidir.

Çareniz yok! Tarih hükümünü vermiş bir kere. O sefil düzeniniz zafer geçidimize tanıklık edecek. İşte o zaman "Onlar" için ışıltılı yüreklerin göğüs kafesinde tomurcuklanan bir karanfil herşeyin ödülü olacaktır.

S. Yıldırım/İSTANBUL

Güneşin Türküsü

Güneş kuşattı

al rengiyle

şehri...

Alıcı kuşlar uçtu

genç kızların eteğine

çığlık çığlığa

Adım adım yürüdü delikanlılar

üstüne üstüne

karanlığın

Flamalar tutuldu

renk renk

boy boy

Özgürlük türküleriyle halaya duruldu

Türküler çınladı

paslı sokaklar parıldadı

Taksim'den

İstiklal'e doğru

Güneşi koparıp

geceden

aydınlık günlerin

ortasına bıraktılar

Zifri karanlığı;

Boğulsun diye

zulüm

Düşmanın yüzüne kapattılar.

A. JRMAK

"Bizim yaşamımızda devrim artık ayrılmaz bir parçadır."

Yaşamınıza küçük burjuvazi damgasını vurmuş ve yönlendirmişse günün birinde kendinizi devrimci olarak nitelemeniz proleterleşme yolunda atacağınız bir ilk adım ama kesinlikle çok küçük bir adımdır. Küçük burjuva kimliğin parçalanarak proleter kimliğin kuşanılması kuşksuz bir süreç sorunudur. Aynı zamanda kişinin özel çabası ve kararlı bir mücadelenin ürünüdür. Devrimci olurken yaptığımız politik tercih araştırmaya ve bir ön teorik hazırlığa değil de biraz tesadüflere dayanırsa küçük burjuva kimliğin parçalanması çok güç olabilir. İdeolojik-politik olarak ızla mesafe alınmadığı koşullarda ise hemen imkansızlaşıyor.

Ben bu durumu yakın çevremden gözlemleyebildiğim kadarıyla -ama daha çok da kendi deneyimlerimden- ancak şimdi, Genel Direnişimizin 35. gününde daha net ve sağlıklı değerlendirebiliyorum. Dışarda, sıcak mücadelenin içinde bu sorun aşılamadığı koşullarda, olumsuz sonuçlarını düşmanın karşısında çok rahat bir biçimde ortaya çıkarıyor. Benim açımdan sonraki cezaevi süreci olumsuzluklar üzerinden ders çıkarma, kökenine inme çabası ve bunun üzerinden ileriye atılma süreci olarak yaşanmaktadır. İdeolojik

olarak güçlenme, örgütle bağların tekrar ama çok daha kuvvetli bir tarzda tekrar yaratılması, bunun üzerinden kendimi belki de ilk kez gerçek bir *Ekimci* olarak görme, hissetme süreci içerisindeyim. Tüm bunların çabası içinde iken cezaevlerine yapılan azgınca saldırılar, bunlara karşı örülen direniş barikatları, her türlü bedel pahasına kazanılan zaferler, benim ileriye doğru atmaya çalıştığım adımları hızlandırıyor, sağlamlaştırıyor.

Ekimci tutsaklar olarak Genel Direnişin bizim için anlamı, kazanacağımız zaferin sınıf mücadelesine katacağı ivme, zafer olan sarsılmaz inanç şimdiye kadar hiç yaşamadığım bir coşkuyu, direnme isteğini beraberinde getiriyor. Daha önce iki kez süresiz açlık grevine girmiş ancak bu duyguları kısmen yaşayabilmişim. Ve kendi açımdan eksik yaşadığım, gerekli sonuçları çıkarmadığım süreçler olmuştur. Şimdi üçüncü süresiz açlık grevinde hissettiklerimi paylaşabildiğim en yakınlarım, yoldaşlarım olacağı düşüncesiyle bunları kaleme alıyorum. Yaşadığım coşkuyu, kararlılığı, örgüte, yoldaşlarıma bağlılığın en üst noktada olduğu bu dönemi yoldaşlarımla paylaşmak sanırım en

anamlı ve güzel tarafı.

Düşüncelerimi sistemli bir şekilde toparlayamamakla birlikte zorlanmanın kısmen yaşandığı bir yazı olacağı kuşku götürmüyor.

Sık sık problemlerin yaşandığı ve bu problemlerin örgütle paylaşılıp sağlıklı çözümler bulunamadığı üç yıl gibi bir süre mücadele ettikten sonra ikinci defa cezaevine girdim. Cezaevi süreci biraz durup düşünme, ilk sonuçlardan harekete geçme, yeniden daha güçlü daha sağlam yürüme süreci olarak yaşıyorum. Özellikle direniş sürecinde insan durup kendine bakma, geçmişi değerlendirme işini çok daha rahat yapıyor. Ne için direndiğinin bilincinde ise bu durum devrimciye paha biçilmez açıklıklar, fırsatlar yaratıyor. Geçmişte yaşanan olumsuzluklar, yarattığı tahribat ve bunların anlaşılıp, ayrıştırılması sonuçta arınma isteği direnişin sunduğu en olumlu yönü oluşturuyor. Direnişin her gününü, her anını sindire sindire yaşamak, o güne kadar akla pek gelmeyen olumsuzlukların, olayların ayrıntılarda yaşamak ve bunların bir daha asla olmayacağını bilmek, bundan sonra... Sonra tekrar silkinmek bunların hayal olmadığını er ya da geç mutlaka yapacağını ve sabırsızlık isteği.

Bu direnişten iki ayrı biçimde ama her koşulda zaferle çıkacağıma olan inanç, iki ayrı sonuç üzerinden düşünmeyi, hazırlanmayı gerektiriyor. Ve ben düşündükçe ikisine de hazır olduğuma inanıyorum. İkisinde de apayrı ama tarif edilmez bir coşkuya neden oluyor. Mutlaka her devrimcinin yaşaması gereken duygular olduğuna karar veriyorum. Ölümün bu kadar yakın olduğunu bildiğim ve hazır olduğum bir zamanda, yaşamı ama onurlu bir yaşamı ne kadar sevdiğimi anlıyorum. Sonra bu sevginin aslında onurlu bir ölümden ayrı olmadığını tam da içinde olduğunu görüyorum. İnsana bazen tuhaf geliyor ama öyle, yaşam ve ölüm iç içe ve çok yakın ve çok güzel. Aklıma geçen günlerde bir yoldaştan aldığım bir mektup geliyor. Mektupta "*Bizim yaşamımızda devrim artık ayrılmaz bir parçadır.*" diyordu. Sözün doğruluğu her geçen gün bilinçli bir şekilde ilmek ilmek örülüyor. Nerede olursa olsun, hangi koşullarda olursa olsun devrim isteği insanın yüreğinde bir ateş gibi sürekli yanıyorsa ve küllenmesine asla izin verilmeyecekse bu özlem bir an önce gerçekleşmeli ve bunun için de gerekirse gülerek ölmeli.

Bir EKİM davası tutsağı

2 Temmuz '93'te 35 aydın diri diri yakıldı

**Sorumlusu Devlettir
Unutmadık,
Unutturmayacağız!**

Hesap

Soracağız!

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

15 Günlük Sosyalist Siyasal Gazete